

Nhật Ký Ma Cà Rồng Tập 2: Cuộc Chiến

Contents

Nhật Ký Ma Cà Rồng Tập 2: Cuộc Chiến	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	10
10. Chương 10	11
11. Chương 11	12
12. Chương 12	13
13. Chương 13	14
14. Chương 14	15
15. Chương 15	16
16. Chương 16	16
17. Chương 17	17
18. Chương 18	18
19. Chương 19	19
20. Chương 20	20
21. Chương 21	21
22. Chương 22	22
23. Chương 23	22
24. Chương 24	23
25. Chương 25	24
26. Chương 26	25
27. Chương 27	26
28. Chương 28	27
29. Chương 29	27
30. Chương 30	28
31. Chương 31	29
32. Chương 32	30
33. Chương 33	31
34. Chương 34	32
35. Chương 35	32
36. Chương 36	33
37. Chương 37	34
38. Chương 38	35
39. Chương 39	36
40. Chương 40	37
41. Chương 41	38

42. Chương 42	38
43. Chương 43	39
44. Chương 44	40
45. Chương 45	41
46. Chương 46	42
47. Chương 47	43
48. Chương 48	44
49. Chương 49	44
50. Chương 50	45
51. Chương 51	46
52. Chương 52	47
53. Chương 53	48
54. Chương 54	49
55. Chương 55	49
56. Chương 56	50
57. Chương 57	51
58. Chương 58	52
59. Chương 59	53
60. Chương 60	54
61. Chương 61	54
62. Chương 62	55
63. Chương 63	56
64. Chương 64	57
65. Chương 65	58
66. Chương 66	59
67. Chương 67	60
68. Chương 68	60
69. Chương 69	61
70. Chương 70	62
71. Chương 71	63
72. Chương 72	64
73. Chương 73	65
74. Chương 74	66
75. Chương 75	66
76. Chương 76	67
77. Chương 77	68
78. Chương 78	69
79. Chương 79	70
80. Chương 80	71
81. Chương 81	72
82. Chương 82	72
83. Chương 83	73
84. Chương 84	74
85. Chương 85	75
86. Chương 86	76
87. Chương 87	77
88. Chương 88	77
89. Chương 89	78
90. Chương 90	79
91. Chương 91	80
92. Chương 92	81
93. Chương 93	82
94. Chương 94	82
95. Chương 95	83

96. Chương 96	84
97. Chương 97	85
98. Chương 98	86
99. Chương 99	87
100. Chương 100	88
101. Chương 101	88
102. Chương 102	89
103. Chương 103	90
104. Chương 104	91
105. Chương 105	92
106. Chương 106	93

Nhật Ký Ma Cà Rồng Tập 2: Cuộc Chiến

Giới thiệu

Thông Tin Ebook: Nhật Ký Ma Cà Rồng Tập 1: Thức Tỉnh Nhật Ký Ma Cà Rồng Tập 2: Cuộc Chiến

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-ma-ca-rong-tap-2-cuoc-chien>

1. Chương 1

Kiểu thời tiết này ắt hẳn là một màn trình diễn Quyền năng của hắc ta hồng dọa cho cô sợ mà bỏ đi. Nhưng chả được tích sự gì. cứ nghĩ đến chuyện chính thứ Quyền năng đó được dùng để chống lại Stefan là lửa giận trong lòng Elena lại bốc ngùn ngụt thiếu điều muốn áp đảo cả cơn gió. Nếu Damon dám làm gì Stefan, nếu Damon dám tổn hại đến anh...

“Damon chết tiệt, trả lời tôi ngay đi!” Cô hét lên với những cây sồi ven nghĩa địa.

Một chiếc lá sồi héo trông giống như bàn tay nâu quắt queo đáp xuống chân Elena, nhưng chẳng có tiếng người đáp lại. Trên đầu Elena là bầu trời xám xịt như thủy tinh đục, xám xịt chẳng khác gì mây tấm bia đá xung quanh cô. Elena buồn thông người, nổi thất vọng và mệt mỏi khiến cổ họng cô đau rát. Cô đã nhầm. Hóa ra Damon không hề ở đây. Chỉ mình cô với cơn gió đang ra sức gào thét.

Elena quay người lại – và há hốc miệng vì kinh ngạc.

Hắc ta đứng ngay sau lưng cô, sát đến nỗi quần áo hai người quệt cả vào nhau khi cô quay phắt lại. Với khoảng cách gần như thế thì lẽ ra Elena phải cảm nhận được có người đứng phía sau mình, phải cảm giác được hơi ấm tỏa ra từ cơ thể hay ít nhất cũng phải nghe thấy động tĩnh của hắc ta mới đúng. Thế nhưng Damon, dĩ nhiên, đâu phải là người.

Elena loạng choạng lùi lại vài bước trước khi có thể kiểm soát chính mình. Mọi bản năng đã ngủ yên khi Elena đứng la hét với cơn gió cuồng bạo giờ đang van nài cô hãy bỏ chạy thoát thân.

Elena siết tay thành nắm đấm “Stefan đâu?”

Một nếp nhăn xuất hiện giữa đôi mày sẫm màu của Damon “Stefan nào?”

Elena bước tới và thẳng tay tát vào mặt hắn ta.

Chẳng có lấy một khắc suy tính trước khi hành động như thế, và xong rồi cô chẳng dám tin là mình vừa làm gì. Thế nhưng đó lại là một cái tát ra trò khi toàn bộ sức lực trong cơ thể Elena đã dồn vào nó. Nó khiến cho đầu Damon nghẹo hẳn sang một bên. Tay Elena đau nhói. Cô đứng đó, cổ kềm nén hơi thở gấp và quan sát hắn ta.

@

Damon mặc đồ đen y như trong lần đầu tiên họ gặp nhau. Ủng đen da mềm, jeans đen, áo len đen và áo khoác da. Trông hắn ta rất giống Stefan. Elena chẳng hiểu sao trước đây mình lại có thể bỏ qua chi tiết đó. Hắn ta cũng có mái tóc sẫm màu, nước da tái và khuôn mặt đẹp đến mức khiến người khác cảm thấy bất cứ. Nhưng tóc Damon thẳng chứ không gọn sóng, đôi mắt thăm thẳm như bóng đêm, còn khuôn miệng thì tàn ác.

Hắn ta từ từ quay đầu lại nhìn Elena, và cô trông thấy máu nóng đang dồn lên phía gò má vừa bị tát.

“Đừng hòng lừa tôi.” Elena nói, giọng run rẩy “Tôi biết anh là ai. Tôi cũng biết anh là thứ gì. Đem qua anh đã giết thầy Tanner. Giờ thì Stefan mất tích.”

“Thế sao?”

“Anh mà còn không biết sao?”

Damon mỉm cười rồi thu ngay nụ cười lại.

“Tôi cảnh cáo anh, nếu anh làm tổn hại anh ấy...”

“Thì sao?” Hắn ta đáp. “Cô em sẽ làm gì, hả Elena? Cô em làm được gì để chống lại ta đây?”

Elena lặng người. Lúc này cô mới nhận ra gió đã ngừng thổi. Im lặng chết chóc bao trùm lấy họ, trong khi cả hai đứng vất động ở ngay tâm một thứ vòng tròn sức mạnh rộng lớn nào đó. Có vẻ như mọi thứ, bầu trời xám xịt, những cây sồi tím ngắt, ngay chính mặt đất cũng đều có sự kết nối với Damon, tựa hồ hắn tiếp nhận Quyền năng từ tất cả những thứ đó. Hắn ta dừng hơi ngả đầu ra sau, đôi mắt sâu hun hút và tràn ngập một thứ ánh sáng kì lạ.

“Tôi không biết.” Cô thì thầm “Nhưng tôi sẽ có cách. Hãy tin thế đi.”

Damon bất ngờ phá lên cười, thế là trái tim Elena giật nảy và bắt đầu khu loạn. Chúa ơi, hắn ta mới đẹp dễ làm sao. Bảnh trai sẽ là một từ quá hời hợt và nhạt nhẽo mà không đủ sức miêu tả hết vẻ đẹp đó. Cũng như mọi khi, tiếng cười kéo dài giây lát, nhưng ngay cả khi đã thu môi lại, trong mắt hắn ta vẫn còn dấu vết của nụ cười.

“Ta tin cô em mà.” Damon nói, nhún nhả nhìn bao quát hết nghĩa địa. Rồi hắn quay lại và đưa một bàn tay về phía Elena. “Cô em quá ngon lành, thẳng em trai ta thật chẳng xứng chút nào.”, giọng Damon tỉnh rụi.

Elena nghĩ đến chuyện gạt bàn tay đó ra, nhưng cô không muốn đụng vào người hắn ta một lần nào nữa. “Nói đi, anh ấy đang ở đâu?”

“Để sau đi, mà biết đâu – cũng phải có qua có lại đấy.” Damon rút tay về, lúc đó Elena nhận ra trên tay hắn ta đeo một chiếc nhẫn giống của Stefan: Bạc và lam ngọc. Phải ghi nhớ điều này, cô hung hăng nghĩ. Chi tiết này quan trọng.

“Thẳng em ta.” Damon nói tiếp, “là một thẳng gốc. Nó cứ nghĩ cô có ngoại hình giống Katherine thì hắn cô cũng yếu ớt và dễ thao túng như nàng. Nhưng nó nhầm to. Ở tít đầu bên kia của thị trấn mà ta đã cảm nhận được cơn giận dữ của cô rồi. Thậm chí ngay lúc này ta cũng cảm thấy được nó, một quang sáng trắng như mặt trời trên sa mạc. Cô em có sức mạnh đẩy Elena ả, ngay trong thế xác đó. Thế nhưng cô em còn có thể mạnh hơn nhiều...”

2. Chương 2

Elena trừng mắt nhìn hắn ta, chẳng hiểu hắn ta nói gì và thấy khó chịu khi bị đổi hướng đề tài. “Tôi chẳng biết anh đang nói cái gì. Thứ đó liên quan gì đến Stefan?”

“Ta đang nói về Quyền năng, Elena.” Thành linh, Damon tiến lại gần, mắt dán vào Elena, giọng êm dịu khản khản. “Cô em đã trải qua tất cả, và chẳng có gì khiến cô em cảm thấy thỏa mãn. Cô em là người có mọi thứ trên đời, nhưng lúc nào cũng có thứ gì đó ngoài tầm tay, một thứ khiến cô em khát khao đến tuyệt vọng nhưng không có được. Đó là thứ ta đang đề nghị cho cô em đây. Quyền lực. Cuộc sống bất tử vĩnh hằng. Và cả những cảm xúc trước đây cô em chưa từng có.”

Giờ thì Elena đã hiểu, và cơn giận trào lên cổ họng. Cô ghen ứ vì kinh hoàng và muốn phản kháng. “Không đời nào.”

“Tại sao chứ?” Damon thì thầm “Tôi gì không thử hả Elena? Thành thật một chút đi. Chẳng phải một phần trong cô muốn thế sao?” Đôi mắt đen của hắn ta nóng bỏng và dữ dội khiến Elena chết sững, không tài nào nhìn đi nơi khác được. “Ta có thể đánh thức những thứ trong cô bấy lâu nay còn say ngủ. Cô em đủ sức mạnh để sống trong bóng tối và hành diện vì điều đó. Cô em có thể trở thành nữ hoàng của màn đêm. Có gì không nhận lấy Quyền năng đó, hả Elena? Hãy để ta giúp cô đón nhận nó.”

“Không,” Elena nói, dứt khoát ánh nhìn của Damon. cô sẽ không nhìn hắn ta, sẽ không bao giờ để hắn ta làm chuyện này với mình. Cô sẽ không để hắn ta làm mình quên mất... quên mất...

“Đó là bí mật tối thượng đây Elena!” Damon nói, giọng hắn cũng dịu dàng hơn trớn như những đầu ngón tay đang chạm vào cổ họng cô. “Cô sẽ sung sướng hơn bao giờ hết.”

Có điều gì đó quan trọng khủng khiếp mà Elena buộc phải nhớ ra trong khi Damon đang dùng quyền năng để làm cho cô quên đi, nhưng cô sẽ không để hắn ta làm chuyện đó...

“Và chúng ta sẽ bên nhau, em và ta.” Những đầu ngón tay lạnh lẽo vuốt nhẹ một bên cổ Elena, luôn xuống bên dưới cổ áo len. “Chỉ hai chúng ta thôi, mãi mãi.”

Một cơn đau nhói đột ngột xuất hiện khi những ngón tay của Damon lướt qua hai vết thương nhỏ xíu trên phần da thịt ở cổ Elena, và đầu óc cô bỗng trở nên sáng suốt.

Damon làm cô quên mất... Stefan.

Đó chính là điều hắn ta muốn quét sạch khỏi tâm trí Elena. Kí ức về Stefan, về cặp mắt màu lục và nụ cười lúc nào cũng lẫn khuất nỗi buồn. Nhưng giờ thì không gì có thể đẩy Stefan ra khỏi đầu cô được nữa, sau những gì cả hai đã cùng nhau chia sẻ. Elena vùng khỏi Damon, gạt mấy đầu ngón tay lạnh lẽo sang bên, nhìn thẳng vào mặt hắn ta.

“Tôi tìm được thứ tôi muốn rồi.” Elena không chút nể nang. “Và cả người tôi muốn ở bên cạnh mãi mãi.”

Bóng tối dâng lên trong mắt Damon, cơn cuồng nộ lạnh lẽo quét qua bầu không khí giữa hai người. Nhìn vào đôi mắt đó, Elena hình dung đến một cơn rần rồ đang chuẩn bị đón cơn mồi.

3. Chương 3

“Đừng ngu ngốc như thằng em ta chứ.” Hắn ta nói “Không thì ta sẽ phải xử cô em theo cùng một cách đấy.”

Giờ thì Elena đã thấy sợ. Cô không thể chống lại cảm giác đó, khi mà cái lạnh thâm nhập khắp người làm giá buốt tất cả xương cốt. Gió lại nổi lên, cây cối quần quai. “Nói đi Damon, anh ấy ở đâu?”

“Ngay lúc này ư? Ta không biết. Cô em không thể thôi nghĩ đến nó dù chỉ một giây sao?”

“Không!” Elena rùng mình, mái tóc lại tung lên quất vào mặt cô.

“Và hôm nay đó là câu trả lời cuối cùng của cô em? Hãy cân nhắc kĩ việc cô em muốn đùa giỡn với ta, Elena. Chẳng hay ho gì đâu.”

“Tôi chắc chắn.” Elena phải ngăn hấn ta trước khi hấn ta lại giở trò với tâm trí cô. “Và anh cũng chẳng dọa dẫm nổi tôi,bộ anh không thấy hấn Damon ? Cái lúc Stefan nói cho tôi biết anh là thứ gì,anh đã làm gì,thì nah đã đánh mất tất cả uy quyền mà anh có thể có đối với tôi trước đó rồi.Tôi căm ghét anh.Anh khiến tôi muốn ói.Và từ giờ về sau anh chẳng làm gì được tôi nữa đâu!”

Khuôn mặt Damon biến đổi,nét gợn cảm méo mó rồi đông thành đá,trở nên tàn bạo và cay nghiệt.Hấn ta cười,cười mãi không thôi. “Chẳng làm gì được ư?” Damon hỏi. “Ta có thể làm bất cứ điều gì với cô em,và với cả những người cô em yêu thương.Cô em chưa biết ta có khả năng làm những gì đâu ,Elena ạ,nhưng rồi sẽ biết thôi.”

Hấn ta lùi lại,và cơn gió đâm xuyên qua người Elena như một mũi dao.Thị lực của cô như nhòe đi như thể có những đốm sáng xuất hiện lấp đầy khoảng không trước mắt cô vậy.

“Mùa đông sắp đến rồi Elena ạ” Damon cất tiếng,gọng hấn ta vang rất rõ ràng và lạnh lẽo ngay cả khi gió đang mặc sức gào rú. “ Một mùa khắc nghiệt.Trước khi nó đến,cô em sẽ học được về chuyện ta có thể và không thể làm gì.Trước khi mùa đông đến,cô em sẽ nhập bọn cùng ta.Cô em sẽ là...của ta.”

Cơn lốc trắng xóa che mờ mắt Elena,và cô chẳng còn thấy hình bóng của Damon nữa.Ngay giọng nói của hấn ta cũng tắt dần.Elena vòng tay quanh người.đầu cúi gằm,toàn thân run rẩy.Cô thì thào , “Stefan...”

“À còn chuyện này nữa.” Giọng Damon đột ngột quay lại . “Lúc này cô em có hỏi về thằng em ta.Đừng mất công tìm nó nữa,Elena ạ .Đêm qua ta giết nó rồi.”

Elena ngẩng phắt đầu lên,nhưng chẳng có gì để nhìn ngoài màu trắng đến hoa mắt.Nó làm mũi và má cô bông rớt,bám đầy mi mắt.Chỉ đến lúc đó,khi những hạt mịn đáp xuống làn da thì Elena mới nhận ra chúng là gì : bông tuyết.

Trời đang đổ tuyết vào ngày đầu tiên của tháng Mười Một.Phía trên ặt trời đã biến mất.

Chương 2

Ánh sáng chớp choạng phi tự nhiên phủ khắp nghĩa địa bỏ hoang.Tuyết khiến mắt Elena nhòe đi,cơn gió khiến người cô tê cứng như thể vừa ngâm mình trong dòng nước đá.Tuy vậy,cô vẫn bước bình không chịu quay lại phía khu nghĩa trang mới xây và con đường bên kia nó.Theo phán đoán của Elena,cầu Wickery ở ngay trước mặt,thế là cứ nhắm thẳng hướng đó mà tiến.

4. Chương 4

Cảnh sát đã tìm thấy chiếc xe của Stefan bị bỏ lại ven đường Nhánh Sông Cũ.Có nghĩa là anh đã bỏ nó lại đâu đó khoảng giữa Nhánh Sông Chết Đuối và k hu rừng.Elena loạng choạng suýt vấp ngã trên lối đi um tùm cỏ dại bằng ngang nghĩa địa,nhưng cô cứ dần bước ,đầu cúi gằm,tay túm chặt vạt ó len mỏng manh.Cả đời cô đã quá quen với khu nghĩa địa này,thậm chí nhắm mắt cô cũng tìm được đường băng qua nó.

Đến khi qua cầu thì cơn run rẩy của Elena đã trở thành đau đớn.Tuyết không rơi dày như lúc này,nhưng gió thổi mạnh hơn nhiều.Gió lùa qua quần áo như thể chúng chỉ là khăn giấy mỏng.,làm cô không thở nổi.

Stefan..Elena nghĩ thầm,rẽ vào đường Nhánh Sông Cũ,khó nhọc lê bước về hướng bắc.Cô không tin Damon.Nếu Stefan đã chết thì chắc chắn cô sẽ biết.Anh vẫn còn sống,ở đâu đó,và cô phải tìm anh bằng được.Anh có thể ở bất cứ nơi nào trong cơn lốc trắng quay cuồng này,có thể anh đang bị thương và lạnh cóng.Elena lơ mơ nhận ra mình không còn suy nghĩ tỉnh táo nữa.Tâm trí co dể cả vào một ý nghĩ duy nhất : Stefan.Tìm Stefan.

Càng lúc càng khó đi đúng đường.Bên phải Elena là những ngọn sỏi,bên trái là dòng nước chảy xiết của Nhánh Sông Chết Đuối.Cô lao đảo bước chậm lại.Gió không còn dữ dội nữa,nhưng Elena cảm thấy hết sức mỏi mệt.Cô cần ngồi nghỉ,chỉ một phút thôi.

Khi ngồi bệt xuống vệ đường,Elena bất thần nhận ra mình thật ngớ ngẩn khi bỏ ra ngoài tìm Stefan.Stefan sẽ đến tìm cô.Cô chỉ cần ngồi đây đợi.Có khi giờ anh đang trên đường đến cũng nên.

Elena nhắm mắt,gác cầm lên đầu gối.Giờ cô thấy ấm hơn.Đầu óc lảng đãng,cô nhìn thấy Stefan,thấy anh đang mỉm cười với mình.Đôi tay anh vòng qua người cô thật mạnh mẽ và chở che,Elena thả lỏng người tựa vào anh,sung sướng được trút bỏ mọi sợ hãi và căng thẳng.Cô đã về nhà,về nơi mình thuộc về,Stefan sẽ không bao giờ để bất cứ thứ gì làm hại cô.

Thế nhưng,thay vì ôm Elena,Stefan lại túm lấy cô mà lay.Anh đang phá hỏng phút giây nghỉ ngơi êm đềm của cô.Cô nhìn thấy khuôn mặt Stefan nhợt nhạt và khẩn thiết,đôi mắt màu lục tối sầm vì đau đớn.Elena cố gắng khuyên anh bình tĩnh lại,nhưng anh chẳng chịu nghe cô.Elena,tỉnh dậy,Stefan nói,và cô cảm nhận được sự thúc ép trong đôi mắt xanh đang bắt cô phải làm theo .Elena,tỉnh dậy ngay !

“Elena,tỉnh dậy đi!” Giọng ai đó cao vút và hoảng hốt. “Thôi nào,Elena!Tỉnh dậy đi! Bọn mình không khiêng nổi bồ đâu !”

Elena chớp chớp mắt,một khuôn mặt dần trở nên sắc nét.Khuôn mặt nhỏ,hình trái tim với làn da trắng gần như trong suốt,bao quanh bởi những lọn tóc đỏ mềm mại.Đôi mắt nâu mở to với hàng mi bặm đầy tuyết đang lo lắng nhìn vào mắt cô với vẻ chăm chú.

“Bonnie,” Elena chậm chạp nói . “Bạn đang làm gì ở đây thế?”

“Bạn ấy giúp mình tìm bồ chứ gì nữa,” giọng nói thứ hai trầm hơn vang ngay bên Elena.Cô khẽ quay đầu lại và nhìn thấy cặp lông mày cong cong cùng làn da màu ôliu.Cặp mắt đen của Meredith,bình thường mang đầy vẻ châm biếm,giờ đây cũng có vẻ lo lắng. “Đứng dậy đi,Elena,trừ khi bồ muốn trở thành một nàng công chúa bằng giá thực sự.”

5. Chương 5

Người cô bám đầy tuyết,y hết một chiếc áo choàng lông trắng.Elena đứng cứng đờ,dựa hẳn vào người hai cô bạn gái.Họ dìu cô quay lại xe của Meredith.

Lẽ ra trong xe phải ấm hơn mới phải,thế nhưng những dây thần kinh của Elena đã hoạt động trở lại và khiến cô run bắn,chúng báo là cô đang thực sự lạnh đến mức nào.Mùa đông là một mùa khắc nghiệt,Elena nghĩ thầm trong lúc Meredith lái xe.

“Chuyện gì xảy ra vậy Elena?” giọng Bonnie vọng lên từ băng ghế sau. “Bồ nghĩ gì mà bỏ chạy khỏi trường như thế chứ ? Mà làm thế nào bồ ra được chỗ này vậy hả Elena?”

Elena do dự,rồi lắc đầu.Cô chẳng mong gì hơn là được kể hết mọi chuyện với Bonnie và Meredith.Kể họ nghe toàn bộ câu chuyện kinh hoàng về Stefan,về Damon và chuyện đã thật sự xảy ra đêm qua với thầy Tanner – cả những chuyện sau đó nữa.Nhưng cô không thể.Ngay cả khi họ chịu tin thì bí mật đó cũng không thuộc về Elena để cô tiết lộ nó.

“Mọi người đổ cô ra ngoài tìm bồ đấy.” Meredith nói. “Cả trường đều lo lắng,còn dì Judith thì hồn vía lên tận mây.”

“Mình xin lỗi.” Elena lờ mờ nói,cố gắng kìm hãm cơn run rẩy.Họ rẽ vào đường Maple và dừng lại trước cửa nhà Elena.

Dì Judith đang đợi trong nhà với mớ chăn điện. “Dì biết ngay là lúc người ta tìm được cháu thì thế nào cháu cũng rét cóng mà.” Dì cố tình làm giọng vui vẻ khi đến bên Elena. “Tuyết rơi sau ngày lễ Halloween ! Thật không tin nổi.Các cháu tìm thấy bạn ở đâu thế?”

“Trên đường Nhánh Sông Cũ,bên kia cầu ạ.” Meredith trả lời.Khuôn mặt gầy guộc của dì Judith tái đi. “Gần nghĩa địa? Chỗ xảy ra mấy vụ tấn công hả ? Elena,sao cháu dám? ...” Giọng dì tắt ngúm khi nhìn Elena. “Bây giờ chúng ta sẽ không nói chuyện đó,” dì nói,cố lấy lại giọng vui vẻ. “Để dì giúp cháu thay mớ đồ ướt này đã.”

“Cháu phải quay lại đó khi đã khô ráo.” Elena bảo.Não bộ của cô đã hoạt động trở lại,và có một chuyện rất rõ ràng : cô không hề gặp được Stefan ngoài kia; đó chỉ là một giấc mơ.Stefan vẫn mất tích.

“Cháu chẳng việc gì phải làm như thế.” Chú Robert, chồng chưa cưới của gđ Judith nói . Từ trước đến nay,hiếm khi Elena thấy chú về hẳn một phe nào.Nhưng giọng của chú rõ ràng là không thể cãi lại. “Cảnh sát đang tìm Stefan,cháu cứ để yêu cho họ làm việc của mình.”

“Cảnh sát nghi ngờ anh ấy giết thầy Tanner.Nhưng không phải thế.Mọi người biết điều đó mà,đúng không?” Trong lúc đi Judith lột chiếc áo len ngoài sũng nước khỏi người Elena,cô hết nhìn người này sang người khác với ánh mắt cầu cứu,nhưng ai cũng như ai. “Mọi người biết rõ anh ấy không làm thế mà,” cô lặp lại,giọng gần như tuyệt vọng.

Sự im lặng ngự trị.Cuối cùng,Meredith lên tiếng, “Elena,chả ai muốn nghĩ cậu ta làm chuyện đó cả.Nhưng mà – bỏ thấy đấy,tình hình có vẻ tệ hơn khi cậu ấy trốn mất như thế.”

“Anh ấy không bỏ trốn ! Không phải thế ! Không phải...”

“Yên nào,Elena.” Di Judith nói. “Đừng xúc động quá ! Di nghĩ chắc cháu bệnh mất rồi. Ngoài kia thì lạnh,mà đêm qua cháu chỉ ngủ được có vài giờ thôi...” Di áp tay vào má Elena.

6. Chương 6

Mọi thứ đột ngột vượt quá sức chịu đựng của Elena .Chả ai chịu tin cô,thậm chí cả bạn bè và người thân.Ngay lúc đó,cô có cảm giác như mình đang đứng giữa vòng vây kẻ thù vậy.

“Cháu không bệnh.” Elena la lớn,giằng người khỏi bàn tay dì. “Và cháu cũng chẳng điên – tùy mọi người nghĩ gì thì nghĩ...Stefan không bỏ trốn,anh ấy cũng không giết thầy Tanner.Cháu cũng chẳng thêm quan tâm nếu không một ai ở đây chịu tin cháu...” Cô lặng người,nghẹn ngào.Di Judith cứ rối rít quanh Elena,lùa cô lên lầu,và cô cứ để mình bị đẩy đi như thế.Tuy nhiên,Elena không chịu vào giường mặc cho dì Judith bảo rằng hẳn cô mệt lắm.Thay vì vậy,khi người đã ấm hơn,cô lại ngồi vào chiếc ghế bành cạnh lò sưởi với mớ chăn chất đầy chung quanh.Điện thoại reo suốt buổi chiều,Elena nghe tiếng dì Judith nói chuyện với bạn bè,hàng xóm,trường học.Di trấn an mọi người rằng Elena không sao hết.Rằng vụ...vụ việc bị thẩm đêm qua khiến cho tinh thần Elena bị sốc một chút,chỉ thế thôi,và hình như cô hơi sốt.Nhưng chỉ cần nghỉ ngơi là cô sẽ bình phục lại ngay ấy mà.

Meredith và Bonnie đến ngồi cạnh Elena. “Bỏ muốn nói chuyện không?” Meredith họ giọng ,Elena lắc đầu,mắt nhìn ngọn lửa.Tất cả họ đều chống lại cô.Và dì Judith đã nói sai,cô không bình thường chút nào.Không thể bình thường được cho đến khi nào tìm thấy Stefan.

Matt ghé qua nhà,tuyệt vương đầy trên tóc và áo khoác trùm đầu.Khi Matt bước vào,Elena nhìn lên đầy hi vọng.Đêm qua Matt đã cứu Stefan,khi cả trường chỉ muốn xử tội anh.Thế nhưng hôm nay Matt đáp lại cái nhìn chờ mong của cô bằng nét hời hợt đầy lí trí,và sự quan tâm trong đôi mắt xanh kia chỉ dành ới Elena thôi.

Nỗi thất vọng thật quá sức chịu đựng. “Anh làm gì ở đây thế ?” Elena vắn nỏi . “Giữ lời hứa sẽ ‘chăm sóc em’ sao?”

Một thoáng tổn thương lóe lên trong mắt Matt.Nhưng giọng Matt vẫn trầm tĩnh . “Có thể...một phần là thế.Nhưng kiểu gì thì anh cũng sẽ cố chăm sóc em,dù anh có hứa hay không cũng thế thôi.Anh đã rất lo lắng.Nghe này,Elena...”

Cô chẳng có tâm trạng đâu để nghe ai nói nữa. “Em chả sao hết,cảm ơn anh.Anh cứ hỏi mọi người.Cho nên anh khỏi phải lo nữa.Với lại,em thấy chẳng có lí do gì mà anh phải giữ lời hứa với một kẻ sát nhân cả.”

Matt giật mình,quay sang nhìn Meredith và Bonnie.Rồi lắc đầu ra vẻ cam chịu. “Em đang cư xử bất công với anh đấy.”

Elena cũng chẳng có tâm trạng để suy nghĩ công bằng với ai. “Em nói rồi,anh khỏi cần lo cho em hay chuyện của em nữa.Em bình thường,cảm ơn.”

Sự ám chỉ quá rõ ràng.Matt quay lưng ra cửa khi dì Judith xuất hiện với mấy cái sandwich.

“Xin lỗi cô,cháu phải đi.” Anh lăm bầm,đi vội về phía cửa,đi thẳng không thèm ngoái lại.

Meredith, Bonnie, dì Judith và chú Robert cố kiếm ra chuyện để nói trong khi ăn bữa tối lót dạ dọn sớm bên lò sưởi. Elena chẳng ăn gì mà cũng chẳng thèm ừ hử. Người duy nhất hông cảm thấy khổ sở trước sự im lặng của cô là đứa em gái nhỏ của cô, Margaret. Với trí óc hồn nhiên non nớt của một đứa bé bốn tuổi, Margaret nép vào lòng Elena và mời chị ăn kẹo Halloween của mình.

7. Chương 7

Elena ôm chặt em gái, dụi mặt vào mớ tóc bạch kim của cô bé một lúc. Nếu Stefan có thể gọi điện hay nhắn gửi gì được thì anh hẳn đã làm rồi. Trên đời này chẳng có gì có thể ngăn cản anh, trừ khi Stefan bị thương nặng, bị nhốt ở đâu đó, hoặc...

Elena không dám nghĩ tiếp chữ “hoặc” đó. Stefan còn sống; chắc chắn anh còn sống. Damon là kẻ dối trá.

Nhưng Stefan đang gặp rắc rối, và cô phải tìm được anh bằng cách nào đó. Elena lo nghĩ về chuyện đó suốt buổi tối, cố gắng lên một kế hoạch trong nỗi tuyệt vọng. Cô có một điều hiển nhiên: cô chỉ có một mình. Cô không thể tin tưởng bất cứ ai.

Trời sụp tối. Elena trở mình trên ghế và giả vờ ngủ.

“Cháu mệt lắm.” Elena khẽ nói. “Hình như cháu bệnh thật rồi. Chắc cháu phải ngủ thôi.”

Meredith chăm chú quan sát Elena. “Co Gilbert, hay là thế này đi,” cô bạn nói rồi quay sang dì Judith, “Có lẽ cháu và Bonnie nên ở lại đây đêm nay. Cho Elena có bạn ấy mà.”

“Ý hay đấy!” Dì Judith có vẻ hài lòng lắm. “Miễn sao bố mẹ các cháu không phải đối là được, cô bằng lòng ngay.”

“Từ đây lái xe về Herron xa quá. Chắc anh cũng ở lại luôn,” chú Robert nói, “Anh ngủ trên sa-lông cũng được.”

Dì Judith phản đối, bảo trên lầu thiếu gì phòng ngủ cho khách, nhưng chú Robert cứ khẳng định “Sa-lông cũng thoải mái lắm rồi.”

Sau khi đưa mắt nhìn từ sa-lông ra đại sảnh, thấy cửa ra vào lộ lộ trong tầm mắt, Elena ngồi ngây ra. Họ hẳn đã lên kế hoạch phối hợp từ trước, hoặc ngay lúc này cũng về hùa với nhau để chắc rằng cô không thể chuồn khỏi nhà được.

Một lúc sau, khi bước ra khỏi phòng tắm, trên người khoác bộ kimono lụa đỏ, Elena thấy Meredith và Bonnie đang ngồi trên giường mình.

“Chào Rosencrantz và Guildenstern, (*Rosencrantz và Guildenstern: 2 nhân vật trong vở kịch Hamlet của Shakespeare. Rosencrantz và Guildenstern là bạn của hoàng tử Hamlet nhưng lại tiếp tay với chú của Hamlet trong âm mưu giết chàng - ND)” cô cất giọng chua chát.

Bonnie, nãy giờ trông đã ủ dột lắm rồi giờ nghe vậy liền trở nên hoảng hốt. Bonnie ném về phía Meredith một cái nhìn nghi hoặc.

“Cậu ấy nhận ra bọn mình là ai mà. Elena chỉ muốn nói cậu ấy nghĩ bọn mình là gián điệp được dì Judith cử đến,” Meredith giải thích. “Elena, chắc chắn bồ biết là không phải thế chứ. Cậu không tin bọn mình sao?”

“Mình không biết. Liệu mình có thể tin không?”

“Được chứ, chúng ta là bạn bè mà.” Trước khi Elena động cựa gì, Meredith đã nhảy khỏi giường, chạy đi đóng cửa. Rồi cô quay lại đối mặt với Elena. “Giờ thì, làm ơn một lần trong đời chịu khó nghe mình nói đây, đồ ngốc ạ. Đúng là bọn mình không biết phải nghĩ gì về Stefan... nhưng chẳng lẽ bồ không thấy sao, đó là do lỗi của bồ. Kể từ khi cặp với cậu ta, bồ hoàn toàn cho bọn mình ra rìa. Nhiều chuyện xảy ra nhưng bồ chẳng thèm kể gì hết. Hoặc ít ra cũng không kể toàn bộ câu chuyện cho bọn mình nghe. Thế nhưng, mặc kệ điều đó, mặc kệ tất cả mọi chuyện, bọn mình vẫn tin bồ. Bọn mình vẫn quan tâm đến bồ. Bọn mình vẫn ủng hộ bồ, Elena ạ, và bọn mình rất muốn giúp. Nếu bồ không thấy tất cả những điều đó thì bồ đúng là đồ ngốc đấy Elena.”

8. Chương 8

Elena chậm chậm nhìn từ khuôn mặt ngăm ngăm cương quyết của Meredith sang khuôn mặt trắng trẻo của Bonnie. Bonnie gật đầu.

“Thật đó,” Cô bạn nói, chớp mắt lia lia như thể đang cố ngăn những giọt nước mắt trào ra. “Ngay cả khi bỏ không thích bọn mình thì bọn mình vẫn thích bỏ.”

Elena thấy mắt mình nhòe đi, vẻ lạnh lùng đổ sụp. Rồi Bonnie bước xuống giường, cả bọn ôm nhau, và Elena không thể ngăn dòng nước mắt chảy dài trên má.

“Mình xin lỗi đã không chịu nói chuyện với các cậu,” Elena nói, “Mình biết các cậu không hiểu, mà mình thậm chí cũng không thể giải thích được vì sao mình không kể hết mọi chuyện cho các cậu. Mình không thể. Nhưng có chuyện này mình có thể nói.” Elena lùi lại, quệt nước mắt, ánh nhìn thành khẩn. “Dù cho các bằng chứng đều chống lại Stefan có tề đến đâu chẳng nữa thì anh ấy cũng không giết thầy Tanner. Mình biết anh ấy không làm vì mình biết thủ phạm là ai. Đó cũng là kẻ đã tấn công Vickie và ông già dưới gầm cầu. Và...” – Cô dừng lại suy nghĩ một giây – “Và, Bonnie ạ, mình nghĩ cũng chính hắn giết Yangtze.”

“Yangtze ư?” Mắt Bonnie mở to. “Nhưng sao hắn lại muốn giết một con chó?”

“Mình không biết, nhưng đêm ấy hắn có mặt ở nhà cậu. Và hắn rất... giận dữ. Mình rất tiếc, Bonnie ạ.”

Bonnie lắc đầu choáng váng. Meredith hỏi, “Sao cậu không báo cảnh sát?”

Tiếng cười của Elena thoáng vẻ kích động. “Mình không thể. Đó không phải là thể lực mà họ có thể đương đầu nổi. Và đó lại là một chuyện nữa mà mình không thể giải thích. Các cậu bảo vẫn tin tưởng mình, vậy thì, các cậu chỉ vẫn tin mình trong chuyện này thôi.”

Bonnie và Meredith hết nhìn nhau lại nhìn tấm khăn trải giường đang bị những ngón tay căng thẳng của Elena bứt chỉ khỏi hoa văn thêu. Cuối cùng Meredith nói, “Thôi được. Vậy bọn mình giúp được gì?”

“Mình không biết, Chẳng có gì hết trừ khi...” Elena ngừng lại, nhìn Bonnie. “trừ khi,” cô đổi giọng, “cậu có thể giúp mình tìm Stefan.”

Đôi mắt nâu của Bonnie ngạc nhiên một cách thành thật. “Mình ? Nhưng mình thì làm được gì chứ?” Rồi khi nghe Meredith hít sâu một hơi, cô bạn liền kêu lên, “Ồi! Ồi!”

“Cậu có khả năng, nhớ lại đi, cậu biết mình ở đâu trong cái hôm mình ra nghĩa trang,” Elena nói, “Thậm chí cậu còn đoán được chuyện Stefan sẽ chuyển trường đến đây nữa.”

“Mình tưởng cậu không bao giờ tin mấy trò đồng bóng đó.” giọng Bonnie yếu ớt.

“Từ đó đến nay mình đã họa thêm được vài điều rồi. Dẫu sao mình sẽ sẵn sàng tin bất cứ thứ gì nếu nó giúp mình tìm thấy Stefan. Nếu có bất cứ cơ hội nào...”

9. Chương 9

Bonnie so vai rụt cổ, cứ như thể đang cố làm cho cơ thể bé con của mình càng nhỏ càng tốt. “Elena, cậu không biết đâu.” Cô bạn khổ sở nói. “Mình không được đào tạo đảng hoàng; đó không phải thứ mình có thể kiểm soát đâu. Và – đó không phải trò chơi, không còn là thế nữa rồi. Càng lạm dụng năng lực ấy bao nhiêu, chúng càng kiểm soát ngược lại bỏ bấy nhiêu. Cuối cùng chúng sẽ hoàn toàn kiểm soát bỏ, cho dù bỏ có muốn hay không. Nguy hiểm lắm.”

Elena đứng dậy, bước đến chiếc bàn trang điểm bằng gỗ anh đào, nhìn xuống nó một cách vô thức. Cuối cùng, cô quay lại.

“Cậu nói đúng, đó không phải trò chơi. Và mình tin lời cậu về chuyện nó có thể trở nên nguy hiểm đến mức nào. Nhưng với Stefan thì mọi thứ cũng chẳng phải trò chơi, Bonnie, mình nghĩ anh ấy đang ở ngoài kia, ở đâu đó, bị thương rất nặng. Và chẳng có ai giúp anh ấy, thậm chí cũng chẳng có ai thêm đi tìm anh ấy, trừ kẻ thù của Stefan. Có khi giờ anh ấy đang hấp hối... Hoặc thậm chí – thậm chí có thể đã...” Cổ họng Elena

nghe lại. Cô cúi đầu xuống bàn trang điểm, cố hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh mình. Khi ngẩng lên, cô thấy Meredith đang nhìn Bonnie.

Bonnie thẳng người dậy, ưỡn ngực vươn mình cao hết mức có thể, đưa cằm ra và mím môi lại. Đôi mắt nâu mọi khi dịu dàng giờ ánh lên vẻ cương quyết dữ dội khi bắt gặp ánh mắt Elena.

“Mình cần một cây nến,” Bonnie chỉ nói có thế.

“Xoẹt !” một tiếng, que diêm lóe lên vài tia sáng trong bóng tối, rồi ngọn nến cháy sáng rực rỡ. Khuôn mặt hơi tái của Bonnie ánh sắc vàng khi cúi xuống bên ngọn lửa.

“Mình cần cả hai cậu giúp mình tập trung.” Bonnie nói, “Nhìn ngọn lửa và nghĩ đến Stefan. Hãy hình dung đến cậu ấy. Dù có bất cứ chuyện gì xảy ra cũng không được rời mắt khỏi ngọn lửa. Và làm gì thì làm cũng đừng lên tiếng!”

Elena gật đầu, và trong phòng chỉ còn có tiếng thở nhẹ. Ngọn lửa chập chờn nhảy múa, hắt ánh sáng lên ba cô gái đang ngồi xếp bằng chung quanh Bonnie, mắt nhắm nghiền, chậm chậm hít thở thật sâu như người sắp chìm vào giấc ngủ.

Stefan, Elena nghĩ, mắt nhìn ngọn lửa cố dồn tất cả tâm trí vào ý nghĩ đó. Cô tạo ra hình ảnh anh trong tâm trí mình, dùng mọi giác quan để mang anh đến. Cảm giác thoo rập của chiếc áo len anh mặc áp trên gò má cô, mùi hương của chiếc áo khoác da, sự mạnh mẽ của cánh tay anh vòng quanh người cô. Ôi, Stefan...

Đôi hàng mi của Bonnie chớp chớp và hơi thở trở nên gấp gáp như một người đang ngủ gập phải ác mộng. Elena kiên quyết không rời mắt khỏi ngọn lửa, nhưng khi Bonnie lên tiếng phá tan sự im lặng, cô cảm thấy lạnh hết xương sống.

Mới đầu chỉ là tiếng rên rỉ của một người đang đau đớn. Rồi, Bonnie hát đầu qua lại, hơi thở đứt quãng, từ ngữ bắt đầu tuôn ra.

“Một mình...” Bonnie nói, rồi dừng lại. Móng tay của Elena bấm sâu vào lòng bàn tay. “Một mình ...trong bóng tối.” Bonnie cất tiếng, nghe xa xăm và thống khổ.

Lại một quãng im lặng, rồi Bonnie bắt đầu liến thoắng.

“Ở đây lạnh và tối quá. Mình chỉ có một mình. Có cái gì đó sau lưng mình...cứng và góc cạnh. Đá. Lúc này đau quá, giờ thì hết rồi. Người mình tê cứng vì lạnh. Ôi, lạnh quá...” Bonnie vịn vào người như thể đang cố thoát khỏi cái gì đó, rồi bật cười, một tiếng cười đáng sợ nghe gần giống như đang nấc lên. “Thật...tức cười. Mình chẳng bao giờ nghĩ là có lúc mình lại thèm nhìn thấy mặt trời như thế này. Nhưng ở đây chỉ có bóng tối. Lạnh nữa. Nước dâng đến cổ rồi, lạnh như băng. Chuyện này cũng nực cười. Nước ở khắp nơi – nhưng mình lại sắp chết vì khát. Khát quá...đau đớn quá..”

10. Chương 10

Elena có cảm giác tim mình thất lại. Bonnie đang ở trong ý nghĩ của Stefan, và có trời mới biết cô ấy có thể khám phá ra điều gì? Stefan, hãy nói cho bọn em biết anh đang ở đâu đi, cô tuyệt vọng nghĩ. Hãy nhìn chung quanh, và nói cho em biết anh thấy gì đi.

“Khát quá..Mình cần...Sự sống?” Giọng Bonnie đầy nghi hoặc, như thể không chắc phải diễn giải một ý niệm như thế nào. “Mình quá yếu ớt...Anh ta nói mình luôn luôn là một kẻ yếu ớt. Anh ta quá mạnh...một tên sát nhân. Nhưng mình cũng vậy thôi. Mình đã giết Katherine; có lẽ mình đáng phải chết. Sao không buông xuôi đi chứ?..”

“Đừng!” Elena buột miệng kêu lên trước khi kịp ngăn mình lại. Vào giây phút đó, cô quên hết mọi thứ ngoài trừ nỗi đau của Stefan. “Stefan ơi...”

“Elena!” Meredith nạt một tiếng, nhưng đầu Bonnie đã gục xuống, mạch từ ngữ bị cắt ngang. Hoảng hốt, Elena nhận ra mình vừa làm gì.

“Bonnie, cậu có sao không? Cậu tìm lại anh ấy được không? Mình không có ý ...”

Bonnie ngẩng lên, đôi mắt mở to, nhưng cô không nhìn Elena cũng chẳng nhìn ngọn lửa mà nhìn chăm chăm về phía trước bằng ánh mắt vô hồn. Khi Bonnie cất tiếng, giọng cô méo mó và trí tim Elena như ngừng đập. Đó không phải giọng Bonnie, Elena nhận ra là một giọng nói khác. Có một lần cô đã từng nghe nó thoát ra từ miệng Bonnie, trong nghĩa địa.

“Elena,” giọng đó nói, “Đừng đến chỗ cây cầu. Thần Chết đây, Elena. Thần Chết đang đợi ở đó.” Rồi Bonnie gục xuống.

Elena túm lấy vai bạn mà lay. “Bonnie!” Cô nói như hét. “Bonnie!”

“Cái gì...ôi, đừng mà. Buông ra...” giọng Bonnie yếu ớt và run rẩy, nhưng đó chính là giọng của Bonnie. Vẫn cúi người về phía trước, Bonnie chống tay lên trán.

“Bonnie, cậu không sao chứ?”

“Ừ, mình nghĩ thế...nhưng lạ quá...” giọng Bonnie đánh lại, ngẩng lên, chớp mắt. “Vụ đó là sao hả Elena, vụ kẻ sát nhân ấy?”

“Cậu nhớ à?”

“Mình nhớ hết. Mình không miêu tả được thôi. Cảm giác rất tồi tệ. Nhưng như thế nghĩa là sao?”

“Chả sao cả,” Elena đáp “Anh ấy đang bị ảo giác, thế thôi.”

Meredith xen ngang, “Anh ấy? Vậy là cậu nghĩ Bonnie đã dò được tung tích của Stefan sao?”

Elena gật đầu. Mắt cô bỗng rất khi quay đi chỗ khác. “Phải. Mình nghĩ đó chính là Stefan. Chắc chắn thế. Và mình nghĩ thậm chí Bonnie còn nói cho bọn mình biết anh ấy đang ở đâu nữa kia. Phía dưới cầu Wickery, trong dòng nước.”

11. Chương 11

Chương 3

Bonnie chăm chăm nhìn Elena “Mình chẳng nhớ gì chuyện chiếc cầu cả. Thấy nó đâu giống cầu.”

Nhưng chính cậu nói mà, câu sau cùng ấy. Mình tưởng cậu còn nhớ...” Giọng Elena tắt ngúm. “Cậu không hề nhớ đoạn đó”. Giọng cô thẳng thừng. Đó không phải là một câu hỏi.

“Mình nhớ được chuyện chỉ có một mình ở nơi nào đó lạnh và tối, cảm thấy yếu ớt... và khát. Hay là đói nhỉ? Mình không biết nữa, nhưng mình cần... thứ gì đó. Và gần như mình muốn chết quách cho xong. Rồi cậu đánh thức mình dậy.”

Elena và Meredith nhìn nhau. “Sau lúc đó,” Elena nói với Bonnie “cậu còn nói một câu nữa, nghe rất lạ. Cậu bảo đừng đến gần cây cầu”

“Cậu ấy bảo bỏ đừng đến gần cây cầu.” Meredith đính chính. “Cá nhân bỏ, Elena ạ. Cậu ấy bảo Thần Chết đang đợi ở đó”

“Mặc kệ cái gì đang đợi mình,” Elena nói. “Nếu Stefan đang ở đó, mình phải đến đó.”

“Vậy thì tất cả sẽ cùng đến đó.” Meredith nói.

Elena do dự : “Mình không thể để các cậu làm thế” cô chậm rãi nói “Có thể sẽ rất nguy hiểm – một thứ nguy hiểm mà các cậu không hình dung nổi. Tốt nhất là mình sẽ đi một mình thôi.”

“Bỏ đùa chắc!” Bonnie nói, nghênh cằm ra “bọn mình yêu thích mạo hiểm. Mình muốn xuống mồ lúc còn trẻ đẹp, cậu không nhớ à?”

“Đừng đi!”. Elena nói vội. “Chính cậu đã nói đây không phải là trò chơi mà”.

“Với Stefan cũng không.” Meredith nhắc. “Bọn mình sẽ chẳng giúp gì được cho cậu ấy nếu cứ đứng cả đây.”

Elena đã trút bỏ bộ kimono, bước về phía tủ áo. “Tốt nhất là chúng ta nên ràng rịt kỹ lưỡng. Các cậu cần gì để giữ ấm thì cứ lấy thoải mái.” Cô nói.

Khi cả bọn đã mặc đủ ấm để chống chọi lại với thời tiết, Elena quay ra cửa. Bỗng cô chợt lại.

“Chú Robert,” Cô kêu lên. “Chúng ta không cách nào vượt qua chú ấy để lên ra cửa trước được, ngay cả khi chú ấy đang ngủ.”

Cả ba đồng loạt quay nhìn cửa sổ.

“Ôi, tuyệt làm sao,” Bonnie nói.

Khi cả đám đang leo ra ngoài để bám vào cây mộc qua, Elena nhận thấy tuyết đã ngừng rơi. Nhưng luồng khí lạnh tấp vào mặt khi cô nhớ lại lời Damon. Mùa đông là mùa khắc nghiệt, Elena nghĩ thầm, rừng người.

Đèn đóm trong nhà đã tắt hết, kể cả phòng khách. Chắc chú Robert đã ngủ. Tuy thế Elena vẫn nín thở khi cả ba trườn qua những ô cửa sổ tối om. Xe của Meredith đỗ hơi xa một chút về phía đường. Đến phút chót, Elena quyết định mang theo ít dây thừng, thế là cô mở cửa sau garage mà không gây một tiếng động. Nhánh Sông Chết Đuối nước chảy khá xiết, lội qua có thể rất nguy hiểm.

Cả bọn lái xe đến cuối thị trấn trong tâm trạng căng thẳng. Lúc ngang qua bìa rừng, Elena chợt nhớ cái cách lá cây thổi vào người cô lúc ở nghĩa trang. Nhất là lá sồi.

12. Chương 12

“Bonnie, lá sồi có đặc tính gì đặc biệt không? Bà cậu có bao giờ nói về chúng chưa? ”

“Đối với thầy tế thì chúng rất linh thiêng. Cây nào cũng thiêng, nhưng cây sồi là linh thiêng nhất. Họ nghĩ những linh hồn sống trong cây ban cho họ sức mạnh.”

Elena cố nuốt trôi hiểu biết đó trong im lặng. Khi đến cầu và bước ra khỏi xe, cô liếc nhìn rặng sồi bên phải con đường bằng ánh mắt e dè. Nhưng màn đêm khá sáng và yên tĩnh đến lạ lung, không một cơn gió lay động những chiếc lá nâu úa còn sót trên cành.

“Ngó chừng xem có con quạ nào không.” Cô bảo Bonnie và Meredith.

“Quạ?” giọng Meredith sắc lại. “Giống con quạ bên ngoài nhà Bonnie vào cái đêm Yangtze chết đấy hả?”

“Cái đêm Yangtze bị giết. Đúng.” Elena tiến về phía dòng nước tối sẫm của Nhánh Sông Chết Đuối với trái tim đập như điên trong lồng ngực. Tuy có cái tên là thế nhưng đó không phải là một nhánh sông mà là cả một dòng sông chảy xiết với đôi bờ được tạo nên từ đất sét bản địa. Phía trên là cầu Wickery, một kiến trúc bằng gỗ được xây cách đây cả thế kỷ. Đã có lúc chiếc cầu đủ kiên cố để cho xe chở hàng chạy qua, nhưng giờ nó chỉ còn là cầu đi bộ, chẳng ai thèm dùng nữa vì quá xa đường cái. Quả là một chốn cần cỗi, hẻo lánh và khắc nghiệt, Elena nghĩ thầm. Đây đó trên mặt đất rải rác những đụn tuyết.

Mặc cho những lời hùng hồn khi nãy, Bonnie đang nán lại tuốt đằng sau. “Còn nhớ lần cuối cùng chúng ta đi qua cây cầu này không?”, cô nàng hỏi.

Rất rõ là chẳng khác, Elena nghĩ. Lần cuối cùng đi qua đó, cả bọn đang bị rượt theo bởi... thứ gì đó...từ nghĩa địa. Hoặc là ai đó, cô nghĩ thầm.

“Khoan băng qua đó.” Elena nói. “Trước tiên thử xem xét dưới chân cầu từ đầu bên này xem sao đã.”

“Nơi ông già nọ được tìm thấy với cái cổ họng bị xé toạc,” Meredith lầm bầm, nhưng vẫn đi theo. Đèn pha chỉ hơi rọi sáng một đoạn nhỏ mép nước dưới chân cầu. Khi Elena bước ra khỏi dải ánh sáng hẹp, cô bỗng có linh tính khó chịu về một điềm gở. Thần Chết đang chờ đợi, giọng nói đã bảo thế. Thần Chết có đang ở dưới đó không?

Bàn chân cô trượt trên những tảng đá đóng vân trơn nhẵn. Tất cả những gì Elena nghe được là tiếng nước chảy, cùng âm thanh trống rỗng dội lại từ cây cầu trên đầu. Và, dù có căng mắt hết cỡ thì tất cả những gì cô nhìn thấy trong bóng tối cũng chỉ là bờ sông trơ trụi và mấy trụ cầu bằng gỗ.

“Stefan?” Elena thì thào, và gần như mừng rỡ khi thấy giọng mình chìm nghỉm trong tiếng nước chảy. Cô thấy mình giống một người đang kêu lên “Ai đó?” trong căn nhà nhà trống trơn, đồng thời lại sợ cái thứ có thể cất tiếng trả lời.

“Không đúng,” giọng Bonnie vang lên sau lưng cô.

“Ý cậu là sao?”

Bonnie nhìn quanh quất, khẽ lắc đầu, người căng ra vì tập trung. “Có cảm giác không đúng. Mình không... Ừm, trước hết là lúc đó mình không hề nghe tiếng nước sông. Mình chẳng nghe tiếng gì hết, tất cả chỉ là im lặng chết chóc.”

13. Chương 13

Tim Elena chùng xuống vì thất vọng. Một phần trong cô biết Bonnie nói đúng, Stefan không có ở nơi hoang dã hẻo lánh này. Nhưng phần còn lại trong cô không muốn nghe điều đó vì quá sợ hãi.

“Cũng phải kiểm tra cho chắc đã,” Elena nói mà ngực thắt lại, tiến xa hơn vào bóng tối, vừa đi vừa dò dẫm vì không thấy đường, nhưng cuối cùng cô cũng phải thừa nhận chẳng có bất cứ dấu vết nào cho thấy bất cứ ai từng ở đây. Cũng chẳng có dấu hiệu nào của một cái mái tóc sẫm chìm trong nước. Elena chúi đôi bàn tay lạnh ngắt lăm lem bùn đất vào quần jeans.

“Bọn mình có thể kiểm tra đầu cầu bên kia,” Meredith lên tiếng, và Elena gật đầu một cách máy móc, chẳng cần nhìn về mặt của Bonnie thì mới biết là sẽ tìm thấy gì. Ba đứa đã đến nhâm chỗ.

“Ra khỏi đây thôi,” Elena nói, băng qua mớ cây cỏ về phía dải ánh sáng cạnh cầu. Khi vừa đến nơi, người cô chợt cứng đờ.

Bonnie hốt hoảng. “Ồi lạy Chúa..”

“Lùi lại!” Meredith rít lên “Chạy ngược về phía bờ sông.”

Một bóng đen phản chiếu rõ ràng trong ánh sáng đèn pha xe hơi. Elena trân trối nhìn nó trong khi trái tim khuỷa như trống trện, nhưng cô chẳng thể biết gì hơn ngoài việc nhận ra đó là một người đàn ông. Khuôn mặt người đó khuất trong bóng tối, nhưng cô có một linh cảm rất xấu.

Cái bóng đang tiến về phía bọn họ.

Elena hụp đầu tránh, lồm cồm lùi ngược về phía bờ sông bùn sinh dưới chân cầu, cố gắng ép mình càng sát đất càng tốt. Có thể cảm thấy Bonnie đang run rẩy phía sau, còn ngón tay Meredith thì bầu chặt cánh tay Elena.

Ở vị trí này thì bọn họ chẳng thấy gì hết, nhưng bất thành linh có tiếng bước chân nặng nề vang trên cầu. Chẳng dám thở nữa, cả bọn ôm cứng nhau, mặt ngửa lên. Những bước chân nặng nề làm ván gỗ rung lên, càng lúc càng xa.

Xin làm ơn để hấn ta cứ tiếp đi, Elena thì thầm cầu khẩn. Ôi, hãy làm ơn...

Cô cắn chặt môi, rồi bỗng Bonnie khẽ rên rỉ, hai bàn tay lạnh như nước đá túm lấy Elena. Những bước chân đang quay lại.

Mình nên ra đó, Elena nghĩ. Mình mới là người hấn ta muốn chứ không phải họ. Chính hấn ta đã nói thế. Mình nên ra đó đối mặt với hấn ta, biết đâu hấn ta sẽ tha cho Bonnie và Meredith. Thế nhưng cơn thịnh nộ xâm chiếm cô sáng nay đã tan thành mây khói. Huy động tất cả ý chí nhưng Elena vẫn không thể buông tay Bonnie hay tự dứt mình ra.

Tiếng chân đã ở ngay trên đầu bọn họ. Rồi im lặng xâm chiếm, tiếp theo là tiếng ai đó trượt xuống bờ sông.

Không, Elena kêu thầm, cơ thể cứng lại vì sợ hãi. Hấn ta đang xuống, Bonnie rên rỉ gục mặt vào vai Elena, và Elena cảm thấy mọi thứ thật trên người mình căng hết cỡ khi thấy chuyển động kia – bàn chân, cẳng chân – xuất hiện từ trong bóng tối. Không...

“Các cậu làm gì dưới đó thế?”

Thoạt tiên, trí óc Elena từ chối xử lý thông tin vừa tiếp nhận do quá hoảng loạn, và suýt nữa hét toáng lên khi Matt dần thêm một bước xuống bờ sông, thò đầu nhìn vào gầm cầu.

14. Chương 14

“Elena? Em đang làm gì thế?” Matt lại hỏi.

Đầu Bonnie ngẩng phắt lên. Meredith thở hắt một cái nhẹ nhõm. Chính Elena chỉ có cảm giác đầu gối mình như muốn khuyu xuống.

“Matt!” cô kêu lên, chỉ được thế.

Khả năng ngôn ngữ của Bonnie hoạt động tốt hơn. “Cậu nghĩ cậu đang làm gì thế hả?” cô nàng cất giọng the thé. “Muốn làm bọn này đứng tim chết luôn phải không? Đêm hôm khuya khoắt cậu mò ra đây làm gì?”

Matt đút một tay vào túi, lắc lắc mớ xu lẻ. Khi cả đám lục tục chui ra khỏi gầm cầu, anh đắm đắm nhìn về phía mặt sông. “Theo dõi ba người.”

“Anh làm cái gì?” Elena hỏi.

Matt miễn cưỡng quay lại đối mặt với Elena. “Anh đi theo em.” Anh lặp lại, vai căng ra. “Anh đoán thế nào em cũng tìm được cách trốn khỏi dì Judith và lên ra ngoài lần nữa. Thế nên anh ngồi trong xe và quan sát nhà em từ phía bên kia đường. Y như rằng, một lúc sau ba người trèo khỏi cửa sổ. Thế là anh theo mọi người đến đây.”

Elena không biết phải nói gì. Cô rất giận, và dĩ nhiên, có khi Matt làm vậy là vì muốn giữ lời hứa với Stefan. Thế nhưng nghĩ chuyện Matt ngồi ngoài đường trong cái xe Ford cũ kĩ sứt sẹo của anh, có thể chết cồng vì lạnh và nhịn bữa tối... Elena lại cảm thấy bùng lên một nỗi day dứt khó tả mà cô không muốn đắm chìm vào đó.

Matt lại nhìn sông. Elena bước lại gần anh, khẽ cất tiếng.

“Em xin lỗi, Matt,” Cô nói. “Về cách em đã xử sự ở nhà, và.. và về...” Cô lóng nga lóng ngóng đến cả phút và cuối cùng đành buông dở câu. Về mọi thứ, Elena tuyệt vọng nghĩ thầm.

“Anh cũng xin lỗi vì đã làm em sợ,” Matt quay nhanh lại đối diện với cô, như để chấm dứt vấn đề. “Giờ thì em có thể làm ơn nói cho anh biết là em nghĩ mình đang làm gì được không?”

“Bonnie nghĩ có khả năng Stefan đang ở đây.”

“Bonnie nghĩ hồi nào chứ! ” Bonnie lên tiếng. “Ngay từ đầu Bonnie đã nói là không phải chỗ này rồi mà. Chúng ta phải tìm ở chỗ hoàn toàn im lặng, không một tiếng động, và kín bưng. Lúc đó mình cảm thấy..tù túng.” Bonnie giải thích với Matt.

Ánh mắt Matt đầy cảnh giác như thể sợ Bonnie có thể lao tới cắn mình vậy. “Ừ, dĩ nhiên là cậu đã cảm thấy thế mà”

“Chúng quanh mình toàn đá thôi, nhưng không phải đá dưới sông.”

“Ừ, đúng rồi, tất nhiên không phải mà.” Matt ngó qua Meredith, cô nàng ngó Matt tỏ ý cảm thông.

“Bonnie thấy một điềm báo,” Meredith giải thích.

Matt lùi vài bước, và Elena có thể thấy khuôn mặt nhìn nghiêng của anh trong ánh đèn pha. Xét về mặt của Matt mà nói, cô dám chắc anh đang phân vân không biết nên bỏ đi hay gom cả đám chất lên xe chở đến nhà thương điên gần đây nhất.

15. Chương 15

“Không đùa đâu!” Elena nói. “Bonnie có khả năng ngoại cảm đấy, Matt. Em biết trước giờ lúc nào em cũng bảo mình không tin mấy chuyện đại loại thế, nhưng em đã sai. Anh không biết em sai đến mức nào đâu. Tối nay cậu ấy – cậu ấy đã tìm cách dò ra tín hiệu của Stefan và thoáng nhận biết được anh ấy đang ở đâu.”

Matt hít một hơi thật sâu. “Anh hiểu. Thôi được rồi...”

“Đừng có lên giọng kẻ cả với em. Em không ngu, Matt. Và những gì em nói hoàn toàn chuyện thật đấy. Bonnie đã ở đó, với Stefan; cậu ấy biết những chuyện chỉ có anh ấy mới biết. Và cậu ấy đã thấy nơi anh ấy bị nhốt.”

“Nhốt” Bonnie nói. “Chính thế. Chỗ ấy chắc chắn không phải là cái gì đó thông thoáng như một dòng sông. Nhưng có nước, nước lên tới cổ mình. Ừm, cổ cậu ấy. Và tường đá bao quanh, phủ đầy rêu. Nước lạnh buốt và im lìm, mùi kinh lắm. ”

“Nhưng cậu đã thấy gì?” Elena hỏi.

“Chả thấy gì hết. Y hệt mù. Dẫu sao mình cũng biết là chỉ cần một tia sáng nhỏ thôi là mình có thể nhìn thấy, nhưng mình không thể. Ở đó tối đen hệt như hầm mộ vậy.”

“Như một hầm mộ” cơn ớn lạnh chạy dọc người Elena. Cô nghĩ đến ngôi nhà thờ đổ nát ở ngọn đồi phía trên nghĩa địa. Có một ngôi mộ ở đó, ngôi mộ mà cô nghĩ đã từng được mở ra một lần.

“Nhưng hầm mộ thì đâu ướt át đến mức như thế chứ.” Meredith bảo.

“Ừ... nhưng vậy thì mình chả biết nó có thể là chỗ nào nữa,” Bonnie nói. “Đầu óc Stefan không được tỉnh táo lắm. Cậu ấy rất yếu và đau đớn. Và rất khát...”

Elena há miệng toan ngăn Bonnie nói tiếp, nhưng Matt đã ngắt lời.

“Để tôi nói cho các cậu nghe tôi nghĩ cái gì nhé”

Ba cô gái cùng nhìn Matt, người này giờ vẫn đứng hơi tách biệt khỏi nhóm như 1 tên hóng chuyện. Bọn họ gần như đã quên khuấy anh.

“Sao?” Elena hỏi.

“Ừm, nghe như một cái giếng.” Anh nói.

Elena chớp chớp mắt, trong người kích động. “Bonnie!”

“Có thể lắm,” Bonnie chậm chạp đáp. “Kích thích, những bức tường và mọi thứ có vẻ đúng. Nhưng một cái giếng thì đâu có kín mít? Mình phải thấy những ngôi sao chứ?”

“Nếu giếng bị đầy nắp thì sao?” Matt nói. “Rất nhiều trang trại cũ quanh đây có giếng bỏ hoang, và đôi khi nông dân đầy chúng lại để trẻ con không té xuống đó. Ông bà tôi cũng làm thế.”

Elena không thể kiềm chế cơn kích động được nữa. “Có thể vậy lắm. Phải là như thế. Bonnie, cậu nói ở đó lúc nào cũng tối mà?”

“Đúng, và đúng là có cảm giác như ở dưới mặt đất ấy.” Bonnie cũng thấy phần khởi không kém, nhưng Meredith lập tức cắt ngang bằng một câu hỏi khô khốc.

“Cậu nghĩ ở Fell’s Church này có tất cả bao nhiêu cái giếng hả Matt?”

“Chắc phải đến hàng tá ấy.” Matt nói. “Nhưng giếng có nắp đầy thì không nhiều thế đâu. Và nếu các cậu cho rằng có ai đếm Stefan xuống đó thì nó không thể ở nơi có nhiều người thấy. Có lẽ là một nơi bị bỏ hoang...”

16. Chương 16

“Và... xe anh ấy được tìm thấy trên đường này,” Elena nói.

“Trang trại cũ của Flancher” Matt kết luận.

Cả bọn nhìn nhau. Trang trại Flancher đã đổ nát và bị bỏ hoang bao đời nay, nó ở ngay giữa rừng, bị rừng bao phủ cũng phải cả thế kỷ nay rồi.

“Đi thôi!” Matt nói ngắn gọn.

Elena đặt tay lên vai anh “Anh tin?”

Matt quay nhìn đi chỗ khác một lúc. “Anh cũng chẳng biết phải tin vào điều gì,” cuối cùng anh nói “Nhưng anh sẽ đi cùng.”

Họ tách ra đi hai xe, Matt với Bonnie dẫn đường, còn xe Meredith chạy theo sau cùng với Elena. Matt lái xe vào rừng theo một con đường mòn dành cho xe ngựa cho tới khi mất dấu nó.

“Chúng ta phải đi bộ thôi.” Anh bảo

Elena thầm mừng vì đã nghĩ đến chuyện mang theo dây thừng, vì sẽ cần đến nó nếu Stefan thật sự ở dưới đáy giếng của trại Flancher. Còn nếu anh không có ở đó...

Cô không dám nghĩ tiếp.

Băng xuyên rừng thật khó, nhất là trời đất tối thui. Cây bụi sát đất mọc rất dày, cành cây khô thì cứ vươn ra chụp lấy họ. Bướm đêm chấp chới bay xung quanh, quệt những đôi cánh vô hình vào má Elena.

Cuối cùng cả bọn đến một khu đất trống. Vẫn còn có thể nhìn thấy nền nhà cũ cùng những khối đá bị cỏ dại và cây mâm xôi buộc chặt xuống nền đất. Ống khói gần như còn nguyên vẹn, trừ vài lỗ hổng trước kia được trám bê-tông để giữ nó thành một khối, giờ đây đứng im lìm như tượng đài sắp đổ.

“Cái giếng phải nằm đâu đó ngoài kia.” Matt nói.

Chính Meredith là người tìm ra nó và gọi những người kia. Cả bọn tập trung xung quanh và quan sát khối đá vuông, phẳng gần như nằm ngang bằng với mặt đất.

Matt cúi người xem xét nền đất và cỏ dại quanh nắp giếng, rồi nhận xét “Nó mới bị dịch chuyển cách đây không lâu.”

Cũng là lúc trái tim Elena bắt đầu nện thình thịch. Cô có thể nhận thấy nhịp tim rền vang trong cuống họng và đầu ngón tay mình. “Đẩy nó ra đi!” Elena gần như thì thào.

Phiến đá nặng đến mức Matt không sao làm nó nhúc nhích một ly. Cuối cùng cả bốn người phải tì vào nền đất và ra sức đẩy cho đến khi khối đá rền rĩ dịch được vài phân. Khi đã có một khe hở nhỏ giữa nắp đá và miệng giếng, Matt dùng một cành cây khô làm đòn bẩy đẩy nó mở rộng hơn. Rồi cả bọn lại hò nhau đẩy.

Khi lỗ hổng đã đủ rộng để thò cả đầu và vai vào, Elena cúi nhìn vào trong. Cô có cảm giác gần như không dám hy vọng.

“Stefan?”

Những giây tiếp sau đó chẳng khác gì bị tra tấn, khi Elena lom khom phía trên lỗ hổng tối đen, nhìn vào bóng tối mà chẳng nghe thấy tiếng gì ngoài tiếng vọng của những viên sỏi lạo xạo từ những cử động của cô. Rồi, thật kỳ diệu, một âm thanh khác cất lên.

17. Chương 17

“Ai? Elena?”

“Ôi, Stefan!” Elena gần như phát điên lên vì sung sướng. “Phải! Em ở đây, bọn em ở đây, bọn em sẽ cứu anh ra. Anh có sao không? Có bị thương không?” Nếu không có Matt đứng đằng sau giữ lại, hẳn Elena cũng lộn cổ xuống giếng rồi. “Cố lên Stefan! Bọn em có một sợi thừng. Hãy nói rằng anh không bị làm sao cả đi, Stefan!”

Một âm thanh yếu ớt vang lên, gần như không thể nhận ra, nhưng Elena biết đấy là gì. Một tiếng cười. Giọng Stefan yếu ớt nhưng vẫn nghe ra được. “Anh...không ổn lắm,” Stefan nói. “Nhưng anh... chưa chết. Em đi với ai thế?”

“Là tôi, Matt đây!” Matt nói, buông Elena ra, rồi tự mình cúi xuống cái lỗ. Elena, lúc này gần như phát cuồng vì quá vui sướng, để ý thấy nét mặt Matt thoáng vẻ sửng sốt. “Có cả Meredith và Bonnie, hai cậu ấy trợ giúp tôi ngay phía sau đây. Tôi sẽ ném cho cậu một sợi dây thừng... trừ khi Bonnie có thể làm phép nâng cậu lên.” Vẫn quỳ tại chỗ, Matt quay sang nhìn Bonnie.

Bonnie khẽ đánh nhẹ vào đầu Matt. “Đừng có lôi chuyện đó ra đùa! Kéo cậu ấy lên đi!”

“Vâng, thưa cô.” Matt đáp, thân hình hơi loạng choạng. “Đây này, Stefan. Cậu buộc nó quanh người đi.”

“Được.” Stefan đáp. Anh không hề cự cãi chuyện mấy ngón tay mình đang tê cứng vì lạnh hay chuyện những người kia có đủ sức kéo mình lên hay không. Chẳng còn cách nào khác.

Mười lăm phút sau đó đối với Elena thật tồi tệ. Cả bốn người hợp sức mới kéo nổi Stefan lên, tuy rằng Bonnie chủ yếu chỉ làm được mỗi một chuyện là luôn miệng giục “kéo đi! Kéo đi chứ!” mỗi khi cả bọn nghỉ lấy hơi. Nhưng cuối cùng thì hai bàn tay Stefan cũng bám được miệng giếng, và Matt nhào người ra túm lấy vai anh.

Elena ôm ghì Stefan, vòng tay siết quanh ngực anh. Cô nhận ra mọi chuyện không hề tốt khi thấy vẻ bất động cùng thân thể mềm oặt của Stefan. Anh đã dùng hết chút hơi sức còn lại để leo khỏi giếng, hai bàn tay trắng trẻo và rướm máu. Nhưng điều khiến Elena lo lắng nhất chính là việc đôi tay ấy không hề đáp lại cái ôm siết cuồng cuồng của cô.

Khi Elena nới lỏng tay đủ để quan sát Stefan, cô thấy nước da anh trắng bệch như sáp và quầng thâm hiện rõ quanh mắt. Da anh lạnh đến mức làm cô phát hoảng.

Elena ngược lên nhìn những người kia bằng ánh mắt lo âu.

Matt nhú mồm e ngại. “Chúng ta phải lập tức đưa cậu ấy đến phòng khám ngay. Cậu ấy cần một bác sĩ.”

“Không!” Một giọng nói yếu ớt và khàn đặc cất lên từ thân hình mềm nhũn bất động trong lòng Elena. Cô cảm thấy Stefan đang gom hết sức lực để từ từ ngẩng đầu lên. Đôi mắt xanh lục của anh dán chặt vào mắt cô, và cô nhìn thấy sự khẩn thiết trong đó.

“Không được gọi..bác sĩ.” Đôi mắt ấy thiêu đốt cô. “Hứa đi... Elena.”

Mắt Elena cay xè và nhòa đi. “Em hứa.” Cô thì thầm. Rồi cô cảm thấy luồng sức mạnh ý chí và quyết tâm đơn thuần đã giúp anh gắng gượng bấy lâu giờ sụp đổ. Stefan gục xuống trong vòng tay cô, hoàn toàn hôn mê.

18. Chương 18

Chương 4

“Nhưng cậu ấy phải đến bác sĩ. Trông cậu ta như sắp chết rồi ấy!” Bonnie nói.

“Không được. Giờ mình không thể giải thích đâu. Cứ đưa Stefan về nhà đã, được không? Anh ấy đang ướm và sắp chết cứng ở ngoài này rồi. Về đó đi rồi bàn tiếp”.

Việc khiêng Stefan băng qua rừng đủ để giữ cho đầu óc cả bọn tập trung trong một lúc. Stefan vẫn không tỉnh lại, và khi cả bọn đặt được anh vào băng ghế sau xe Matt thì ai nấy đều bầm dập và mệt lử, chưa kể cũng ướm nhẹ vì quần áo ướm của anh. Elena giữ đầu Stefan trong lòng mình khi Matt lái xe về nhà trọ. Meredith và Bonnie theo sau.

“Có đèn sáng,” Matt nói, dừng xe trước tòa nhà lớn màu nâu đỏ. “Chắc bà ấy còn thức, nhưng có lẽ cửa ra vào khóa rồi.”

Elena cẩn thận đặt đầu Stefan xuống và xuống xe, thấy một trong những ô cửa sổ của tòa nhà vẫn sáng vì tấm rèm vén sang một bên. Rồi cô nhìn thấy một cái đầu và hai vai xuất hiện nơi cửa sổ, nhìn xuống đường.

“Bà Flowers!” Elena kêu lớn, vẫy vẫy tay. “Cháu Elena Gilbert đây, bà Flowers. Bọn cháu tìm được Stefan rồi, và bọn cháu phải vào trong đó!”

Bóng người trên cửa sổ chẳng hề động cựa hay tỏ ra là có nghe thấy lời cô nói. Thế nhưng dựa trên tư thế của nó, Elena biết người đó vẫn đang nhìn xuống chỗ mình.

“Bà Flowers, bọn cháu mang Stefan về,” cô lại kêu lên, chỉ về vào bên trong xe sáng đèn.

“Làm ơn mở cửa cho cháu đi!”

“Elena, cửa không khóa đâu này!” Giọng Bonnie vọng lại từ phía hàng hiên kéo Elena xao nhãng khỏi bóng người nọ vài giây. Khi nhìn lên lại, cô thấy màn đã buông xuống, rồi đèn trong căn phòng tầng trên đó phụt tắt.

Thật kì lạ, nhưng Elena chẳng có thời gian đâu thắc mắc chuyện đó. Cô cùng Meredith giúp Matt khiêng Stefan lên mấy bậc tam cấp.

Trong nhà tối om và yên ắng. Elena hướng dẫn những người kia đi cầu thang đối diện cửa sổ và leo lên tầng hai. Từ đó cả bọn bước vào một phòng ngủ, rồi Elena và Bonnie lại mở thêm một cánh cửa trông giống của tủ áo làm xuất hiện một cầu thang hẹp và tối.

“Sao lại có người... ừm, để cửa ngõ hờ hênh như thế sau hàng loạt chuyện xảy ra gần đây nhỉ?” Matt lầu bàu trong lúc cả bọn kéo lê cái thân hình như chết đuối của Stefan. “Bà này chắc điên.”

“Thì bà ấy điên thật mà,” giọng Bonnie nói vọng xuống, đẩy cánh cửa trên đỉnh cầu thang mở toang ra “Lần trước khi bọn tôi đến đây, bà ta toàn nói những chuyện quái gở...” Bonnie bỏ lửng câu nói, kêu một tiếng đầy kinh ngạc.

“Chuyện gì vậy?” Elena hỏi, nhưng khi cả bọn lên đến ngưỡng cửa phòng Stefan, cô đã tự mình chứng kiến hết mọi thứ.

Elena đã quên mất tình trạng căn phòng khi lần cuối cùng cô thấy nó. Rương quần áo có cái thì lật úp, cái nằm nghiêng hẳn một bên cứ như thể bị một bàn tay khổng lồ ném từ vách bên này sang vách bên kia vậy. Mọi thứ bên trong rương văng khắp sàn cùng với những vật dụng trước đây vốn ở trên bàn. Đồ đạc ngã chổng chơ, cánh cửa sổ vỡ toang khiến cho gió lạnh lùa vào. Trong góc chỉ có một ngọn đèn còn sáng cùng những bóng đèn méo mó quái dị in trên trần nhà.

19. Chương 19

“Ở đây đã xảy ra chuyện gì vậy?” Matt hỏi.

Elena không nói gì cho đến khi cả bọn đã đặt Stefan nằm ngay ngắn trên giường. “Em không rõ,” cô đáp, và điều này cũng có phần đúng, dù không phải hoàn toàn. “Nhưng đêm qua nó đã vậy rồi. Matt, anh giúp em được không? Anh ấy cần phải thay quần áo khô ráo.”

“Để mình tìm thêm cái đèn.” Meredith bảo, nhưng Elena đã nói nhanh, “Không cần đâu, bọn mình thấy đường mà. Hay cậu thử tìm cách nhóm lò sưởi đi?”

Một chiếc áo choàng màu đậm bằng vải bông xù để mặc ở nhà rơi ra từ trong số mấy cái rương bung nắp. Elena nhặt nó lên, rồi cùng với Matt bắt đầu lột mở quần áo ướt bám chặt khỏi người Stefan. Cô đang cố tìm cách cởi chiếc áo len thì đột ngột dừng phát lại khi thoáng thấy cổ anh.

“Matt, anh có thể... có thể đưa em cái khăn kia không?”

Ngay khi Matt quay đi, Elena kéo áo len qua đầu Stefan và vội vã khoác chiếc áo choàng lên người anh. Khi Matt quay lại đưa khăn, Elena dùng nó quấn quanh cổ Stefan như một chiếc khăn choàng. Nhịp tim cô tăng tốc, đầu óc hoạt động hết cỡ.

Chả trách sao anh ấy lại yếu như thể chết rồi thế kia. Chúa ơi, cô phải kiểm tra kĩ xem có vết thương xấu đến mức nào. Nhưng làm sao xem được khi có mặt Matt và hai người kia ở đây chứ?

“Anh sẽ đi tìm bác sĩ,” giọng Matt cương quyết, quan sát khuôn mặt Stefan. “Cậu ấy cần giúp đỡ, Elena ạ!”

Elena hoảng hốt. “Matt, đừng mà... xin anh. Anh ấy... anh ấy sợ bác sĩ lắm. Em không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu đưa một ông bác sĩ đến đây đâu...” Điều đó lại là sự thật, rất thật là đáng khác. Cô chợt nghĩ ra một thứ biết đâu có thể giúp Stefan, nhưng cô không thể làm điều đó khi có mặt người thứ ba ở đây. Elena cúi xuống Stefan, chà xát hai bàn tay anh trong tay cô, cố gắng nghĩ cách.

Cô phải làm sao đây? Bảo vệ bí mật của Stefan với cái giá chính là mạng sống của anh sao? Hay phản bội anh để cứu sống anh? Liệu nói hết với Matt, Bonnie và Meredith thì có cứu được Stefan không? Elena nhìn sang những người bạn, cố hình dung họ sẽ phản ứng thế nào một khi biết sự thật về Stefan Salvatore.

Chẳng hay ho gì. Mình không thể liều lĩnh. Cú sốc và nỗi kinh hoàng khi khám phát ra điều đó gần như đã khiến Elena phát điên lên. Nếu chính cô, người yêu của Stefan, mà còn vừa la hét vừa bỏ chạy khỏi anh thì ba người này sẽ phản ứng tới cỡ nào nữa chứ? Còn chuyện thầy Tanner bị giết nữa. Một khi đã biết Stefan là thứ gì, liệu bọn họ có còn tin anh vô tội không? Hoặc sâu thẳm tận đáy lòng, liệu họ có canh cánh một nỗi hoài nghi?

Elena nhắm mắt. Việc này quá nguy hiểm. Meredith, Bonnie và Matt là bạn thân thật đó, nhưng riêng chuyện này cô không thể chia sẻ với họ được. Chẳng một ai trên đời này có thể khiến Elena tin tưởng tiết lộ bí mật khủng khiếp đó. Cô phải giữ tuyệt đối kín.

20. Chương 20

Elena ngồi thẳng dậy, nhìn Matt, “Anh ấy sợ bác sĩ nhưng y tá thì chắc không sao đâu.” Cô quay sang Bonnie và Meredith đang quỳ cạnh lò sưởi. “Bonnie, chị cậu thì sao?”

“Mary?” Bonnie liếc đồng hồ. “Tuần này chị ấy trực đêm ở phòng khám, nhưng giờ thì chắc về nhà rồi. Trừ khi...”

“Vậy được rồi. Matt, anh đi với Bonnie nhờ Mary tới đây khám cho Stefan nhé. Nếu chị ấy nghĩ Stefan cần gặp bác sĩ thì em không phản đối nữa đâu.”

Matt do dự, rồi thở hắt một hơi. “Thôi được! Anh vẫn nghĩ em quyết định sai rồi đấy, nhưng mà... Đi thôi, Bonnie. Chúng ta sắp phải vi phạm vài điều trong luật giao thông cho coi.”

Khi cả hai tiến ra cửa, Meredith vẫn đứng yên trước lò sưởi, quan sát Elena bằng đôi mắt đen nghiêm nghị.

Elena ép mình nhìn thẳng vào đôi mắt đó. “Meredith... Mình nghĩ tất cả các cậu nên cùng đi.”

“Cậu nghĩ thế à?” Đôi mắt đen vẫn nhìn Elena không chớp, như thể muốn đọc thấu suy nghĩ trong đầu cô vậy. Nhưng Meredith không hỏi thêm gì nữa. Vài giây sau cô gật đầu, bước theo Bonnie và Matt không nói một lời.

Khi Elena nghe tiếng cửa dưới chân cầu thang đóng, cô vội dựng một cây đèn đố cạnh giường lên, cảm điện. Rốt cuộc đã có thể kiểm tra thương tích trên người Stefan rồi.

Sắc mặt anh trông còn tệ hơn ban nãy; trông anh trắng bệch y như tấm trải giường theo đúng nghĩa đen của từ này. Đôi môi cũng trắng bệch, và bất chợt Elena nghĩ đến Thomas Fell, người sáng lập thị trấn Fell’s Church. Hay nói đúng hơn, là bức tượng Thomas Fell nằm cạnh vợ ở trên nắp ngôi mộ đá của họ. Da Stefan lúc này chẳng khác gì loại cẩm thạch trắng đó.

Nhưng vết trầy đứt trên tay anh đã thôi chảy máu giờ tím lại. Elena nhẹ nhàng xoay đầu Stefan sang bên để xem cổ anh.

Đây rồi. Tự nhiên cô đưa tay lên chạm vào cổ mình như thể so sánh những điểm giống nhau. Nhưng vết thương trên cổ Stefan không phải chỉ có hai lỗ châm nhỏ, mà là những vết cào xước sâu hoắm man rợ vào da thịt, trông như thể anh đã bị một loài thú nào đó tấn công và cố xé toạc cổ họng ra.

Lửa giận thiêu đốt lại bùng lên trong Elena. Cùng với nó là nỗi căm ghét tột cùng. Cô nhận ra trước đây dù có giận dữ và khinh bỉ đến mấy thì cô vẫn chưa hẳn thực sự căm ghét Damon.

Nhưng giờ Elena phải nghĩ đến Stefan trước. Anh đang nằm bất động một cách đáng sợ. Đó chính là điều không thể chịu được, sự trống rỗng, thiếu phản kháng và không mục đích trong cơ thể Stefan. Chính thế. Giống như anh đã rời bỏ hình hài này và quăng lại cho cô một cái vỏ rỗng.

“Stefan!” Túm lấy anh mà lay cũng chẳng tích sự gì. Đặt tay lên giữa vòm ngực lạnh giá của Stefan, Elena cố tìm một nhịp tim. Nếu nó thực sự tồn tại thì cũng yếu đến nỗi không thể nhận thấy.

Bình tĩnh lại nào, Elena, cô tự nhủ, ráng đẩy lùi một phần tâm trí đang chuẩn bị hoảng loạn. Phần đó đang kêu lên, “Rủi anh ấy chết rồi thì sao? Rủi anh ấy thật sự đã chết, và mày chẳng thể làm gì để cứu anh ấy thì sao?”

21. Chương 21

Liếc quanh phòng, Elena trông thấy cảnh cửa sổ vỡ toang. Những mảnh kính vương vãi trên mặt sàn. Cô bước đến nhặt một mảnh, chú ý về lấp lánh của nó ánh trong ánh lửa. Một vật thật đẹp, cạnh sắc như dao cạo, Elena nghĩ thầm. Rồi nghiêng chặt răng, cố lấy sức dùng nó cửa đứt ngón tay mình.

Cơn đau làm Elena bật kêu một tiếng. Phức chốc, máu tràn khỏi vết thương, nhỏ giọt xuống ngón tay cô như sáp chảy dọc thân nền. Elena vội vàng quỳ bên Stefan và đặt ngón tay mình lên môi anh.

Tay còn lại của cô nắm chặt bàn tay cứng đờ của anh, cảm nhận rõ độ cứng của chiếc nhẫn bạc Stefan đeo. Elena giữ nguyên tư thế quỳ bất động như tượng, và chờ đợi.

Suýt chút nữa cô đã bỏ sót một thoáng phản ứng hồi đáp của Stefan. Mắt đang chăm chú quan sát nét mặt anh, Elena chợt nhìn thấy ở ngoài rìa tầm mắt mình là ngực Stefan khẽ nâng lên một chút. Rồi đôi môi dưới ngón tay cô run run, hé mở, và nuốt vào theo phản xạ.

“Đúng rồi,” Elena thì thầm, “Nuốt đi, Stefan”

Mí mắt anh chớp chớp, và Elena vui mừng xiết bao khi cảm thấy những ngón tay Stefan cũng siết lại tay mình. Anh lại nuốt một lần nữa.

“Có thể chứ.” Elena đợi đến lúc đôi mắt Stefan chớp chớp và từ từ mở ra thì cô mới ngồi xuống, đưa tay mò mẫm chiếc cổ cao của tấm áo len đang mặc, bẻ nó ra và kéo xuống.

Đôi mắt xanh lục tuy còn đờ đẫn nhưng vẫn ngoan cố hệt như Elena vẫn thấy. “Không...” Giọng Stefan chỉ là một tiếng thì thầm đứt quãng.

“Anh phải làm, Stefan ạ. Mọi người sắp quay lại và mang theo một cô y tá. Em phải để họ làm thế. Và neus anh không đủ khỏe để thuyết phục họ rằng anh không cần đến bệnh viện...” Elena bỏ lửng câu nói. Chính cô cũng không biết bác sĩ hay kỹ thuật viên phòng xét nghiệm sẽ phát hiện được gì khi khám cho Stefan. Nhưng cô biết rằng anh hiểu, và điều đó khiến anh lo sợ.

Nhưng Stefan chỉ càng bướng bỉnh hơn, ngoảnh mặt đi chỗ khác. “Không được...” Anh thì thào. “Quá nguy hiểm. Đêm qua... đã uống... quá nhiều.”

Chỉ mới đêm qua thôi sao? Thế mà có cảm giác như cả năm trời đã trôi qua vậy. “Liệu nó có làm em chết không? Elena hỏi. “Stefan, trả lời em đi! NÓ có làm em chết không?”

“Không ...” giọng anh giận dữ. “Nhưng mà...”

“Vậy thì phải làm ngay. Đừng cãi lời em!” Khi cúi xuống nắm chặt tay anh trong tay mình, Elena nhận thấy được cơn đói khủng khiếp của Stefan. Cô ngạc nhiên là anh còn tỏ vẻ kháng cự. Giống như một người sắp chết đói đứng trước bàn tiệc, mắt không rời những món ăn bốc khói, vậy mà vẫn nhất quyết không ăn.

“Không...” Stefan lại nói, và Elena cảm thấy cơn bực tức dâng lên. Anh là người duy nhất cô từng gặp lại cứng đầu cứng cổ chẳng kém gì bản thân cô.

“Có. Và nếu anh không chịu hợp tác thì em sẽ cửa đứt chỗ khác đấy, như cổ tay em chẳng hạn.” Nãy giờ Elena vùi ngón tay vào tấm chăn trải giường để cảm máy, giờ cô lại giơ nó trước mặt Stefan.

22. Chương 22

Trong mắt Stefan giận ra, đôi môi hé mở. “Đã uống... quá nhiều rồi.” Anh lẩm bẩm, nhưng mắt vẫn dán vào ngón tay cô, vào giọt máu đỏ tươi ở đầu ngón tay. “Và anh không thể... kiểm soát...”

“Không sao,” Elena thì thầm. Cô lại quệt ngón tay ngang môi Stefan, cảm thấy bờ môi anh hé mở để đón nhận; sau đó, Elena tựa người vào Stefan, nhắm mắt lại.

Môi anh lạnh lẽo và khô khốc khi chạm vào cổ họng cô. Một tay Stefan đỡ sao cổ Elena, đôi môi anh tìm kiếm hai vết thương đã có sẵn. Elena trấn mình chịu đựng cơn đau nhói thoáng qua. Rồi cô mỉm cười.

Trước đó, cô cũng cảm thấy một nhu cầu cần thiết giống như anh, cơn đói khổ sở giống anh. Giờ đây, qua mối liên kết cả hai vừa thiết lập, Elena chỉ còn thấy niềm vui sướng mãnh liệt và sự thỏa mãn. Một sự thỏa mãn sâu sắc khi cơn thèm khát từ từ bị đẩy lùi.

Niềm hân hoan của cô xuất phát từ cảm giác được dâng hiến khi biết mình đang cứu Stefan bằng sự sống của chính mình. Elena có thể nhận thấy sức sống đang từ từ tuôn chảy sang anh.

Ít lâu sau, cô cảm thấy mãnh lực của nhu cầu từ từ dịu đi, tuy nhiên vẫn chưa biến mất. Thế nên Elena không thể hiểu nổi khi thấy Stefan tìm cách đẩy mình ra.

“Bấy nhiêu đủ rồi.” Anh nghiêng rặng, dựng vai Elena thẳng lên. Cô mở mắt, vẻ sung sướng mơ màng tan biến.

Mắt Stefan xanh như màu lá cây Mandrake (*Mandrake : một loài cây có hoa tím và củ giống củ nhân sâm-ND), trên khuôn mặt anh là vẻ dữ tợn của một con thú săn mồi háu đói.

“Chưa đủ đâu. Anh còn yếu lắm...”

“Nhưng đủ với em.” Anh lại xô Elena ra, và cô trông thấy điều gì đó giống như nỗi tuyệt vọng thoáng lóe lên trong đôi mắt màu lục. “Elena, nếu anh uống thêm nữa, em sẽ bắt đầu biến đổi. Và nếu em không tránh ra, nếu em không tránh xa anh ra ngay lập tức...”

Elena lùi về cuối giường. Cô nhìn Stefan ngồi thẳng dậy, sửa sang lại áo choàng. Trong ánh đèn, Elena thấy sắc diện của anh đã phần nào hồi phục, một thoáng ửng hồng ánh trên khuôn mặt nhợt nhạt. Tóc Stefan khô đi và biến thành một núi tóc sẫm rối bù.

“Em nhớ anh lắm!” Cô khẽ nói. Sự nhẹ nhõm chợt nhói trong lòng Elena, gây ra cơn đau cũng khó chịu gần như nỗi sợ hãi và căng thẳng từ hôm qua đến giờ. Stefan còn sống, và đang nói chuyện với cô. Cuối cùng mọi chuyện cũng sẽ ổn.

“Elena...” Mắt họ gặp nhau và Elena thấy mình bị bao phủ trong ngọn lửa màu lục. Cô tiến lại gần anh trong vô thức, rồi dừng lại khi Stefan bỗng phá lên cười.

“Anh chưa bao giờ trông thấy em như thế này,” anh nói, và Elena nhìn lại mình. Giày và quần jeans của cô bê bết bùn đất, những chỗ còn lại trên người cũng lấm lem. Áo khoác rách toạc, lòi cả lớp da bên trong. Elena chắc mẩm mặt mũi mình cũng bẩn thỉu và lem luốc không kém, tóc tai rõ ràng là rối tinh rối mù. Elena Gilbert, biểu tượng thời trang không tì vết của trường Robert E .Lee, giờ đây chẳng khác gì con bù nhìn giữ dĩa.

“Anh thích thế,” Stefan nói, lần này ngay Elena cũng bật cười .

23. Chương 23

Cả hai đang cười thì cửa mở. Elena cứng người vì cảnh giác, đưa tay kéo lại cổ áo lên, nhìn quanh quất khắp phòng xem có dấu vết nào có thể tố giác chuyện của hai người không. Stefan ngồi thẳng người dậy và liếm môi.

“Cậu ấy khá hơn rồi!” Bonnie ríu rít nói vọng ra khi bước vào phòng và trông thấy Stefan. Matt và Meredith ở ngay sau cô, khuôn mặt cả hai sáng bừng vì ngạc nhiên và mừng rỡ. Người thứ tư bước vào chỉ lớn tuổi

hơn Bonnie một chút,nhưng lại mang một vẻ hoạt bát quyền uy khiến người ta dễ nhầm lẫn tuổi thật của chị.Mary McCullough bước thẳng tới chỗ bệnh nhân và bắt mạch cho anh.

“Vây ra cậu chính là người sợ bác sĩ đấy à?” chị hỏi.

Stefan bối rối trong một thoáng rồi lấy lại bình tĩnh. “Đó là một nỗi sợ hãi từ hồi thơ ấu,” anh giải thích,gọng ra vẻ xấu hổ.Stefan liếc nhìn Elena,cô mỉm cười căng thẳng và khẽ gật đầu. “Dù sao chị cũng thấy đấy,giờ em đâu cần bác sĩ nữa.”

“Sao cậu không để tôi quyết định chuyện đó nhỉ? Mạch cậu có vẻ ổn đấy.Thực ra nó chậm một cách đáng kinh ngạc,ngay cả đối với vận động viên.Tôi không nghĩ cậu bị mất thân nhiệt.nhưng dù sao cậu vẫn còn lạnh lắm.Chúng ta thử đo nhiệt độ nhé!”

“Không,em nghĩ không cần đâu,” giọng Stefan rất trầm tĩnh .Elena đã từng nghe anh dùng giọng đó trước đây và biết anh đang định làm gì.Nhưng Mary chẳng thêm để ý.

“Làm ơn há miệng ra nào.”

“Đây,để em làm cho.” Elena vội nói,đưa tay ra đón lấy cái nhiệt kế từ chị Mary.Tuy nhiên,lúc làm thế,cái ống thủy tinh nhỏ tuột khỏi tay cô,rớt xuống sàn gỗ cứng và bể tan tành. “Ồi,em xin lỗi.”

“Không sao!” Stefan nói “ Em thấy khá hơn nhiều rồi,và mỗi lúc mỗi ấm lên hơn.”

Mary nhìn đồng mành vỡ trên sàn rồi ngó quanh phòng,ghi nhận tình trạng tan hoang của nó. “Được rồi,” chị quay sang hỏi,tay chống nạnh. “Có chuyện gì xảy ra ở đây thế?”

Stefan thậm chí còn không hề chớp mắt. “Chả có chuyện gì lớn.Chẳng qua bà Flower làm quản gia tệ quá thôi,” anh nói,nhìn thẳng vào mắt chị Mary.

Elena muốn phá lên cười,và cô thấy Mary cũng thế.Chị nhăn mặt và khoanh tay trước ngực. “Tôi cho rằng chẳng ích lợi gì mà mong chờ một câu trả lời thẳng thắn.” Mary nói .”Và rõ ràng là cậu cũng không ở trong tình trạng nguy kịch.Tôi không thể bắt ép cậu đến bệnh viện.Nhưng tôi khẩn thiết yêu cầu cậu đi kiểm tra sức khỏe vào ngày mai.”

“Cảm ơn chị.” Stefan trả lời,âm theo Elena thấy thì câu đó không có nghĩa là đồng ý.

“Elena,bồ thì có vẻ cần gặp bác sĩ đấy,” Bonnie nói. “Trông cậu trắng bệch như tờ giấy kia.”

“Tại mình mệt quá thôi,” Elena đáp “Hôm nay là một ngày quá dài mà.”

“Chị khuyên em nên về nhà,lên giường nghỉ...và nằm yên ở đó,” Mary bảo. “Em không bị bệnh thiếu máu chứ?”

Elena suýt đưa tay lên má nhưng kềm lại được.Chẳng lẽ trông cô nhợt nhạt đến thế sao? “Không ,em chỉ mệt thôi.” Cô lặp lại “Giờ chúng ta có thể về nếu Stefan không sao.”

24. Chương 24

Stefan gật đầu trấn an,thông điệp trong mắt anh chỉ dành cho Elena. “Cho c húng tôi vài phút được không?” Anh bảo Mary và những người kia.thế là họ quay trở ra cầu thang.

“Tạm biệt.Anh ráng giữ sức khỏe nhé Stefan.” Elena cửa ôm anh vừa nói lớn rồi cô thì thào. “Sao anh không dùng Quyền năng với chị Mary?”

“Có chứ.” Stefan nói nhỏ vào tai cô,vẻ nghiêm trọng “Ít ra là anh đã cố thử.Chắc tại anh còn yếu.Đừng lo,rồi nó cũng qua thôi.”

“Dĩ nhiên là nó sẽ qua.” Elena đáp ,nhưng dạ dày lại quặn lên. “Nhưng anh có chắc là anh có thể ở một mình không? Rủi...”

“Anh không sao đâu.Chính em mới là người không nên ở một mình,” giọng Stefan nhỏ nhẹ nhưng khẩn thiết. “Elena,anh chưa có cơ hội nào để cảnh cáo em.Em đã đứng về chuyện Damon có mặt ở Fell’s Church.”

“Em biết.Chính hẳn ta gây chuyện này phải không?” Elena không nhắc đến chuyện cô đã đi tìm Damon.

“Anh...không nhớ.Nhưng anh ta rất nguy hiểm.Giữ Meredith và Bonnie ở lại với em đêm nay,Elena.Anh không muốn em ở một mình.Và hãy đảm bảo là không có ai mời người lại vào nhà em.”

“Bọn em sẽ đi ngủ ngay.” Elena hứa,mỉm cười nhìn anh. “Bọn em sẽ không mời bất cứ ai vào nhà đâu.”

“Hãy đảm bảo chuyện đó,” giọng Stefan nghe chẳng có vẻ gì là đùa giỡn ,và cô chậm chậm gật đầu.

“Em hiểu mà,Stefan.Bọn em sẽ cẩn thận.”

“Tốt.” Họ hôn nhau,môi chỉ khẽ chạm nhưng tay nắm chặt không muốn rời ra. “Báo các bạn rằng anh cảm ơn,” Stefan nói.

“Em sẽ chuyển lời.”

Năm người bạn tập trung bên ngoài nhà trọ.Matt đề nghị lái xe đưa Mary và để Bonnie và Meredith quay lại cùng Elena.Mary rõ ràng vẫn còn nghi ngờ những chuyện đã xảy ra đêm đó,và Elena không thể trách chị ấy được.Cô cũng chẳng nghĩ ngợi gì.Cô đã quá mệt mỏi.

“Anh ấy nhờ mình gửi lời cảm ơn tất cả các cậu,” Elena nhớ ra sau khi Matt đã đi khỏi.

“Không...có chi.” Bonnie nói,câu trả lời bị chen ngang bởi một cú ngáp thiếu điều sái quai hàm khi Meredith mở cửa xe cho cô bạn.

Meredith chẳng nói năng gì và khá trầm lặng kể từ lúc để Elena lại một mình với Stefan.

Đột nhiên Bonnie phá lên cười . “Có một thứ bọn mình đã quên băng đi mất,” Bonnie bảo. “Lời tiên tri.”

“Lời tiên tri nào?” Elena hỏi.

“Về cây cầu ấy.Cái cầu mà các cậu bảo mình có nói ấy.Đấy cậu đã đến cầu và cuối cùng có thấy lão Thần Chết nào chờ ở đó đâu.Có khi các cậu hiểu sai lời tiên tri rồi cũng nên.”

“Không đâu,” Meredith nói “Bọn mình nghe rõ từng từ mà.”

“Vậy thì có lẽ là một cây cầu nào khác.Hoặc là...mmmm.” Bonnie rúc vào áo khoác của mình,nhắm mắt lại mà chẳng thèm nói hết câu.

25. Chương 25

Stefan gật đầu trấn an,thông điệp trong mắt anh chỉ dành cho Elena. “Cho c húng tôi vài phút được không?” Anh bảo Mary và những người kia.thế là họ quay trở ra cầu thang.

“Tạm biệt.Anh ráng giữ sức khỏe nhé Stefan.” Elena cừa ôm anh vừa nói lớn rồi cô thì thào. “Sao anh không dùng Quyền năng với chị Mary?”

“Có chứ.” Stefan nói nhỏ vào tai cô,vẻ nghiêm trọng “Ít ra là anh đã cố thử.Chắc tại anh còn yếu.Đừng lo,rồi nó cũng qua thôi.”

“Dĩ nhiên là nó sẽ qua.” Elena đáp ,nhưng dạ dày lại quặn lên. “Nhưng anh có chắc là anh có thể ở một mình không? Rủi...”

“Anh không sao đâu.Chính em mới là người không nên ở một mình,” giọng Stefan nhỏ nhẹ nhưng khẩn thiết. “Elena,anh chưa có cơ hội nào để cảnh cáo em.Em đã đứng về chuyện Damon có mặt ở Fell’s Church.”

“Em biết.Chính hẳn ta gây chuyện này phải không?” Elena không nhắc đến chuyện cô đã đi tìm Damon.

“Anh...không nhớ.Nhưng anh ta rất nguy hiểm.Giữ Meredith và Bonnie ở lại với em đêm nay,Elena.Anh không muốn em ở một mình.Và hãy đảm bảo là không có ai mời người lại vào nhà em.”

“Bọn em sẽ đi ngủ ngay.” Elena hứa,mỉm cười nhìn anh. “Bọn em sẽ không mời bất cứ ai vào nhà đâu.”

“Hãy đảm bảo chuyện đó,” giọng Stefan nghe chẳng có vẻ gì là đùa giỡn ,và cô chậm chậm gật đầu.

“Em hiểu mà, Stefan. Bọn em sẽ cẩn thận.”

“Tốt.” Họ hôn nhau, môi chỉ khẽ chạm nhưng tay nắm chặt không muốn rời ra. “Báo các bạn rằng anh cảm ơn,” Stefan nói.

“Em sẽ chuyển lời.”

Năm người bạn tập trung bên ngoài nhà trọ. Matt đề nghị lái xe đưa Mary và để Bonnie và Meredith quay lại cùng Elena. Mary rõ ràng vẫn còn nghi ngờ những chuyện đã xảy ra đêm đó, và Elena không thể trách chị ấy được. Cô cũng chẳng nghĩ ngợi gì. Cô đã quá mệt mỏi.

“Anh ấy nhờ mình gửi lời cảm ơn tất cả các cậu,” Elena nhớ ra sau khi Matt đã đi khỏi.

“Không... có chi.” Bonnie nói, câu trả lời bị chen ngang bởi một cú ngáp thiếu điều sái quai hàm khi Meredith mở cửa xe cho cô bạn.

Meredith chẳng nói năng gì và khá trầm lặng kể từ lúc để Elena lại một mình với Stefan.

Đột nhiên Bonnie phá lên cười. “Có một thứ bọn mình đã quên băng đi mất,” Bonnie bảo. “Lời tiên tri.”

“Lời tiên tri nào?” Elena hỏi.

“Về cây cầu ấy. Cái cầu mà các cậu bảo mình có nói ấy. Đấy cậu đã đến cầu và cuối cùng có thấy lão Thần Chết nào chờ ở đó đâu. Có khi các cậu hiểu sai lời tiên tri rồi cũng nên.”

“Không đâu,” Meredith nói “Bọn mình nghe rõ từng từ mà.”

“Vậy thì có lẽ là một cây cầu nào khác. Hoặc là...mmmm.” Bonnie rúc vào áo khoác của mình, nhắm mắt lại mà chẳng thèm nói hết câu.

26. Chương 26

Cảnh sát chẳng có bằng chứng gì chống lại Stefan. Ừ thì các vụ án bắt đầu xảy ra từ khi anh ấy đến Fells Church, thế thì sao chứ? Điều đó chẳng chứng minh được gì. Đêm ấy Stefan cãi nhau với thầy Tanner. Stefan quả có biến mất sau khi thi thể thầy Tanner được phát hiện, nhưng giờ anh đã quay lại và rõ ràng chính anh cũng bị tấn công, cùng thủ phạm của những vụ án kia. Mary đã báo với cảnh sát về tình trạng của anh đêm đó. Và nếu họ có hỏi thì Matt, Meredith, Bonnie và mình có thể cùng làm chứng chuyện bọn mình đã tìm thấy anh ấy thế nào. Chẳng có bằng cớ gì chống lại Stefan.

Stefan và mình nói về chuyện đó, và cả những chuyện khác. Thật tuyệt khi lại được ở bên cạnh anh, ngay cả khi trông anh trắng bệch và mệt mỏi. Stefan vẫn không thể nhớ lại được vụ ngày hôm thứ Năm kết thúc thế nào, nhưng phần lớn câu chuyện y như mình đã nghi ngờ. Đến hôm thứ Năm, anh ấy đi tìm Damon sau khi đưa mình về nhà. Cả hai cãi nhau. Cuối cùng Stefan sống dở chết dở dưới đáy giếng. Chả cần phải là thiên tài cũng đoán được chuyện gì đã xảy ra ở đoạn giữa.

Mình vẫn chưa kể cho anh nghe chuyện mình đi tìm Damon ở nghĩa địa sáng hôm thứ Sáu. Có lẽ mai mình nên nói thì hơn. Mình biết thế nào Stefan cũng khó chịu, nhất là khi anh ấy biết Damon đã nói với mình những gì.

Đấy. Tất cả chỉ có vậy. Mình mệt quá. Quyển nhật ký này sẽ được giấu thật kĩ, vì lí do gì thì ai cũng biết.

Elena ngừng bút, đọc lại dòng cuối cùng trên trang giấy, rồi viết thêm:

TB: Mình tự hỏi giáo viên môn lịch sử châu Âu tiếp theo sẽ là ai đây?

Cô nhét quyển nhật ký dưới nệm rồi tắt đèn.

Elena bước dọc theo hành lang vắng lặng một cách bất thường. Ở trường, cô thường nhận được những câu chào hỏi từ bốn phía, đi đâu cũng hết “Chào Elena”, lại đến “Chào Elena”. Nhưng ngày hôm nay, có tất nhiên ánh mắt nhìn lảng sang chỗ khác khi Elena đến gần, hoặc thiên hạ bỗng mải mê bận làm gì đó nên phải quay lưng lại với cô. Chuyện xảy ra suốt cả ngày hôm đó.

Elena đứng trước ngưỡng cửa lớp học Lịch sử châu Âu. Vài học sinh đã ngồi sẵn trong lớp, và đứng trên bục giảng là một người lạ.

Chính người này cũng chẳng khác gì học sinh. Tóc hung để hơi dài, tướng tá vạm vỡ như một vận động viên. Trên bảng người đó viết dòng chữ “Alaric K Saltzman”. Khi “anh thầy” quay lại, Elena thấy thầy cũng có một nụ cười trẻ con.

Thầy cứ tiếp tục cười nhue thế khi cô ngồi vào chỗ và những học sinh khác kéo vào lớp Stefan trong số đó, mắt anh bắt gặp ánh mắt Elena khi ngồi xuống cạnh cô, nhưng cả hai không nói chuyện. Không ai nói năng gì. Căn phòng im phắc.

27. Chương 27

Hai người cuối cùng vào lớp là Caroline Forbes và Tyler Smallwood. Cả hai cùng vào với nhau, và Elena không thích cái vẻ mặt của Catherine chút nào. Cô hiểu quá rõ nụ cười cáo già và đôi mắt xanh đang nheo nhoe kia. Những đường nét đẹp trai và có phần rượu thịt của Tyler đang sáng bừng lên vì hả hê. Vết bầm dưới mắt do nắm đấm của Stefan gây ra gần như đã biến mất.

“Được rồi, để bắt đầu giờ học, sao chúng ta không xoay bàn ghế lại thành vòng tròn nhit?”

Sự chú ý của Elena thoát quay trở lại người lạ đang đứng trước lớp. Anh thầy vẫn mỉm cười.

“Nào, chúng ta cùng làm đi. Bằng cách đó mọi người có thể thấy mặt nhau khi nói chuyện.” thầy nói.

Lũ học trò lẳng lặng làm theo. Người lạ không ngồi vào bàn của thầy Tanner, thay vì vậy, thầy kéo ghế ra giữa vòng tròn và ngồi ngược theo kiểu lưng dựa ở phía trước.

“Giờ thì”, thầy nói, “Tôi biết các em đều thắc mắc về tôi. Tên tôi được ghi trên bảng” Alaric K Saltzman. Nhưng tôi muốn các em cứ gọi tôi là Alaric. Tôi sẽ nói đôi điều về bản thân mình sau, nhưng tôi muốn cho các em cơ hội trò chuyện trước đã..

Hôm nay có lẽ là một ngày khó khăn với hầu hết mọi người ở đây. Một người mà các em quan tâm đã ra đi, và điều đó hẳn rất đau lòng. Tôi muốn cho các em cơ hội mở lòng mình chia sẻ cảm xúc với tôi và các bạn trong lớp. Tôi muốn các em cố gắng chạm đến nỗi đau của mình. Sau đó chúng ta có thể xây dựng mối quan hệ mới dựa trên cơ sở tin tưởng lẫn nhau. Giờ ai xung phong bắt đầu trước đây?”

Cả đám ngồi nhìn thầy chăm chăm. Chẳng ai thêm động đậy dù chỉ một cọng lông mi.

“Đề xem... Em nhé?” Vẫn mỉm cười, thầy ra dấu động viên về phía một cô gái tóc vàng xinh xắn. “Hãy ọi người biết tên em và cảm tưởng của em về chuyện đã xảy ra.”

Cô gái đứng lên với vẻ bối rối. “Tên em là Sue Carson, và, ơ...” Cô nàng hít một hơi thật sâu và nói đại. “Và em cảm thấy sợ. Vì dù cho kẻ tâm thần này là ai thì hiện nay hẳn vẫn còn tự do. Biết đâu lần sau sẽ là em?” Cô nàng ngồi xuống.

“Cảm ơn Sue... Tôi tin chắc rất nhiều bạn trong lớp cũng chia sẻ nỗi lo lắng của em. À , theo tôi biết thì có một số em ở đây đã có mặt ở đó khi thảm kịch xảy ra, đúng không?”

Có tiếng ghế kéo kệt khi đám học trò mình đầy căng thẳng. Nhưng rồi Tyler Smallwood đứng dậy, nhếch môi cười khoe hàm răng trắng ớn.

“Gần như tất cả bọn em đều ở đó,” hắn nói, mắt khế liếc về phía Stefan. Elena có thể thấy thiên hạ cùng nhìn theo ánh mắt Tyler. “Em đến đó ngay sau khi Bonnie phát hiện xác chết. Em cảm thấy lo lắng cho cộng đồng. Có một tên sát nhân nguy hiểm đang chạy rông ngoài đường, và cho đến giờ chưa ai chịu làm gì để ngăn hắn lại. Và...” Tyler ngừng lại. Elena không chắc vì sao, nhưng cô có cảm giác Caroline đã ra hiệu cho hắn làm thế. Caroline hất mớ tóc màu nâu đỏ óng mượt ra sau và bắt chéo chặn lại khi Tyler ngồi xuống.

“Được rồi, cảm ơn em. Vậy là đa số các em đã có mặt ở đó. Việc này làm ọi thứ thêm khó khăn hơn. Chúng ta có thể nghe chính người phát hiện ra xác chết phát biểu không? Bonnie có ở đây chứ?” Thầy nhìn quanh.

28. Chương 28

Bonnoie từ từ giơ tay lên, và đứng dậy. “Em cho là chính em đã tìm thấy cái xác,” cô nói. “Ý em là... em là người đầu tiên biết thầy đã chết thật chứ không phải giả vờ.”

Alaric Saitzman trông có vẻ hơi sững sốt. “Không phải giả vờ? Bộ thầy ấy hay giả chết lắm sao?” Vài tiếng cười căng thẳng vang lên, và thầy giáo lại thoáng nở nụ cười trẻ con. Elena quay sang nhìn Stefan lúc này đang nhú mồm.

“Không... không phải thế,” Bonnie nói. “Thầy biết đấy, thầy Tanner là một vật hiển sinh Ở Ngôi Nhà Ma Ám. Cho nên trên người thầy ấy vốn đầy máu me, chỉ khác chỗ đó là máu giả thôi. Cũng một phần tại em, thầy Tanner bđầu muốn bôi nó lên người, nhưng em đã nói là thầy phải làm thế. Thầy đóng vai Xác Chết Máu Me mà. Nhưng thầy Tanner cứ bảo là dơ lắm mãi cho tới khi Stefan tới và tranh cãi với thầy...” Bonnie ngừng bật. “Ý em là, bọn em nói chuyện với thầy Tanner và cuối cùng thầy ấy cũng chịu làm, rồi Ngôi Nhà Ma Ám bắt đầu hoạt động. Một lát sau em để ý thấy thầy không ngồi dậy để dọa lũ trẻ như kịch bản, em bèn đến hỏi chuyện gì thế. Thầy Tanner không trả lời. Thầy cứ... cứ nhìn trần trần lên trần nhà. Rồi em chạm vào người thầy ấy và... thật kinh khủng! Đầu thầy gần như oạt sang một bên...” giọng Bonnie run rẩy rồi tắt ngúm. Cô nuốt nước bọt.

Elena đứng bật dậy, và cả Stefan, Matt và một số người nữa cũng thế. Elena với sang chỗ Bonnie.

“Bonnie, không sao đâu. Bonnie, đừng thế nà, không sao đâu.”

“Rồi máu dây đầy tay em. Máu ở khắp nơi, nhiều máu lắm...” Bonnie sụt sịt trong hoảng loạn.

“Được rồi, hết giờ,” Alaric Saltzman nói. “Tôi xin lỗi, tôi không cố ý làm em xúc động như thế. Nhưng tôi nghĩ một lúc nào đó, các em cần giải tỏa những cảm xúc này. Rõ ràng đó là một trải nghiệm hết sức tồi tệ.”

Anh thầy đứng dậy bước loanh quanh giữa vòng tròn, bàn tay hết mở ra rồi nắm lại đầy căng thẳng. Bonnie vẫn sụt sịt khe khẽ.

“Tôi biết,” thầy nói, nụ cười trẻ con lại nở rộng hết cỡ. “Tôi muốn mối quan hệ thầy trò giữa chúng ta có một khởi đầu tốt đẹp, tách hoàn toàn khỏi bầu không khí thiếu vui vẻ này. Hay là chiều nay tất cả các em đến chỗ tôi và chúng ta có thể trò chuyện thoải mái? Có thể làm quen với nhau, hay nói về những chuyện đã xảy ra. Thậm chí các em có thể dẫn theo bạn nữa. Thế nào?”

Cả đám ngó thầy trần trần phải đến ba mươi giây. Rồi có người lên tiếng. “Chỗ của thầy?”

“Phải... ôi trời, tôi quên mất. Thật là ngốc quá đi. Tôi đang ở nhà Ramsey, trên đại lộ Magnolia.” Thầy viết địa chỉ lên bảng. “Nhà Ramsey là bạn tôi, và cho tôi thuê nhà trong lúc họ đi nghỉ mát. Quê tôi ở Charlottesville, và hiệu trưởng của các em gọi điện cho tôi hôm thứ Sáu vừa rồi hỏi xem tôi có thể dạy thế không. Tôi đồng ý cả hai tay. Đây là công việc dạy dỗ thực sự đầu tiên của tôi mà.”

“À, thảo nào!” Elena thì thầm.

29. Chương 29

“Vậy sao?” Stefan hỏi.

“Thế các em nghĩ sao? Kế hoạch là vậy nhé?” Alaric Saltzman nhìn quanh từng người một.

Chẳng ai có tâm trạng đâu mà phản đối. Rải rác có những câu trả lời “Được thôi” hoặc “Chắc chắn rồi.”

“Tuyệt, hẹn nhau thế nhé. Tôi sẽ chuẩn bị thức uống, và chúng ta sẽ làm quen với nhau. À mà nhân tiện...” Thầy mở sổ điểm ra xem, “Ở môn này, việc tham gia sẽ chiếm nửa số điểm cuối kì của các em.” Thầy nhìn lên mỉm cười. “Các em có thể ra về rồi.”

“Lão này hay thật đấy!” Có ai đó lau bầu khi Elena bước ra cửa, Bonnie đi ngay sau cô, nhưng bị Alaric Saltzman gọi giật lại.

“Những học sinh đã chia sẻ trước lớp lúc này vui lòng ở lại một chút được không?”

Stefan cũng phải đi. “Anh phải đi xem việc tập bóng thể nào,” Anh nói. “Có khi bị hoãn rồi cũng nên, nhưng anh muốn kiểm tra cho chắc.”

Alena lo lắng. “Nếu buổi tập không bị hoãn, anh nghĩ anh có đủ sức tập không?”

“Anh không sao mà,” Stefan né tránh. Nhưng cô để ý thấy sắc mặt anh trông vẫn còn mệt mỏi và cách cử động cứ như đang đau. “Gặp lại ở chỗ tủ đồ của em nhé.”

Elena gật đầu. Khi đến chỗ tủ đồ của mình, cô thấy Caroline đang đứng nói chuyện với hai nhỏ khác gần đó. Ba cặp mắt dõi theo Elena khi cô cất sách vở vào tủ, nhưng lúc cô nhìn lên thì hai cặp trong số đó vội lảng đi chỗ khác. Chỉ có mỗi Caroline vẫn chòng chọc nhìn Elena, mặt cô ả vác lên trong khi thì thầm gì đó với hai nhỏ kia.

Elena chịu hết nổi. Đóng sầm cửa lại, và tiến thẳng đến chỗ ba người kia. “Chào, Becky. Chào, Shella” Elena nói, và nhấn mạnh từng chữ: “Chào, Caroline.”

Becky và Shella lúng túng “chào cậu” và nói thêm gì đó về chuyện phải đi ngay bây giờ. Elena thậm chí không thèm quay lại nhìn cả hai người đang len lén chuẩn đi. Cô giữ nguyên ánh mắt ở chỗ Caroline.

“Chuyện gì đang diễn ra thế?” Elena hỏi.

“Diễn ra ư?” Rõ ràng Caroline rất thích thú với tình huống này và cố kéo dài nó ra càng lâu càng tốt. “Diễn ra với ai kia?”

“Với cậu, Caroline. Và tất cả mọi người. Đừng vờ vịt như thể cậu chẳng toan tính chuyện gì lúc này, bởi vì tôi biết cậu có. Cả ngày hôm nay tránh tôi như tránh hủi, còn cậu thì trông như vừa trúng xổ số. Cậu làm cái trò quái gì thế?”

Về dò hỏi ngây thơ trên mặt Caroine biến mất, thay vào đó là nụ cười đều. “Tôi đã nói với cậu hồi đầu năm học là năm nay sẽ rất khó khăn với cậu rồi mà, Elena.” Cô ả đáp. “Tôi đã cảnh báo cậu rằng thời gian nghỉ trên ngai vàng của cậu sắp hết rồi. Nhưng không phải do tôi đã làm gì, chỉ đơn giản là đào thải tự nhiên thôi. Luật giang hồ mà.”

“Thế chuyện gì đang diễn ra hả?”

“Cứ cho việc hện hò với một tên sát nhân đang gây tổn hại đến mối quan hệ xã hội của cậu đi.”

30. Chương 30

Ngực Elena thắt lại như vừa bị Caroline đánh trúng. Trong khoảnh khắc, cô gần như không thể kiềm chế ước muốn được đánh Caroline một cái thực sự. Mạch đập bùng bùng trong lồng ngực. Elena rít qua kẽ răng. “Điều đó không đúng, Stefan không làm gì hết. Cảnh sát đã thẩm vấn , và anh ấy vô tội.”

Caroline nhún vai, mỉm cười ra vẻ bè trên. “Elena à, tôi biết cậu từ hồi mẫu giáo,” cô ả nói, “nên tôi sẽ vì chút tình xưa nghĩa cũ mà cho cậu một lời khuyên” đá Stefan đi. Nếu cậu làm chuyện đó ngay bây giờ, biết đâu cậu sẽ tránh được thảm cảnh bị mọi người ruồng bỏ. Không thì cậu lo đào mồ chôn mình đi là vừa.”

Elena giận đến lặng người khi Caroline ngúng nguẩy bỏ đi, mái tóc đỏ rực của cô ả sóng sánh như nước dưới ánh đèn. Mãi Elena mới tìm lại được tiếng nói của mình.

“Caroline.” Cô nàng tóc đỏ quay lại. “Cậu có đến dự tiệc ở nhà Ramsey tối nay không?”

“Chắc có. Sao?”

“Vì tôi sẽ đến đó. Với Stefan. Hẹn gặp lại cậu ở chốn giang hồ nhé.” Lần này Elena là người quay lưng bỏ đi trước.

Màn quay gót của Elena phần nào mất đi danh giá khi cô trông thấy một dáng người thanh mảnh khuất trong bóng tối ở đầu kia hành lang. Ngay lập tức cô chùn bước, nhưng khi đến gần hơn, Elena nhận ra đó là Stefan.

Cô biết nụ cười mỉm của mình giành cho anh khá gương gạo, và khi cả hai sóng bước bên nhau ra khỏi trường, Stefan đã ngoài nhìn chỗ tử đồ.

“Vậy là buổi tập bóng bị hoãn à?” Elena hỏi.

Anh gật đầu. “Chuyện hồi này là sao thế?” Stefan khê khàng hỏi.

“Đâu có gì. Em chỉ hỏi tối nay Caroline có đến dự tiệc không thôi. “Elena ngửa đầu nhìn bầu trời âm u xám xịt.

“Và đó là nội dung cuộc trò chuyện của hai người?”

Elena nhớ lại điều Stefan đã kể với cô trong phòng anh. Anh có thể nhìn và nghe tốt hơn người bình thường. Có lẽ đủ thính để nghe được những lời nói cách xa năm mét trong hành lang?

“Đúng.” Elena bướng bỉnh trả lời, vẫn chăm chú quan sát những đám mây.

“Và đó là lí do em giận dữ đến thế?”

“Phải.” Cô đáp lại cùng một kiểu.

Elena có thể cảm nhận ánh mắt anh đang thiêu đốt mình “Elena, chuyện không phải thế.”

“Được thôi, nếu anh đọc được suy nghĩ của em thì đâu cần hỏi này nọ làm chi?”

Hai người đối mặt. Stefan có vẻ căng thẳng, môi mím lại thành một đường thẳng. “Em biết anh sẽ không làm như thế mà. Nhưng anh tưởng em mới là người hay làm lớn chuyện về tính trung thực trong các mối quan hệ chứ?”

“Thôi được, Caroline lại giở thói hèn hạ của mình và bỏ lơ bỏ la về vụ giết người. Thế thì sao chứ? Anh quan tâm làm chi?”

“Bởi vì, có thể cô ta nói đúng.” Stefan nói một cách đơn giản và tàn nhẫn. “Không phải về vụ giết người mà về em. Về em và anh. Lẽ ra anh nên biết chuyện này sẽ xảy ra. Đâu phải chỉ có mình cô ta, đúng không? Cả ngày hôm nay anh đã cảm nhận được nỗi sợ hãi và thù hận, nhưng anh quá mệt mỏi đến nỗi không còn sức để phân tích nó nữa. Người ta nghĩ anh là kẻ sát nhân và giờ họ đang trút giận lên em.”

31. Chương 31

“Thiên hạ muốn nghĩ gì thì cứ nghĩ! Họ đã sai, và cuối cùng họ sẽ nhận ra điều đó. Rồi mọi thứ sẽ trở lại như trước thôi.”

Stefan nhếch mép cười buồn bã. “Em thực sự tin như thế sao?” Anh quay đi chỗ khác, nét mặt đanh lại. “Rồi không phải vậy thì sao? Rồi mọi chuyện càng trở nên tệ hơn thì sao?”

“Anh đang nói gì thế?”

“Có lẽ tốt hơn hết...” Stefan hít một hơi thật sâu và nói tiếp, cẩn thận đong đếm từng từ. “Có lẽ tốt hơn hết là chúng ta không nên gặp nhau một thời gian. Nếu họ nghĩ chúng ta không còn cặp với nhau nữa, có thể họ sẽ để cho em được yên.”

Elena nhìn Stefan chằm chằm. “Và anh nghĩ mình có thể làm như thế sao? Không gặp em, không nói chuyện với em trong một thời gian không biết đến lúc nào?”

“Nếu chuyện đó là cần thiết... anh có thể làm được. Chúng ta có thể giả vờ đã chia tay.” Stefan nghiêng chặt răng.

Elena trân trân nhìn anh thêm vài giây. Rồi cô bước vòng quanh stefan mỗi lúc một gần hơn, gần đến nỗi gần như chạm vào người nhau. Anh phải cúi xuống nhìn cô, mắt hai người chỉ cách nhau vài phân.

“Chỉ có một trường hợp xảy ra có thể buộc em thông báo với cả trường rằng chúng ta đã chia tay,” Elena nói. “Đó là khi anh nói với em là anh không yêu em và không muốn gặp em nữa. Hãy nói với em điều đó ngay lúc này, Stefan. Hãy nói với em rằng anh không còn muốn ở bên em nữa đi.”

Stefan nín thở. Anh nhìn cô chăm chăm, trông mắt xanh có những sọc màu lục bào, màu đá khoảng và màu lá cây y như mắt mèo.

“Anh nói ngay đi,” Elena bảo. “Nói với em là anh sẽ sống tốt như thế nào nếu không có em, Stefan. Hãy nói...”

Elena chẳng thốt được hết câu. Lời cô bị cắt ngang khi môi Stefan đáp xuống môi cô.

Chương 6

Stefan ngồi trong phòng khách nhà Gilbert, Lịch sự đồng ý với bất cứ những gì di Judith nói. Người phụ nữ này cảm thấy không thoải mái với sự có mặt của anh trong nhà mình; chẳng cần phải có khả năng đọc thấu suy nghĩ người khác mới biết. Nhưng di ấy đang cố gắng, cho nên Stefan cũng phải cố gắng. Anh muốn làm Elena vui lòng.

Elena. Ngay cả khi không nhìn, anh cũng ý thức được sự hiện diện của cô rõ ràng hơn tất cả mọi thứ trong phòng. Sự hiện diện của Elena tác động lên cảm giác của Stefan như ánh sáng mặt trời rọi vào mi mắt đang nhắm. Khi anh quay mặt về phía cô, tất cả mọi giác quan đều cảm nhận một cơn choáng váng ngọt ngào.

Anh yêu Elena biết bao. Anh không còn coi cô như Katherine nữa; thậm chí anh gần như đã quên mất Elena trông giống thiếu nữ đã chết đến mức nào. Dù sao cũng có qua nhiều điểm khác biệt. Tuy Elena cũng có tóc vàng óng, làn da trắng như sữa, và những đường nét mảnh mai như Katherine, nhưng chỉ có thế. Đôi mắt Elena, bình thường xanh sẫm như ngọc lam nhưng giờ đây lại mang sắc tím trong ánh lửa. Không hết nhút nhát hay thơ ngây như đôi mắt của Katherine. Ngược lại, đôi mắt ngọc lam ấy chính là của sổ nhìn vào tâm hồn rực lửa của cô. Elena là Elena, và hình ảnh của cô đã dần dần thay thế bóng ma Katherine dịu dàng trong tim Stefan.

32. Chương 32

Nhưng chính sức mạnh trong Elena khiến cho tình yêu của hai người trở nên nguy hiểm. Stefan không thể cưỡng lại khi Elena đề nghị hiến dân những giọt máu của cô cho anh tuần trước. Cứ cho là nếu không có chùng thì Stefan ắt đã chết, nhưng như thế là khó chấp nhận đối với sự an toàn của cô. Có đến trăm lần anh đã đưa mắt tìm kiếm trên khuôn mặt cô một dấu hiệu dù là nhỏ nhất cho thấy sự biến đổi nào không. Làn da trắng ngần kia có nhạt hơn không? Biểu hiện của cô có lạnh đậm hơn không?

Từ giờ trở đi hai người phải cẩn thận hơn. Bản thân Stefan phải cẩn thận hơn. Phải đảm bảo sẵn mọi thường xuyên, thỏa mãn cơn khát của mình bằng máu động vật, để thoát khỏi cơn cám dỗ. Không bao giờ cho phép cơn đói quá dữ dội. Nghĩ đến chuyện đó, anh lại thấy đói. Cơn đau khô khốc, cảm giác cháy bỏng đang lan dọc theo xương hàm trên của Stefan, thì thầm xuyên qua những mạch máu li ti trong cơ thể. Lẽ ra anh nên ở trong rừng – các giác quan căng hết cỡ để nắm bắt những tiếng rầm rắc nhỏ nhất của cành khô, cơ bắp sẵn sàng cho cuộc rượt đuổi – chứ không phải ngồi đây, cạnh lò sưởi, quan sát những mạch máu xanh nhờ nhờ ẩn hiện nơi cổ họng Elena.

Chiếc cổ thanh mảnh quay lại khi Elena nhìn Stefan.

“Anh có muốn đến dự buổi tiệc tối nay không? Chúng ta có thể mượn xe của di Judith,” cô hỏi.

“Nhưng hai đứa phải ở lại ăn tối đã chứ,” di Judith nói nhanh.

“Bọn cháu có thể mua cái gì đó ăn dọc đường.” Elena muốn nói cả hai có thể mua cái gì đó cho cô ấy ăn, Stefan nghĩ bụng. Bản thân anh có thể nhai nuốt thức ăn thông thường nếu buộc phải thế, dù chúng chẳng ích lợi gì và từ lâu lắm rồi anh cũng không thấy chúng ngon lành nữa. Không, khẩu vị của Stefan ... đã trở nên đặc biệt hơn rồi, anh nghĩ. Và nếu họ đến buổi tiệc, thì cũng có nghĩa là Stefan sẽ phải đợi thêm nhiều giờ nữa mới được ăn thực sự. Nhưng anh vẫn gật đầu đồng ý với Elena.

“Nếu em muốn thế.” Stefan nói.

Cô ấy muốn thế, cô ấy quyết định rồi. Anh đã cảm thấy điều đó ngay từ đầu. “Được rồi, vậy để em thay đồ.”

Stefan theo Elena đến tận chân cầu thang. “Mặc cái gì cao cổ vào. Một chiếc áo len.” anh bảo, thấp giọng đến nỗi khó nghe ra được.

Elena đưa mắt nhìn qua phòng khách trống không, rồi đáp, “Không sao đâu. Vết thương gần lành rồi. Anh xem này.” Elena kéo cổ áo ren xuống, ngoẹo đầu sang bên.

Stefan nhìn trừng trừng như bị thôi miên vào hai dấu tròn nhỏ xíu trên làn da mịn. Chúng có màu đỏ bầm nhàn nhạt, gần giống màu rượu loãng. Anh nghiêng rằng nhìn đi chỗ khác. Nhìn lâu hơn nữa sẽ khiến anh phát điên mất.

“Ý anh không phải vậy” Stefan cộc lốc.

“Ồ.” Suối tóc bóng mượt của Elena một lần nữa buông xuống che phủ vết thương, giấu kín nó đi.

33. Chương 33

“Mời vào!”

Khi họ bước vào phòng, các cuộc chuyện trò liền ngừng lại. Elena quan sát những khuôn mặt đang quay lại nhìn mình và Stefan, những ánh mắt tò mò, lăm lét và dấu hiệu lo ngại. Không phải thái độ cô đã quen nhận được mỗi khi xuất hiện trước đám đông.

Mở cửa cho hai người là một học sinh khác, chẳng thấy Alaric Saltzman đâu. Nhưng Caroline thì có mặt, đang ngồi trên một cái ghế bar cao giúp cô ả khoe hết cỡ cặp chân dài. Caroline ném cho Elena cái nhìn giễu cợt rồi nhận xét gì đó với một bạn nam ngồi bên tay phải. Anh chàng phá lên cười.

Elena bắt đầu cảm thấy nụ cười của mình gượng gạo, trong khi máu nóng chực dồn lên mặt. Rồi bỗng có một giọng nói quen thuộc vọng đến chỗ cô.

“Elena! Stefan! Bên này nè!”

Lòng tràn ngập biết ơn, cô thấy Bonnie đang ngồi với Meredith và Ed Goff trên một chiếc ghế đôi góc phòng. Elena và Stefan ngồi xuống ghế đệm dài đối diện với họ và cô nghe được những mẩu chuyện khắp chung quanh phòng được chấp nối.

Như đã có thoải thuận ngầm, chẳng ai nhúc nhích đến tình huống khó xử lúc Elena và Stefan bước vào. Còn Elena kiên quyết làm ra vẻ như mọi thứ đều bình thường.

Bonnie và Meredith sát cánh bên cô “Trông bồ tuyệt lắm.” Bonnie thân thiết nói. “Mình thích cái áo đỏ đó ghê”

“Trông bồ ấy đẹp thật, đúng không Ed?” Meredith hỏi, và Ed đồng ý, một thoáng giật mình.

“Thầy cũng mời lớp cậu à?” Elena hỏi Meredith “Mình tưởng chỉ có lớp học kì bấy thôi.”

“Mình không biết từ được mới trong trường hợp này có chính xác không.” Meredith đáp khô khốc. “Nếu xét chuyện việc tham dự sẽ chiếm hết nửa số điểm của bọn mình.”

“Các cậu có nghĩ thầy ấy nghiêm túc về vụ đó không? Chẳng lẽ nào lại thế,” Ed chen vào.

Elena nhún vai. “Mình lại thấy có vẻ như thầy nói nghiêm túc đấy. Ủa, Ray đâu?” cô hỏi Bonnie.

“Ray nào? À, Ray hả. Mình không biết, quanh đâu đây thôi. Mình nghĩ thế. Ở đây nhiều người quá.”

Đúng thật. Phòng khách nhà Ramsay chật cứng, và theo như Elena thấy thì đám đông còn tràn cả sang phòng ăn, hiên trước và thậm chí cả trong bếp nữa. Mấy câu khuỷu tay cứ quệt vào tóc Elena khi thiên hạ đi ngang qua lưng cô.

“Thầy Saltzman gọi cậu ở lại sau giờ học làm gì thế?” Stefan hỏi.

“Thầy Alaric,” Bonnie nghiêm chỉnh đính chính. “Thầy muốn bọn mình gọi thầy là Alaric. Ôi, thầy chỉ muốn tỏ ra tử tế thôi mà. Thầy thấy áy náy vì đã bắt mình nhớ lại một sự kiện khủng khiếp như thế. Thầy Alaric không biết rõ thầy Tanner chết như thế nào, và cũng không ngờ mình lại quá nhạy cảm. Dĩ nhiên là chính thầy cũng vô cùng nhạy cảm nên thầy biết cảm xúc đó như thế nào. Thầy thuộc cung Bảo Bình mà.”

34. Chương 34

“Với tầm ảnh hưởng mạnh mẽ của mặt trăng trong cách bắt chuyện làm quen.” Meredith thì thào “Bonnie, cậu không tin ba cái chuyện vớ vẩn đó đấy chứ? Thầy là thầy giáo, lẽ ra không nên thử những rong đó với học sinh chứ.”

“Thầy đâu có trò gì! Thầy cũng nói y hệt với Tyler và Sue Carson. Thầy bảo chúng mình nên lập một nhóm để hỗ trợ nhau, hoặc viết một bài luận về chuyện đem đó để giải tỏa cảm xúc. Thầy nói tuổi thiếu niên thường rất dễ bị ám ảnh và thầy không muốn thăm kịch đó gây ảnh hưởng lâu dài đến cuộc đời mình.”

“Ôi, thánh thần ơi,” Ed kêu lên, còn Stefan bật cười rồi giả bộ như đột nhiên bị họ. Tuy nhiên anh không thấy có gì hải hước trong câu nói của Bonnie, và câu hỏi của anh cũng không đơn thuần là tò mò rồi hỏi. Elena biết thế; cô cảm nhận được điều đó tỏa ra từ người Stefan. Cách anh cảm nhận về thầy Alaric Saltzman cũng giống cái cách hầu như tất cả mọi người trong trường cảm nhận về anh. E ngại và ngờ vực.

“Đúng là kì lạ, thầy ấy xử sự cứ như buổi tiệc này là một ý tưởng ngẫu hứng do lớp mình tự nghĩ ra ấy,” Elena lên tiếng, đáp lại một cách vô thức với lời Stefan không nói ra, “trong khi rõ ràng là nó đã được lên kế hoạch trước rồi.”

“Kì lạ hơn nữa chính là chuyện nhà trường sẽ thuê một giáo viên mà không nói cho anh ta nghe ông thầy cũ đã chết như thế nào,” Stefan tiếp lời. “Ai chả nói về chuyện đó, có khi nó bị lên báo rồi nữa kia.”

“Đâu phải mọi tình tiết đều lên báo,” Bonnie khẳng định. “Thực ra, có một số tình tiết cảnh sát vẫn chưa tiết lộ vì nghĩ rằng chúng có thể giúp họ bắt tên sát nhân. Ví dụ như...” Bonnie hạ giọng “... các cậu biết Mary nói gì không? Bác sĩ Feinberg đã nói chuyện với ông giám định pháp y, thanh tra y tế ấy. Ông ta nói trong cái xác chẳng còn sót chút máu nào. Không một giọt.”

Elena cảm thấy một cơn gió lạnh buốt thổi qua người mình, giống như đứng trong nghĩa địa lần nữa. Cô không nói nên lời. Nhưng Ed hỏi ngay, “Vậy chứ nó đi đâu?”

“Thì, chảy khắp sàn, mình nghĩ thế,” Bonnie rất điềm tĩnh. “Đầy bệ thờ và mọi thứ. Đó là việc cảnh sát đang điều tra. Nhưng chuyện một cái xác chẳng còn tí máu nào là rất bất thường; đáng lý phải sót một ít đọng ở mặt dưới cơ thể, gọi là màu đọng sau tử vong. Trông nó giống những vết bầm tím lớn. Sao thế?”

“Sự nhạy cảm tinh tế đến tuyệt vời của cậu làm ình muốn ói ra đây này,” Meredith nói như mắc nghẹn. “Chúng ta nói chuyện khác đi, được không?”

“Cậu đâu có bị máu dây khắp người...” Bonnie mở má, nhưng Stefan ngắt lời, “Cảnh sát đã có kết luận gì từ thông tin họ có chưa? Có tiến xa hơn được chút nào trong việc tìm bắt hung thủ không?”

“Mình không biết,” Bonnie đáp, rồi mắt cô sáng lên. “Phải rồi, Elena, bỏ nói bỏ biết...”

“Im đi, Bonnie.” Elena tuyệt vọng kêu lên. Một căn phòng đông đúc toàn những người ghét Stefan sẽ không phải là nơi thích hợp để bàn chuyện đó. Bonnie trợn mắt ngạc nhiên, rồi gật đầu nghe theo.

Dẫu sao Elena cũng không thể thoải mái được. Tuy Stefan không giết thầy Tanner, những bằng chứng tố cáo Damon cũng rất dễ dàng dẫn tới anh. Và chắc chắn sẽ dẫn tới anh, bởi vì ngoài cô và Stefan ra, chả ai biết đến sự tồn tại của Damon. Hắn ta đang ở đâu đó, ngoài kia, trong bóng tối. Chờ đợi nạn nhân tiếp theo. Có thể là đời Stefan hoặc chính cô.

35. Chương 35

“Em nóng quá,” Elena chột lên tiếng. “Chắc em đi xem Alaric đã chuẩn bị những đồ ăn thức uống gì.”

Stefan định đứng dậy theo, nhưng Elena đã khoát tay bảo anh ngồi lại đó. Anh đâu thèm đụng tới khoai tây chiên hay rượu hoa quả. Nhưng Elena lại muốn được ở một mình vài phút, muốn vận động một chút để trấn tĩnh lại thay vì ngồi im một chỗ.

Ở cạnh Meredith và Bonnie đem lại cho Elena cảm giác an toàn giả tạo. Tách khỏi họ, cô lại phải đối diện với những ánh mắt dõi theo cùng những cái lưng thỉnh thoảng quay lại. Lần này Elena nổi giận thật sự. Cô đi qua đám đông với một vẻ cổ tình xác xược, nhìn riết vào mắt bất cứ ai vô tình chạm phải. Đằng nào mình cũng bị mang tiếng rồi, cô thầm nghĩ, chai mặt thêm thì cũng có làm sao đâu.

Elena thấy đói. Trong phòng ăn nhà Ramsay đã được ai đó bày sẵn rất nhiều món tự phục vụ rất ngon lành. Elena lấy một chiếc đĩa giấy, chất lên đó vài miếng cà rốt xắt hình que, lờ đi những người đang ngồi quanh chiếc bàn gỗ sồi tẩy trắng. Cô sẽ chẳng thèm nói năng gì trừ khi họ mở miệng trước. Cô tập trung toàn bộ sự chú ý vào mấy món ăn nhẹ, chồm qua người thiên hạ để chọn những thỏi phô- mai và bánh Ritz, với tay ngang mặt họ để bắt vài quả nho, nhìn ngang liếc dọc không chút ngại ngùng tìm xem có món gì mình bỏ sót không.

Khỏi cần nhượng mắt, Elena cũng biết mình đã thành công rực rỡ trong việc lôi kéo sự chú ý của hết thảy mọi người ở đây. Khẽ nhe răng ngoạm một chiếc bánh mì dài, cô ngậm nó giữa hai hàm răng như thể ngậm một chiếc bút chì và quay người lại khỏi bàn.

“Cho tôi cắn một miếng với nhé?”

Elena thoát mở to mắt và nín thở vì sững sốt tốt độ. Tâm trí cô tê liệt, không chịu chấp nhận những gì đang diễn ra. Nó bỏ mặt cô vô phương tự vệ đối đầu với kẻ mới đến trong nỗi vô vọng. Tuy lí trí đã bay biến đâu mất, nhưng các giác quan của Elena vẫn ghi nhận được ngay thông tin: Cặp mắt đen choáng hết tầm nhìn, một thoáng hương nước hoa vương trong mũi, hai ngón tay dài nâng cằm cô lên. Damon vươn người tới, rất gọn gàng và chuẩn xác cắn đứt đầu bên kia của chiếc bánh mì.

Ngay giây phút đó, môi Elena và Damon chỉ cách nhau vài phân. Hắn ta chuẩn bị rướn người cắn phát thứ hai thì tâm trí Elena bừng tỉnh, dù khiến cô lập tức giật lùi ra sau, tay giật mẫu bánh mình giòn trong miệng mình ném đi. Damon chụp được nó giữa không trung bằng một màn trình diễn phản xạ cực điều luyện.

Mắt hắn ta vẫn dán vào mắt Elena. Cuối cùng cô cũng hít được một hơi và há hốc miệng; chẳng biết để làm gì. Có lẽ là muốn hét lên. Để cảnh báo mọi người hãy bỏ chạy ngay tra ngoài trời trong đêm tối. Tim Elena nện thình thình như trống trận, hình ảnh trước mắt nhòe đi.

“Bình tĩnh, bình tĩnh nào,” Damon nhắc chiếc đĩa khỏi tay cô, và rồi chẳng hiểu thế nào hắn ta đã nắm gọn cổ tay cô. Hắn nắm rất nhẹ, kiểu như chị Mary đang bắt mạch cho Stefan vậy. Trong khi cô vẫn há hốc mồm trân trối nhìn kẻ trước mặt thì Damon lại nhip nhíp ngón tay cái trên cổ tay vô, tựa hồ như đang trấn an đứa trẻ đừng sợ hãi. “Bình tĩnh nào, không sao đâu.”

36. Chương 36

Hắn ta đang làm quái gì ở đây chứ? Elena thầm nghĩ. Quang cảnh chung quanh Elena giống như đang sáng rực lên một cách rất kì quái và bất thường. Giống hệt những cơn ác mộng mà mọi thứ trong đó đều rất đối bình thường như đời thật, và rồi đột nhiên xảy ra một chuyện gì đó rất kinh khủng. Hắn ta đang chuẩn bị giết tất cả bọn họ.

“Elena? Cậu có sao không?” Sue Carson hỏi, nắm lấy vai Elena.

“Tôi nghĩ có lẽ cô ấy bị nghẹn cái gì đó,” Damon nói, buông tay Elena ra. “ Nhưng giờ thì ổn rồi. Sao em không giới thiệu chúng tôi với nhau?”

Hắn ta sắp giết tất cả bọn họ...

“Elena, đây là anh Damon, ờ...” Sue xòe bàn tay tỏ ý xin lỗi, và Damon kết thúc câu nói này thay cô.

“Smith” hắn ta nâng chiếc cốc giấy về phía Elena “Nâng li mừng sự sống.”

“Anh làm gì ở đây?” cô lẩm bẩm.

“Anh ấy là sinh viên,” Sue xung phong đáp trong khi rõ ràng là Damon không có ý định trả lời. “Trường...đại học Virginia, đúng không? Hay là William & Mary?”

“Mỗi nơi một chút,” Damon đáp, mắt không rời khỏi Elena. Hắn chẳng buồn liếc Sue lấy nửa con mắt. “Tôi thích đi đây đó.”

Thế giới trở lại đúng chỗ chung quanh Elena, nhưng vẫn cực kỳ lạnh lẽo. Thiên hạ bu đầy chung quanh, thích thú quan sát mẫu đối thoại, khiến cho cô không thể nghĩ gì nói nấy được. Dù có bất cứ lý do gì thì Damon cũng đang chơi một trò chơi, giả vờ là một người trong số họ. Và trong khi vũ hội hóa trang chưa kết thúc thì hắn sẽ không dám làm gì cô ngay trước mặt đám đông... Elena hi vọng thế.

Một trò chơi. Nhưng Damon là người đặt ra luật lệ. Hắn ta đang đứng đây, ngay giữa phòng khác nhà Ramsey, và đùa bỡn với cô.

“Anh ấy chỉ tới chơi vài ngày...” Sue vẫn tiếp tục sốt sắng thuyết minh cho Damon. “Đi thăm...bạn, phải anh nói vậy không? Hay họ hàng nhỉ?”

“Phải,” Damon đáp.

“Anh thật may mắn khi muốn rời khỏi đây lúc nào cũng được,” Elena nói. Cô chẳng hiểu mình bị cái gì nhập vào mà cứ tìm cách lột mặt nạ hắn ta ra.

“Chuyện đó chẳng dính gì tới may mắn cả,” Damon đáp. “Cô thích khiêu vũ không?”

“Anh học chuyên ngành gì?”

Hắn ta mỉm cười với Elena “Văn hóa dân gian Mỹ. Ví dụ như, cô có biết rằng ai có nốt ruồi trên cô nghĩa là sẽ giàu có không? Không phiền nếu tôi xem thử chứ?”

“Tôi thấy phiền,” giọng nói vang lên say lưng Elena. Rõ ràng, trầm tĩnh và lạnh lùng. Elena chỉ mới nghe Stefan nói giọng đó một lần trong đời: khi anh bắt gặp Tyler đang tìm cách xâm hại cô ở trong nghĩa địa. Mấy ngón tay của Damon sững lại trên cổ họng Elena, và, không còn bị bùa phép của hắn kìm giữ, cô lùi lại ngay.

37. Chương 37

“Ý kiến của cậu em quan trọng sao?” Damon hỏi.

Elena nhận thức được từng lớp suy nghĩ tách biệt trong đầu mình như chiếc bánh kem. Mọi người đang nhìn vào; chuyện này hẳn phải gay gắt hơn cả phim... Trước giờ mình không biết là Stefan cao hơn... Bonnie và Meredith chắc đang tự hỏi chuyện gì đang diễn ra... Stefan nổi giận nhưng anh vẫn còn yếu, vẫn còn đau... Nếu bây giờ anh đánh nhau với Damon, anh sẽ thua.

Và trước mặt tất cả mọi người ở đây. Những suy nghĩ của Elena ngừng phất lại và mọi thứ trở nên rõ ràng. Đó là lí do Damon đến đây, hòng đẩy Stefan đến chỗ phải tấn công hắn ta trong khi rõ ràng Stefan không hề bị khiêu khích. Dù sau đó xảy ra chuyện gì đi chăng nữa thì Damon cũng sẽ thắng. Nếu Stefan đuổi được hắn ta đi, điều đó càng chứng minh rằng anh “có khuynh hướng bạo lực”. Lại thêm chứng cứ cho những người buộc tội anh. Còn nếu Stefan thua...

Anh ấy sẽ phải trả giá bằng chính mạng sống của chính mình. Elena nghĩ. Ôi Stefan, hiện giờ hắn mạnh hơn anh nhiều, xin anh đừng làm thế. Đừng rơi vào bẫy của hắn ta. Hắn ta chỉ muốn giết anh, hắn ta chỉ đang tìm cơ hội thôi.

Elena cố gắng buộc tay chân mình hoạt động, dù chúng đang cứng đờ và vụng về chẳng khác nào một con rối. “Stefan,” cô gọi, và nắm lấy bàn tay lạnh giá của anh, “mình về nhà thôi.”

Cô có thể cảm nhận được sự căng thẳng trong cơ thể Stefan, như một luồng điện đang chạy bên dưới lớp da của anh. Lúc này anh đang tập trung toàn bộ tâm trí vào Damon, và tia sáng trong mắt Stefan chẳng khác

gì ánh lửa phản chiếu trên lưỡi dao sắc bén. Elena không còn nhận ra anh khi ở tâm thế này, một người hoàn toàn xa lạ. Anh làm cho cô hoảng sợ.

“Stefan ơi,” Elena gọi Stefan như thể cô đang lạc lối trong sương mù và không thể tìm ra anh đang ở đâu. “Stefan, em xin anh.”

Rồi từ từ, từ từ từng chút một, cô cảm nhận được sự hồi đáp từ anh. Cô nghe anh hít thở và cơ thể ngừng thủ thế, năng lượng hạ xuống mức thấp hơn. Sự tập trung đáng sợ trong đầu Stefan chuyển hướng và anh nhìn sang Elena, giờ anh mới thực sự trông thấy cô.

“Thôi được,” anh khẽ đáp, nhìn vào mắt Elena. “Minh về thôi.”

Cô giữ tay trên người Stefan lúc họ quay trở ra, một tay nắm chặt bàn tay anh, tay kia thì khóa tay anh. Elena ráng ép mình không quay đầu nhìn lại khi cả hai rời khỏi đó, nhưng sau lưng có cảm giác nhồn nhột và nổi da gà như sắp bị ai đâm ột dao.

Thay vì vậy, cô nghe giọng nói trầm trầm mĩa mai của Damon: “Thế mọi người đã từng nghe chuyện nụ hôn của một cô gái tóc đỏ có thể chữa khỏi bệnh rộp da do sốt chưa?” Rồi có tiếng Bonnie ré lên cười thích thú.

Trên đường ra, cả hai cuối cùng cũng được gặp chủ nhân bữa tiệc.

“Về sớm thế?” thấy Alaric hỏi. “Tôi còn chưa có dịp nói chuyện với các em mà.”

Trông thầy có vẻ vừa hăm hở vừa trách móc, như một chú cún biết chắc mình sẽ không được dắt đi dạo nhưng vẫn vẫy đuôi hơn hờ như thường. Elena cảm thấy lo lắng thất ruột cho thầy và những người trong nhà. Cô và Stefan đang bỏ họ lại cho Damon.

38. Chương 38

“Em thấy hơi khó chịu,” Elena nói khi nhặt chiếc ví cô đã để ở chỗ ghế dài. “Em rất tiếc.” Cô siết cánh tay Stefan chặt hơn. Lúc này anh có thể dễ dàng quay ngược lại và xông thẳng vào phòng ăn.

“Tôi mới là người phải nuôi tiếc.” Thầy Alaric đáp. “Tạm biệt hai em”

Ra đến ngưỡng cửa, Elena mới nhìn thấy một mẫu giấy nhỏ màu tím nhét ở ngăn bên hông chiếc ví. Cô moi nó ra, mở những nếp gấp theo phản xạ, đầu óc còn mãi nghĩ chuyện khác.

Trên giấy có chữ viết, nét chữ đậm, không kiểu cách và hoàn toàn xa lạ. Chỉ đúng ba dòng. Elena đọc, cảm thấy mặt đất rung chuyển dưới chân. Quá đủ rồi, cô không thể chịu đựng thêm một giây nào nữa.

“Gì thế, Elena?” Stefan hỏi.

“Không có gì.” Elena nhét lại mẫu giấy vào ngăn ví dùng ngón tay nhét thật sâu. “Chẳng có gì cả đây, Stefan. Minh ra ngoài thôi.”

Họ bước ra khỏi cửa, băng mình vào màn mưa lất phất.

Chương 7

“Lần sau anh sẽ không bỏ đi đâu,” Stefan khẽ nói.

Elena biết anh nói thật, và điều đó làm cho cô kinh hãi. Nhưng ngay lúc này đây, những cảm xúc của cô đang trượt dốc không phanh, và cô không muốn tranh cãi với anh.

“Hắn ta ở đó,” Elena lên tiếng. “Trong một căn nhà bình thường đầy nhóc người bình thường, cứ như thể hắn ta có quyền làm thế. Em đã không nghĩ là hắn ta dám.”

“Sao lại không?” Stefan cay đắng nói cụt ngủn. “Anh cũng đã ở đó, trong một căn nhà đầy nhóc người bình thường, cứ như thể anh có quyền làm vậy đấy thôi.”

“Ý em không phải thế. Chỉ là em mới chỉ trông thấy Damon xuất hiện ở chốn đông người là ở Ngôi Nhà Ma Ám, lần đó hẳn ta đeo mặt nạ và mặc đồ hóa trang. Trước đó thì toàn ở những nơi vắng vẻ hoang vu, ví dụ như phòng tập thể dục trong cái đêm em ở đó một mình, hay nghĩa địa...”

Ngay khi thốt ra những từ sau cuối, Elena biết mình vừa phạm phải một sai lầm. Cô vẫn chưa kể Stefan nghe chuyện mình đi tìm Damon cách đây ba ngày. Đang cầm lái, Stefan chợt khựng người lại.

“Hay nghĩa địa?”

“Phải... Ý em muốn nói cái ngày em, Bonnie và Meredith bị rượt đuổi ấy. Em nghĩ là chính Damon đã đuổi theo bọn em. Tất cả những chỗ đó đều vắng vẻ, chẳng có ai ngoại trừ ba đứa em.”

Sao cô phải nói dối anh chứ? Bởi vì, một giọng nhỏ xíu trong đầu Elena trả lời rành rọt, nếu không anh sẽ nói không cho coi. Một khi biết Damon đã nói gì với Elena, biết hẳn đã hứa hẹn cho cô những gì, nhiều đó cũng đủ thành giọt nước tràn ly đối với Stefan.

Mình sẽ không bao giờ để anh ấy biết – Elena choáng váng nhận ra điều đó. Không chỉ chuyện đó mà còn bất cứ chuyện gì Damon sẽ làm trong tương lai. Nếu Stefan chiến đấu với Damon, anh sẽ chết.

39. Chương 39

Vậy thì anh ấy sẽ không bao giờ được biết, cô tự hứa với lòng. Dù có phải làm gì, mình cũng sẽ không để cho hai người đó đánh nhau giành giật mình. Dù phải làm bất cứ điều gì.

Trong khoảnh khắc Elena lạnh người ngộ ra. Năm trăm năm trước, Katherine đã cố ngăn anh em họ đấu nhau, và cuối cùng chỉ thành công trong việc đẩy cả hai vào một trận chiến một mất một còn. Nhưng cô sẽ không lặp lại sai lầm, Elena hung hăng tự nhủ. Cách của Katherine rất trẻ con và ngu ngốc. Có ai không phải là một đứa trẻ con ngốc nghếch lại đi tự tử vì hy vọng làm thế sẽ khiến cho hai tình địch tranh giành trái tim mình làm hòa với nhau? Đó là sai lầm tồi tệ nhất trong toàn bộ câu chuyện thương tâm của Katherine. Chính vì nó mà Stefan và Damon từ chỗ ganh đua trở nên căm hận nhau đến tận xương tủy. Chẳng những vậy, Stefan còn mang mặc cảm tội lỗi suốt từ đó đến nay, anh tự trách mình vì sự ngu ngốc và yếu đuối của chính Katherine.

Có tìm đề tài khác để nói, Elena hỏi, “anh có nghĩ rằng ai đó đã mời Damon vào nhà không?”

“Tất nhiên rồi, vì anh ta đã ở trong nhà.”

“Vậy hóa ra chuyện về... về những người như anh là đúng. Phải được mời mới có thể vào nhà. Nhưng Damon đã vào được trong phòng tập thể dục mà đâu cần ai mời.”

“Bởi vì phòng tập không phải là nơi cư ngụ của người sống. Đó là một tiêu chuẩn. Không quan trọng đó là nhà, là lều hay căn hộ tầng trên của cửa hàng, chỉ cần có con người ăn ngủ ở đó, bọn anh phải được mời mới có thể vào trong.”

“Nhưng em đâu có mời anh vào nhà em.”

“Có đấy. Cái đêm đầu tiên khi anh lái xe đưa em về, em đã đẩy cửa ra và gật đầu với anh. Không cần phải mời thành tiếng, chỉ cần có ý định đó là đủ. Và người mới mình vào không nhất thiết phải là ai đó thực sự sống trong nhà. Bất cứ người nào cũng được.”

Elena ngẫm nghĩ, “Còn nhà nổi ở trên thuyền thì sao?”

“Cũng thế thôi. Mặc dù dòng nước chảy tự nó đã là một vật cản rồi. Một số người trong bọn anh không tài nào vượt qua nó được.”

Elena chợt hình dung cảnh cô, Bonnie và Meredith chạy trốn về phía cầu Wickery. Bởi vì lúc đó, chẳng hiểu sao cô có linh cảm rằng chỉ cần tới được bờ bên kia sông là họ có thể thoát khỏi bất cứ thứ gì đang đuổi theo phía sau.

“Hóa ra là thế,” Elena lẩm bẩm. Tuy nhiên điều đó cũng không thể giải thích được vì sao cô lại biết. Cứ như kiến thức đó đã được đặt vào óc cô bởi một thế lực bên ngoài vậy. Rồi Elena nhớ ra một chuyện khác.

“Anh đã dắt em đi qua cầu mà. Anh có thể băng qua nước chảy.”

“Bởi vì anh yếu ớt,” Stefan nói thẳng toẹt, giọng vô cùng vô cảm. “Thật trớ trêu, nhưng Quyền năng càng mạnh bao nhiêu thì càng bị ảnh hưởng nhiều bởi những hạn chế nhất định. Càng thuộc về bóng tối, luật lệ của bóng tối càng có sức chi phối ta.”

“Còn những quy luật nào khác nữa?” Elena hỏi. Cô đang bắt đầu thấy le lói ánh sáng của một kế hoạch. Hoặc ít ra cũng là hy vọng rằng mình sẽ có một kế hoạch.

40. Chương 40

Stefan nhìn cô “Ừ,” anh bảo, “Anh nghĩ cũng đã đến lúc em nên biết. Càng hiểu về Damon bao nhiêu, em càng có nhiều cơ hội bảo vệ mình bấy nhiêu.”

Bảo vệ bản thân? Có lẽ Stefan biết nhiều hơn cô tưởng. Nhưng khi anh cho xe rẽ vào một con đường nhỏ và dừng lại, Elena chỉ hỏi, “Thôi được. Em có nên cất giấu một số tối không?”

Stefan phì cười, “Chỉ khi nào em muốn mọi người chạy mất dép. Tuy nhiên, cũng có vài loại cây cỏ giúp ích được cho em. Cỏ roi ngựa chẳng hạn. Đó là một loại thảo mộc được cho là có tác dụng chống lại bùa ngải, có thể giữ đầu óc tỉnh táo ngay cả khi có kẻ đang dùng Quyền năng tác động lên em. Ngày xưa người ta thường hay đeo cỏ roi ngựa quanh cổ. Bonnie chắc là thích lắm đấy, nó là loài cỏ thiên đối với các thầy tế mà.”

“Cỏ roi ngựa,” Elena lặp lại cái tên lạ lẫm đó. “Còn gì nữa không anh?”

“Ánh sáng mạnh, hay ánh nắng mặt trời trực tiếp, có thể gây nhiều đau đớn. Em có để ý thấy thời tiết đang thay đổi không?”

“Em có thấy.” Elena dừng một giây. “Ý anh là Damon gây ra chuyện đó à?”

“Hẳn là thế. Kiểm soát các nhân tố tự nhiên tốn sức lực kinh khủng, nhưng như vậy anh ta sẽ dễ dàng đi lại vào ban ngày hơn. Chẳng nào Damon còn giữ cho trời đất âm u, anh ta thậm chí không cần phải bảo vệ đôi mắt nữa.”

“Anh cũng thế.” Elena bảo. “VẬY còn... uhm, thánh giá hay những thứ đại loại thế?”

“Chẳng hiệu quả gì,” Stefan đáp. “Ngoại trừ nếu người mang nó thực sự tin rằng nó có tác dụng bảo vệ, điều đó sẽ củng cố đáng kể ý chí kháng cự của họ.”

“Ồ, đạn bạc thì sao hả anh?”

Stefan lại bật cười. “Cái đó dành cho người sói. Theo như anh nghe nói thì người sói chẳng thích bất cứ thứ gì bằng bạc. Một cái cọc gỗ đóng xuyên tim vẫn là cách chuẩn nhất để đối phó với loại như anh. Còn vài cách khác cũng có hiệu quả tương đương như: thiêu cháy, chặt đầu, đóng đinh xuyên qua thái dương. Hoặc hay nhất là...”

“Stefan!” Nụ cười cô đọng và chua chát trên môi anh khiến tim cô chùng xuống. “VẬY còn biến thành loài vật thì sao?” Elena hỏi. “Lúc trước anh bảo nếu đủ Quyền năng thì có thể làm thế mà. Nếu Damon có thể biến thành bất cứ loài vật nào hắn ta muốn, làm sao mình có thể nhận ra hắn ta chứ?”

“Không phải bất cứ loài vật nào anh ta muốn cũng được. Chỉ giới hạn trong một loài, nhiều lắm là hai. Ngay cả với Quyền năng của Damon, anh không nghĩ anh ta có thể chịu đựng được nhiều hơn mức đó.”

“VẬY chúng ta phải dè chừng một con quạ.”

“Phải. Em cũng có thể biết anh ta đang ở gần bên bằng cách quan sát những động vật bình thường. Chúng thường có phản ứng bất an đối với những người như bọn anh; chúng cảm nhận được bọn anh là những kẻ săn mồi.”

41. Chương 41

“Thảo nào Yangtze cứ sửa con quạ đó mãi. Cứ như nó biết có chuyện gì không ổn vậy,” Elena nhớ lại. “À, Stefan này... “ Còn gương thì sao? Em nhớ là chưa bao thấy bóng anh trong một tấm gương nào cả.”

Trong một thoáng, Stefan không trả lời. Rồi anh bảo, “Truyền thuyết kể rằng những tấm gương phản chiếu tâm hồn của người soi vào đó. Cũng là lí do con người thời sơ khai rất sợ chúng. Họ sợ linh hồn mình sẽ mắc kẹt và bị đánh cắp. Loại như anh được cho là không có ánh phản chiếu trong gương... bởi vì bọn anh không có linh hồn.” Stefan chậm chậm với tay lên chiếc kính chiếu hậu, vặn nó hướng xuống, điều chỉnh sao cho Elena có thể nhìn thấy. Trên mặt gương, cô thấy đôi mắt anh lạc lõng, khắc khoải và tràn ngập một nỗi buồn vô hạn.

Elena chẳng biết làm gì ngoài việc ôm chặt anh. “Em yêu anh,” cô thì thầm. Đó là nguồn an ủi duy nhất cô có thể dành cho Stefan. Đó là tất cả những gì họ có.

Tay siết chặt quanh người Elena, Stefan vui mặt vào tóc cô. “Em chính là tấm gương,” anh thì thầm đáp lại.

Thật tốt biết bao khi thấy Stefan thả lỏng người, sự căng thẳng từ từ tan biến khi cảm giác ấm áp và yên ổn ủa vào. Elena cũng thấy mình như được ủi an, cảm giác bình yên ngập tràn và bao phủ cô. Để chịu đến mức cô quên không hỏi anh nói vậy là sao, mãi đến khi cả hai đã đứng trước cửa nhà Elena chào từ biệt nhau.

“Em là tấm gương?” cô hỏi, ngược nhìn Stefan.

“Em đã lấy mất linh hồn anh,” Stefan đáp. “Khóa cửa lại đi, tối nay đừng mở nó ra nữa.” Rồi anh đi mất.

“Elena, tạ ơn Chúa!” Di Judith kêu lên. Khi Elena lom lom nhìn, dì nói tiếp, “Bonnie có gọi về nhà. Nó nói cháu bỏ về giữa buổi tiệc, mà dì lại không thấy cháu về nhà nên lo quá.”

“Stefan và cháu lái xe đi vòng vòng thôi,” Elena không thích vẻ mặt dì khi nghe cô nói vậy. “Có vấn đề gì hả dì?”

“Không, không. Chỉ là...” Di Judith có vẻ như không biết nên kết thúc câu nói của mình như thế nào. “Elena à, dì không biết liệu cháu có nên... bớt gặp Stefan đi hay không.”

Elena lặng người. “Cả dì cũng vậy sao?”

“Không phải dì tin chuyện thiên hạ đồn đoán đâu,” dì Judith khẳng định. “Nhưng, vì lợi ích của chính cháu, có lẽ tốt nhất là nên giữ chút khoảng cách với cậu ta, để...”

“Để đá anh ấy? Để bỏ rơi Stefan vì thiên hạ đang nói xàm về anh ấy? Để tránh xa những lời vu khống khỏi rắc công liên lụy mình?” Cuối cùng cơn giận cũng được giải tỏa, và lời lẽ cứ chen chúc ở miệng Elena chực nhảy ra ngoài ngay. “Không, cháu không nghĩ đó là một ý kiến hay, dì Judith ạ. Và nếu người đó là chú Robert thì dì cũng sẽ không nghĩ vậy đâu. Hoặc biết đâu dì thì có!”

“Elena, dì sẽ không cho phép cháu ăn nói với fid bằng cái giọng đó đâu...”

“Dù sao cháy cũng nói xong rồi!” Elena hét lên, và dùng dùng xoay lưng về phía cầu thần. Cô cố gắng kìm nén những giọt nước mắt cho đến khi vào phòng mình và khóa cửa lại, rồi cô quăng mình lên giường khóc nức nở.

42. Chương 42

Một lát sau, Elena gượng dậy gọi điện cho Bonnie. Cô bạn hào hứng nói huyền thuyên không ngừng nghỉ. Ý Elena là sao, có chuyện gì bất thường xảy ra sau khi cô và Stefan bỏ về không à? Chuyện bất thường chính là chuyện hai người dùng dùng bỏ về ấy chứ! Không, anh chàng Damon đó chẳng nói gì về Stefan cả, anh ta chỉ ở lại một lúc rồi biến mất luôn. Không, Bonnie chẳng thấy anh ta đi với ai. Tại sao? Elena ghen à? Phải, câu đó chỉ là đùa thôi. Nhưng, thực sự anh chàng đó bảnh trai quá chừng, đúng không? Có khi

còn đẹp hơn cả Stefan nữa, nếu bỏ thích tuýp người tóc đen mắt đen. Dĩ nhiên, nếu bỏ thích tóc màu nhạt và mắt hạt dẻ thì...

Elena ngay lập tức rút ra kết luận rằng mắt thấy Alaric Saltzman có màu hạt dẻ.

Cuối cùng cô cúp máy, và tới đó mới nhớ ra mẫu giấy nhét trong ví mình. Lẽ ra Elena phải hỏi Bonnie xem có ai đã lại gần cái ví của cô trong lúc cô vào phòng ăn không. Nhưng nghĩ lại, suốt thời gian đó cả Bonnie lẫn Meredith cũng ở trong phòng ăn. Chắc có kẻ đã làm việc này vào lúc đó.

Chỉ thấy mẫu giấy thôi cũng đủ khiến cổ họng Elena có cảm giác đắng chát rồi. Gần như không thể chịu đựng nổi việc phải nhìn thấy nó. Nhưng bây giờ, khi Elena đã ở một mình, cô phải mở nó ra đọc lại, lòng vẫn nuôi hy vọng rằng biết đâu lần này những từ trong đó sẽ khác đi, rằng lúc này cô đã đọc nhầm.

Nhưng chả có gì khác hết. Những cụm chữ sắc nét, rõ ràng nổi bật trên nền giấy màu nhạt cứ như thể chúng cao tận ba mét.

Mình muốn chạm vào anh ấy. Hơn bất cứ chàng trai nào mình từng gặp trước đây. Và mình biết anh ấy cũng muốn thế, nhưng anh ấy đang kiềm chế không đụng vào mình.

Những lời do chính cô viết ra. Từ quyển nhật ký của Elena. Quyển nhật ký bị đánh cắp.

Hôm sau, Bonnie và Meredith cùng bấm chuông cửa nhà Elena.

“Đêm qua Stefan gọi điện ỳnh,” Meredith bảo. “Cậu ta nói muốn đảm bảo rằng bỏ không đi bộ tới trường một mình. Hôm nay cậu ấy không đi học, nên gọi hỏi xem mình và Bonnie có thể ghé qua đi với bỏ được không.”

“Hộ tống bỏ,” Bonnie nói, rõ ràng là đang cực kỳ hào hứng, “Tháp tùng bỏ. Mình nghĩ cậu ấy đáng yêu quá chừng khi giữ bỏ kĩ như vậy.”

“Chắc Stefan cũng là người cung Bảo Bình quá,” Meredith nói. “Nhanh lên Elena, trước khi mình giết Bonnie để nói khỏi làm nhầm về thầy Alaric nữa.”

Elena bước trong im lặng, tự hỏi Stefan tại sao không đi học. Hôm nay cô cảm thấy mình ở trong tình trạng bị phơi bày và dễ tổn thương, cứ như thể làn da bị lột ngược từ trong ra ngoài vậy. Một trong những thời điểm mà ngay cả một chiếc mũ rơi xuống đầu cũng dễ dàng làm Elena bật khóc.

Trên bảng thông báo của văn phòng dính một mẫu giấy tím.

Lẽ ra cô phải biết trước chứ. Cô đã biết thế từ đâu đó trong sâu thẳm lòng mình mà. Kẻ trộm đầu chỉ thỏa mãn với việc báo cho Elena biết những lời riêng tư của cô đã bị người khác đọc. Kẻ đó đang cho cô thấy rằng việc này có thể bị đem tung hô khắp nơi.

43. Chương 43

Elena giật mẫu giấy khỏi bảng, vò nát nó, nhưng trước đó đã kịp lướt mắt qua dòng chữ. Nhìn thoáng qua là những lời lẽ đã in hằn trong óc cô.

Mình cảm thấy như có ai đã làm anh ấy tổn thương nặng nề trong quá khứ mà anh không bao giờ vượt qua được. Nhưng mình nghĩ Stefan đang sợ hãi một chuyện gì đó, một bí mật mà anh ấy lo mình sẽ khám phá ra.

“Elena, cái gì thế? Chuyện gì vậy? Elena, quay lại đây xem nào!”

Bonnie và Meredith theo cô vào toilet nữ gần nhất, Elena đứng cạnh giỏ rác, xé nát mẫu giấy thành mảnh vụn, thở hổn hển như thể vừa chạy đua xong. Hai cô bạn nhìn nhau rồi quay sang kiểm tra các buồng vệ sinh.

“Được rồi,” Meredith nói to, “đây là đặc quyền của học sinh cuối cấp. Em kia!” vừa nói vừa gõ cánh cửa duy nhất đang đóng. “Đi ra ngay.”

Có tiếng sột soạt, rồi một học sinh lớp chín ngơ ngác thò đầu ra “Nhưng em chưa kịp...”

“Ra. Ra ngoài ngay!” Bonnie ra lệnh “Còn em,” cô quay sang cô bé đang rửa tay. “Ra kia canh chừng và đảm bảo là không có bất cứ ai vào đây.”

“Tại sao chứ? Các chị đang làm...”

“Đi nhanh đi, cô em. Nếu có bất cứ ai bước qua cánh cửa đó là bọn chị bắt em chịu trách nhiệm đấy.”

Khi cánh cửa nhà vệ sinh đóng lại, cả hai quay sang Elena.

“Được rồi, và đây là một màn trấn lột,” Meredith bảo, “Elena, nhả ra xem nào.”

Elena xé tan mẩu giấy cuối cùng, vừa khóc vừa cười. Cô muốn kể cho họ nghe mọi chuyện, nhưng cô không thể. Thế là cô đành kể các bạn nghe về cuốn nhật ký.

Cả hai cũng giận dữ và phần nộ không kém gì Elena.

“Chắc chắn kẻ đó đã có mặt ở buổi tiệc,” cuối cùng Meredith nói, sau khi cả bọn đã lần lượt nhận xét về tính tình, tư cách đạo đức cũng như sự báo ứng có thể có ở kiếp sau của kẻ trộm. “Bất cứ ai ở đó cũng có thể làm thế mà. Mình không nhớ có người nào đặc biệt đến gần cái ví của bồ. Nhưng cái phòng đó đặc biệt ngột ngạt, nên chuyện đó có thể xảy ra mà mình đã không để ý.”

“Nhưng sao lại có người muốn làm thế chứ?” Nonnie chen vào. “Trừ khi... Elena, cái đêm bọn mình tìm thấy Stefan ấy, bồ có úp úp mở mở về vài chuyện đấy. Bồ nói rằng bồ nghĩ bồ biết kẻ sát nhân là ai mà.”

“Không phải mình nghĩ là mình biết, mà là biết chắc.” Nhưng nếu các cậu đang tự hỏi có mối liên hệ gì ở đây không, vậy thì mình không chắc. Mình nghĩ cũng dám vậy lắm. Có thể chính kẻ đó đã làm.”

Bonnie hoảng hồn, “Nhưng như thế có nghĩ là kẻ sát nhân đang học trường này!” Khi Elena lắc đầu, Bonnie nói tiếp, “Người duy nhất không phải là học sinh trong trường có mặt trong buổi tiệc là anh chàng mới đến đó và thầy Alaric.” Về mặt cô bạn thay đổi. “Alaric không giết thầy Tanner đâu! Lúc đó thầy ấy đâu có ở Fell’s Church.”

“Mình biết. Thầy Alaric không phải hung thủ.” Elena đã đi quá xa để có thể ngưng lại; Bonnie và Meredith đã biết quá nhiều. “Chính là Damon.”

44. Chương 44

“Anh chàng đó là kẻ giết người sao? Cái anh chàng đã hôn mình ấy hả?”

“Bình tĩnh đi, Bonnie.” Như mọi khi, sự hoảng loạn của người khác lại khiến Elena có phần điềm tĩnh hơn. “Phải, hắn ta là một tên giết người, và cả ba đứa mình đều phải cảnh giác với hắn ta. Chính vì vậy nên mình bảo các cậu điều này: Tuyệt đối không bao giờ được phép mời hắn ta vào nhà.”

Elena đứng lại, quan sát vẻ mặt hai cô bạn. Và cả hai đang nhìn cô không chớp mắt, và trong một thoáng cô có cảm giác khó chịu vì họ không tin mình. Rằng họ nghi ngờ đầu óc tỉnh táo của Elena.

Thế nhưng tất cả những gì Meredith hỏi lại chỉ là “Bồ có chắc không?” bằng một giọng trầm tĩnh và trung lập.

“Có, mình chắc chắn. Hắn ta là kẻ sát nhân và cũng là kẻ đã nhốt Stefan dưới giếng, rất có thể tiếp theo hắn ta sẽ nhằm vào một người trong số chúng ta. Và mình cũng không biết liệu có cách nào ngăn hắn ta làm điều đó không.”

“Trong trường hợp đó,” Meredith nhướn mày. “Bảo sao bồ và Stefan không cuống cuống bỏ tiệc ra về.”

Caroline ném cho Elena một nụ cười hiểm độc khi cô bước vào nhà ăn của trường, nhưng cô hầu như chẳng thèm bận tâm.

Tuy nhiên, có một chuyện đập ngay vào mắt Elena. Vickie Bennet đang ở đó.

Vickie đã không đến trường kể từ ngày Matt, Bonnie và Meredith tìm thấy bạn ấy đang lang thang trên đường, làm nhảm về sương mù, những cặp mắt và về thứ gì đó rất khủng khiếp trong nghĩa địa. Các bác sĩ khám cho Vickie nói rằng về mặt thể chất thì bạn ấy chẳng bị gì nghiêm trọng, nhưng cho đến lúc đó Vickie

vẫn chưa quay lại trường Robert E. Lee. Cư dân trong trường xì xào bàn tán đủ thứ về các bác sĩ tâm lý và thuốc men chạy chữa cho Vickie.

Dẫu vậy, trông Vickie chẳng có vẻ gì giống như bị điên, Elena nghĩ thầm. Cô bạn trông nhợt nhạt, cam chịu và dúm dỏ trong bộ đồ đang mặc. Khi Elena đi ngang qua, Vickie ngó lên, ánh mắt như một chú nai con hoảng hốt.

Thật lạ lùng khi phải ngồi ở một chiếc bàn gần như trống không, chỉ có Bonnie và Meredith làm bầu bạn. Mọi khi người ta thường giành nhau xếp hàng để được ngồi kế ba cô.

“Sáng nay bọn mình vẫn chưa bàn xong,” Meredith nói. “Kiếm cái gì ăn đại đi, rồi mình sẽ nghĩ xem nên làm gì với mất mẩu giấy đó!”

“Mình không đói!” Elena nói ngang. “Bọn mình thì làm được gì chứ? Nếu là Damon gây ra thì chẳng có cách nào ngăn nổi hắn ta. Tin mình đi, cảnh sát cũng chẳng giải quyết được chuyện này đâu. Đó là lí do mình không tố giác hắn ta là kẻ sát nhân. Chẳng có chứng cứ gì cả, hơn nữa, họ sẽ không bao giờ... Bonnie, cậu có nghe mình nói không đấy?”

“Xin lỗi bô,” Bonnie nói, mắt lom lom nhìn qua tai Elena “Đằng kia đang có chuyện gì quái gở lắm.”

Elena quay đầu lại. Vickie Bennet đang đứng trước nhà ăn, nhưng không còn cái vẻ dúm dỏ và cam chịu nữa. Cô nàng đang nhìn quanh phòng với ánh mắt xảo quyệt, thăm dò, môi mỉm cười.

45. Chương 45

“Ồ, trông Vickie có vẻ không bình thường thật, nhưng mình sẽ không gọi đó là quái gở. Không hẳn vậy,” Meredith nói. Rồi cô bạn thêm vào, “À mà khoan...”

Vickie đang cởi nút áo len ngoài. Nhưng lạ ở chỗ cái cách cô nàng làm chuyện đó – vừa cố ý hầy hầy ngón tay, vừa nhìn quanh với nụ cười bí hiểm. Khi chiếc nút cuối cùng bung ra, Vickie kiểu cách dùng ngón cái và ngón trỏ lần lượt tuột chiếc áo ra khỏi từng cánh tay, rồi quăng nó xuống sàn.

“Bảo quái gở là chính xác đấy,” Meredith nói.

Lũ học sinh bê khay thức ăn trĩu nặng đi ngang qua mặt Vickie đều tò mò liếc cô nàng và thậm chí còn ngoái nhìn lại phía sau. Tuy vậy, họ vẫn chưa dừng bước hẳn cho đến khi Vickie tháo giày.

Cô nàng làm chuyện đó với phong cách cực kỳ điệu đà, dùng mũi giày chân nọ giữ gót giày chân kia để tháo nó ra. Chiếc thứ hai thì bị đá văng.

“Vickie không thể cứ tiếp tục kiểu này được,” Bonnie lầm bầm khi những ngón tay của Vickie lần đến mấy cái nút giả ngọc trai trên chiếc áo kiểu bằng lụa trắng.

Thiên hạ quay đầu nhìn, người này khêu người kia rồi chỉ trỏ. Một nhóm nhỏ tụ tập quanh Vickie, giữ khoảng cách vừa đủ để không chắn mất tầm nhìn của mọi người.

Chiếc áo lụa trắng bay xuống sàn, chấp chới như một bóng ma bị thương. Bên dưới nó, Vickie mặc cái áo lót ren trắng ngả màu.

Trong nhà ăn im bật, không có âm thanh nào khác ngoài những tiếng thì thầm xuýt xoa. Chẳng còn ai ăn uống. Đám đông tụ tập quanh Vickie càng lúc càng đông.

Vickie cười rụt rè và bắt đầu tháo móc khóa ở eo. Chiếc váy xếp li tuột xuống sàn. Cô nàng bước ra khỏi nó và dùng chân gạt sang bên.

Có ai đó đứng dậy ở phía cuối nhà ăn và hò “Cởi đi! Cởi đi!”. Những giọng khác hòa nhịp theo.

“Bộ không ai ngăn cậu ấy lại sao?” Bonnie giận dữ.

Elena bật dậy. Lần trước khi Elena lại gần Vickie, cô nàng đã la hét và dấm đá Elena. Nhưng lần này khi Elena lại gần, Vickie chỉ ném cho cô một nụ cười gian xảo. Môi Vickie mấp máy, nhưng Elena chẳng nghe được cô nàng nói gì vì tiếng hò reo quá khích.

“Thôi nào, Vickie, tội mình đi thôi,” Elena nói.

Vickie hất mớ tóc nâu nhạt sang bên và tiếp tục giặt quai áo lót.

Elena cúi xuống nhặt áo len và khoác nó lên đôi vai mỏng manh của Vickie. Khi cô làm thế, khi cô chạm vào người Vickie, đôi mắt lơ đãng kia thoát lại bừng mở to như một chú nai hoảng hốt. Vickie điên cuồng nhìn quanh như vừa chợt tỉnh cơn mơ. Cô nàng nhìn xuống cơ thể và không tin vào mắt mình nữa. Túm chặt hơn chiếc áo len quanh người, Vickie bước lùi lại, run rẩy.

Cả căn phòng im phắc.

“Không sao đâu,” Elena vỗ về. “Đi nào.”

Nghe giọng cô, Vickie nhảy dựng lên như bị điện giật. Cô gái nhìn sững Elena, rồi bùng ra phản ứng.

“Mày là đồng bọn với chúng! Tao trông thấy mày rồi! Đồ ác quỷ!”

46. Chương 46

Vickie quay người chân trần bỏ chạy khỏi nhà ăn, bỏ lại Elena đứng chết trân.

Chương 8

“Các cậu thấy hành động của Vicky lúc ở trường có gì lạ không? Ý mình là ngoài những chuyện ai cũng thấy ấy?” Bonnie hỏi, liếm lớp kem chocolate dính trên ngón tay.

“Sao?” Elena chờ đợi hỏi.

“Thì, cái cách Vickie còn mỗi bộn đồ lót trên người ấy. Trông y hệt cái hôm bọn mình tìm thấy cậu ấy trên đường. Khác mỗi chuyện lúc đó người Vickie đầy vết trầy xước.”

“Vết mèo cào, bọn mình đã tưởng thế,” Meredith cắn nốt miếng bánh cuối cùng, có vẻ như đang trong tâm trạng suy nghĩ dữ dội. Ngay lúc này, cô bạn đang chăm chú quan sát Elena. “Nhưng có vẻ như không phải thế.”

Elena nhìn lại. “Có khi cậu ấy ngã vào bụi mâm xôi cũng nên,” cô đáp. “Giờ thì, nếu các cậu đã ăn xong, có muốn xem mẫu giấy đầu tiên không?”

Họ bỏ đĩa dơ vào bồn rửa rồi leo lên phòng Elena. Elena thấy máu nóng dồn lên mặt khi hai cô bạn đọc mẫu giấy. Bonnie và Meredith là bạn thân nhất của cô, có lẽ là những người bạn duy nhất cô có vào lúc này. Cũng đã có lần Elena đọc cho hai người nghe vài đoạn trong nhật ký của mình, nhưng chuyện này thì khác. Đây là cảm xúc đáng xấu hổ nhất mà Elena từng cảm thấy. “Thế nào?” cô hỏi Meredith.

“Người viết mẫu giấy này ột mét chín, đi hơi khập khiễng và đeo râu giả,” Meredith ngâm nga. “Xin lỗi bỏ”, Meredith nói tiếp khi thấy vẻ mặt Elena. “Đúng là không buồn cười chút nào. Thực ra cũng chẳng có gì nhiều để suy đoán, đúng không? Chữ giống chữ con trai, nhưng giấy lại trông nữ tính lắm.”

“Và toàn bộ chuyện này có hơi hướm nghiêng về con gái,” Bonnie chêm vào, nhún nhún trên nệm giường Elena. “Thật ấy chứ,” Bonnie cãi, “Trích nhật ký của ai đó cho người ta nghe là cái trò chỉ có bọn con gái mới nghĩ ra thôi. Con trai đâu quan tâm đến nhật ký.”

“Cậu chỉ không muốn Damon là thủ phạm,” Meredith nói, “Vậy mà mình nghĩ cậu sẽ lo lắng vì hẳn ta là một tên sát nhân điên khùng hơn là thủ phạm ăn cắp quyển nhật ký chứ?”

“Mình chả biết nữa, mấy tay sát thủ thấy có vẻ lãng mạn sao ấy. Hãy tưởng tượng cậu sắp chết với đôi bàn tay người đó quanh cổ. Hẳn sẽ giết chết cậu và điều cuối cùng cậu nhìn thấy là khuôn mặt hắn.” Tự đưa tay lên cổ mình, Bonnie hỏn hển thở hắt ra đầy kịch tính, cuối cùng lặn ra giường với tấm ga quanh người. “Hắn muốn giết mình lúc nào cũng được.” Bonnie nói, mắt vẫn nhắm nghiền.

Suýt nữa Elena đã buột miệng nói “Bố cậu không hiểu hả Bonnie, chuyện này nghiêm túc đấy,” nhưng thay vì thế cô chỉ rít lên, “Ồi, Chúa ơi!”, Elena kêu, chạy đến bên cửa sổ. Thời tiết hôm ấy ngọt ngào, ảm thấp,

và cửa sổ bị mở bung. Bên ngoài ô cửa, trên những cành xương xẩu của cây mộc qua, một con quạ đang đậu.

Elena sập cửa mạnh đến nỗi làm cho lớp kính rung bần bật. Con quạ nhìn cô qua khung cửa rung bằng đôi mắt đen nhánh như hòn than. Bầy sắc cầu vồng ánh lấp lánh trên bộ lông đen mượt của nó.

47. Chương 47

“Sao cậu lại nói thế hả?” Cô hỏi, quay sang Bonnie.

“Này, làm gì có ai ngoài đó,” Meredith dịu dàng bảo. “Trừ khi cậu tính luôn cả lũ chim chóc.”

Elena xoay người lại nhìn. Cái cây trống không.

“Mình xin lỗi,” Bonnie lí nhí sau vài giây, “chỉ là đôi lúc mọi chuyện giống như không có thực ấy, kể cả chuyện thầy Tanner chết nữa. Mà đúng là Damon trông có vẻ...uhm... khá lí thú. Nhưng nguy hiểm. Mình có thể tin chuyện hắn ta là một kẻ nguy hiểm.”

“Hơn nữa, Damon sẽ không siết cổ cậu đâu. Hắn ta chỉ cắt cổ thôi,” Meredith dọa “Hoặc chí ít hắn ta đã làm thế với thầy Tanner. Nhưng ông già dưới gầm cầu lại bị xé toạc cổ họng như thể do một con thú đã làm” rồi nhìn sang Elena tìm lời giải thích “Damon đâu có nuôi con gì, đúng không?”

“Không, mình không biết.” Đột nhiên Elena thấy mệt mỏi vô cùng. Cô lo lắng cho Bonnie, về hậu quả của những lời ngốc nghếch khi này.

“Ta có thể làm bất cứ điều gì với cô em, và cả những người cô em yêu thương,” Elena nhớ lại. Giờ thì Damon có thể làm gì đây? Cô không hiểu rõ con người hắn ta. Mỗi lần gặp hắn ta mỗi khác. Lúc trong phòng tập, Damon chòng ghẹo và giễu cợt cô. Nhưng lần sau đó, Elena dám thề rằng hắn ta rất nghiêm túc, đọc thơ cho cô nghe và cô dự dõ cô đi theo hắn ta. Tuần trước, trong nghĩa địa lạnh giá gió quất ào ào, Damon trở nên tàn bạo và đáng sợ.

Và ẩn bên trong những lời móc mĩa đêm qua, Elena cảm nhận được cũng cùng sự đe dọa đó. Cô không lường trước được tiếp theo hắn ta sẽ làm gì.

Nhưng dù có chuyện gì xảy ra, cô cũng phải bảo vệ Bonnie và Meredith khỏi Damon. Đặc biệt là khi cô không thể khuyến cáo họ một cách rõ ràng được.

Còn Stefan định làm gì vậy chứ? Elena cần anh ngay lúc này, hơn bất cứ điều gì. Nhưng anh đang ở đâu?

Mọi chuyện bắt đầu sáng hôm đó.

“Để tôi nói lại cho rõ nhé,” Matt nói, tựa vào chiếc Ford mui kín cũ kĩ sứt sẹo của mình khi Stefan đến tìm anh trước giờ học. “Cậu muốn mượn xe của tôi.”

“Phải,” Stefan đáp.

“Và lí do cậu muốn mượn nó là vì chuyện hoa hoét. Cậu muốn hái vài bông hoa tặng Elena?”

“Đúng.”

“Và những bông hoa đặc biệt này, mấy bông cậu nhất định phải hái ấy, không mọc chung quanh đây.”

“Có thể là có. Nhưng ở tận miền bắc này thì mùa hoa nở đã qua rồi. Không thì sương giá cũng làm chúng chết hết cả.”

“Cho nên cậu muốn đi xuống phía nam – xa cỡ nào chính cậu cũng chưa biết – tìm một vài bông hoa loại này để tặng Elena?”

“Ít ra cũng là một vài cây giống đó,” Stefan đáp. “Tuy tôi thích hái được hoa hơn.”

“Và bởi vì cảnh sát vẫn còn giữ xe của cậu nên cậu muốn mượn xe tôi, trong thời gian đủ để cậu xuống phía nam, tìm mấy bông hoa mà nhất quyết cậu phải mang tặng Elena?”

48. Chương 48

“Tôi nghĩ rằng lái xe là cách kín đáo nhất để rời khỏi thị trấn,” Stefan giải thích. “Tôi không muốn cảnh sát bám theo.”

“À há. Và đó là lý do cậu muốn mượn xe tôi?”

“Phải. Cậu sẽ cho tôi mượn chứ?”

“Tôi có cho cái tên cướp bạn gái của tôi – giờ lại còn muốn tung tăng xuống phía nam hái tặng cô ấy một loại hoa đặc biệt nào đó mà cô ấy nhất định phải có – mượn xe hay không hả? Cậu có điên không Stefan?” Matt – nãy giờ vẫn chăm chú nhìn qua nóc dây nhà gỗ bên kia đường – cuối cùng cũng quay lại nhìn Stefan. Đôi mắt xanh của Matt, bình thường tươi vui và hồn hậu, giờ đây chỉ ngập tràn sự giận dữ bên dưới cặp lông mày chau lại.

Stefan nhìn đi chỗ khác. Lẽ ra phải nghĩ cho thấu đáo chứ. Sau những gì Matt đã làm mà bây giờ anh còn đòi hỏi thêm thì đúng là lỗ bịch quá đáng. Nhất là trong giai đoạn này, khi thiên hạ đều e ngại tiếng bước chân Stefan và né tránh ánh mắt anh bất cứ khi nào anh đến gần họ. Trông đợi Matt – một người có đầy đủ lý do chính đáng để căm thù Stefan – làm ơn cho anh một việc như thế mà không hề giải thích nguyên do, chỉ dựa trên mỗi cơ sở niềm tin, thì đúng là chuyện điên khùng.

“Không, tôi không điên,” Stefan khẽ nói, quay đi.

“Tôi cũng không,” Matt nói tiếp. “Mà tôi phải điên lắm thì mới giao xe cho cậu. Còn khuya nhé. Tôi sẽ đi cùng.”

Khi Stefan quay phắt lại, Matt đã ngó qua chiếc xe thay vì ngó anh, môi dưới trề ra vẻ lo ngại và cân nhắc.

“Xét cho cùng,” Matt nói, xoa xoa cái nóc xe với lớp sơn tróc gẻ, “cậu dám làm trầy xe tôi hay gì gì lắm.”

Elena gác máy. Ở nhà trọ có người, bởi vì ai đó cứ nhắc máy lên mỗi lần chuông điện thoại reo, nhưng chỉ im lặng rồi dập máy. Cô nghĩ rằng đó là bà Flowers, nhưng vậy thì cũng chẳng thể nói được Stefan đang ở đâu. Theo bản năng, Elena muốn tới chỗ anh. Nhưng ngoài trời tối om, và Stefan đặc biệt cẩn thận cô không được ra ngoài khi trời tối, nhất là không được bên mảng tối gần khu rừng hoặc nghĩa địa. Nhà trọ thì lại gần cả hai nơi đó.

“Không ai nhắc máy à?” Meredith hỏi khi Elena quay lại ngồi xuống giường.

“Bà ta cứ cúp máy hoài,” Elena đáp, khẽ lẩm bẩm điều gì đó.

“Bồ bảo bà ta là đồ phù thủy à?”

“Không, nhưng cũng đại loại thế,” Elena đáp.

“Nghe này,” Bonnie ngồi thẳng người dậy nói. “Nếu Stefan mà có gọi điện, hẳn cậu ta sẽ gọi đến đây. Chẳng có lý do gì cậu phải đến ngủ chung với mình cả.”

Có lý do đấy, mặc dù Elena không thể giải thích rõ ràng ngay cả với chính mình. Xét cho cùng, Damon đã hôn Bonnie trong bữa tiệc của thầy Alaric Saltzman. Ngay từ đầu, lỗi là tại Elena mà Bonnie mới ở trong vòng nguy hiểm. Chẳng hiểu sao cô có cảm giác nếu mình có ở đó thì ít ra cũng có thể bảo vệ Bonnie.

“Bố mẹ mình và chị Mary đều có nhà,” Bonnie khẳng định. “Và nhà mình luôn khóa hết cửa lớn, cửa sổ và mọi thứ kể từ khi thầy Tanner bị giết. Cuối tuần này bố mình còn lắp thêm ổ khóa phụ nữa. Mình chẳng thấy có lý do gì để cho cậu làm cả.”

49. Chương 49

Elena cũng không thấy. Nhưng kiểu gì thì cô vẫn đi.

Cô nhờ dì Judith nhắc lại với Stefan, cho anh biết cô đi đâu. Giữa hai dì cháu vẫn kéo dài một bầu không khí gương gạo. Và mọi thứ sẽ tiếp tục như thế, Elena nghĩ bụng, nếu dì Judith không chịu thay đổi suy nghĩ về Stefan.

Ở nhà Bonnie, cô được dành ột căn phòng trước đây thuộc về một người chị đã lên Đại học của Bonnie. Việc đầu tiên Elena làm là kiểm tra cửa sổ. Cửa đóng theo cài, và ở ngoài chả có cái gì như ống thoát nước hay cây cối để người ta có thể trèo vào được. Cố gắng không để ai nghi ngờ, cô còn kiểm tra cả phòng Bonnie và tất cả các căn phòng cô có thể đặt chân vào. Bonnie nói đúng, họ hoàn toàn nội bất xuất ngoại bất nhập. Chẳng có gì ở bên ngoài có thể vào được.

Đêm đó Elena nằm trên giường ngó trần nhà rất lâu, không tài nào ngủ được. Cô cứ nhớ đến chuyện Vickie biểu diễn màn thoát y trong nhà ăn với vẻ nửa mơ nửa tỉnh. Cô nàng đó bị sao vậy chứ? Lần sau gặp Stefan, cô phải nhớ hỏi anh mới được.

Nghĩ đến Stefan có cảm giác thật dễ chịu, thậm chí là khi tất cả những chuyện tồi tệ đã xảy ra gần đây. Elena mỉm cười trong bóng tối, thả tâm trí đi lang thang vợ vẩn. Một ngày kia rồi mọi chuyện rắc rối sẽ chấm dứt, cô và Stefan sẽ có thể lên kế hoạch sống cùng nhau. Dĩ nhiên anh chưa thực sự nói gì về chuyện đó, nhưng bản thân Elena thì chắc chắn. Cô sẽ cưới Stefan, hoặc không ai khác. Còn Stefan nhất định cũng chẳng cưới ai khác ngoài cô...

Giấc mơ đến thật êm ái và chậm rãi đến nỗi Elena gần như không để ý. Nhưng bằng cách nào đó, cô vẫn biết mình đang mơ. Như thể một phần nhỏ trong cô đang đứng sang một bên quan sát giấc mơ như thể xem một vở kịch.

Cô đang ngồi trong một hành lang dài, một bên là những chiếc gương và một bên là cửa sổ. Cô đang chờ đợi một điều gì đó. Rồi Elena thấy một thoáng chuyển động, và Stefan xuất hiện bên ngoài cửa sổ. Khuôn mặt anh nhợt nhạt còn ánh mắt thì giận dữ và tổn thương. Cô đến bên cửa sổ nhưng không nghe được anh nói gì vì bị lớp kính chắn mắt. Một tay Stefan cầm một quyển sách nhỏ có bìa nhung xanh, và cứ chỉ vào nó hỏi Elena điều gì đó. Rồi anh ném cuốn sách xuống đất và quay lưng bỏ đi.

"Stefa, dừng đi! Dừng bỏ em!" Elena kêu lên, những ngón tay bấu vào mặt kính đến trắng bệch. Rồi cô thấy một cái chốt ở mặt bên cánh cửa, mở nó ra, gọi với theo Stefan. Nhưng anh đã biến mất và bên ngoài đó, cô chỉ thấy sương mù cuộn cuộn.

Chán nản và thất vọng, Elena quay lưng lại cửa sổ và bước dọc theo hành lang. Bóng phản chiếu của chính cô chập chờn le lói từ chiếc gương này sang chiếc gương khác khi cô đi ngang qua chúng. Rồi có điều gì đó ở một trong những chiếc bóng đập vào mắt Elena. Đôi mắt vẫn là của Elena, nhưng trong đó là một ánh nhìn khác, một ánh nhìn xảo quyệt của động vật săn mồi. Mắt Vickie lúc cởi đồ trông cũng giống như vậy. Nụ cười của Elena còn có vẻ gì đó đói khát và đáng sợ hơn.

50. Chương 50

Trong lúc cô đứng đó quan sát, không hề nhúc nhích, thì thỉnh thoảng hình ảnh trong gương bắt đầu quay vòng tròn như đang khiêu vũ. Nỗi kinh hoàng ập lấy Elena. Cô bắt đầu chạy dọc hành lang, nhưng giờ đây tất cả các bóng phản chiếu như đều có linh hồn riêng, chúng nhảy nhót, vẫy tay và cười nhạo cô. Ngay lúc Elena nghĩ rằng trái tim và hai lá phổi của mình sắp vỡ tung vì sợ hãi, cô chạy được đến cuối hành lang và mở tung một cánh cửa.

Elena đứng trong một căn phòng lớn xinh đẹp. Trần nhà cao vút được chạm trổ tinh xảo, khảm vàng; khung cửa lát cẩm thạch trắng. Những bức tượng trường phái cổ điển được dựng trong mấy hốc dọc hai bên tường. Elena chưa bao giờ trông thấy một căn phòng nào tráng lệ đến thế, nhưng cô biết mình đang ở đâu. Ở nước Ý thời Phục Hưng, khi Stefan còn sống.

Elena nhìn xuống người và thấy mình đang mặc một chiếc váy giống chiếc cô đã may để mặc trong dịp Halloween, chiếc áo dạ hội thời Phục Hưng màu xanh lơ. Tuy vậy, chiếc váy cô đang mặc có màu đỏ sậm của hồng ngọc, và quanh eo Elena có đeo một sợi chuỗi mảnh đính những viên đá chói lọi. Tóc cô cũng nạm những viên đá tương tự. Khi Elena cử động, chiếc váy lùa lung linh như lửa trong ánh sáng của hàng trăm ngọn nến.

Ở xa xa phía cuối căn phòng, hai cánh cửa đồ sộ mở bung về phía trong. Một dáng người xuất hiện nơi ngưỡng cửa. Người đó bước về phía cô, và Elena nhận ra đó là một chàng trai trong trang phục thời Phục Hưng với áo tay phồng, quần bó, áp chèn da viền lông thú.

Stefan! Cô hân hoan bước nhanh về phía anh, cảm nhận được độ nặng của chiếc váy đung đưa quanh eo mình. Nhưng khi đến gần, Elena chợt dừng lại, thở gấp. Là Damon.

Hắn ta vẫn bước thẳng về phía cô, thoải mái và tự tin, môi mím một nụ cười vẻ thách thức. Khi đến bên Elena, Damon đặt một tay lên ngực chỗ trái tim, cúi chào. Rồi hắn ta chìa bàn tay ra như thể thách cô dám nắm lấy nó.

“Nàng muốn khiêu vũ không?” Damon hỏi, nhưng môi không hề mấp máy. Giọng nói vang lên từ chính trong đầu Elena.

Nỗi sợ hãi của cô tan đi, và Elena phá lên cười. Cô bị làm sao mà tự nhiên lại e sợ Damon? Hai người hiểu nhau rõ lắm cơ mà. Nhưng thay vì cầm tay hắn ta, Elena lại quay đi, đuôi váy lụa cũng xoay theo. Cô bước nhẹ về phía một trong những bức tượng đặt dọc theo tường, không thèm nhìn lại xem Damon có theo mình hay không. Elena biết hắn ta sẽ làm thế. Cô vờ như đang mãi mê quan sát bức tượng, rồi lại bước sang chỗ khác khi Damon vừa tới nơi, môi cắn chặt để ngăn mình khỏi phì cười. Lúc này đây Elena đang cảm thấy thật tuyệt, thật căng tràn sức sống, thật xinh đẹp. Còn nguy hiểm? Tất nhiên là có, trò chơi này thật nguy hiểm. Nhưng lúc nào cô cũng thích mạo hiểm.

Lần thứ hai Damon đến gần, Elena lại liếc hắn với vẻ khiêu khích khi quay người đi. Damon đưa tay ra, nhưng chỉ chụp được sợi dây nạm ngọc quanh eo cô. Hắn ta vội buông tay, và khi quay nhìn lại, Elena thấy một chi tiết nhọn trên mấy viên đá quý đã làm Damon đứt tay.

Giọt máu trên ngón tay Damon có màu giống hệt chiếc váy của Elena. Hắn ta liếc nhìn cô, môi cong lên thành một nụ cười khiêu khích trong lúc giờ ngón tay bị thương lên. Nàng chẳng dám đâu, đôi mắt đó nói.

51. Chương 51

Sao, tôi không dám à? Elena dùng ánh mắt đáp lời. Cô ngang ngạnh cầm tay hắn ta, giữ nguyên nó trong vài giây như để trêu tức Damon, rồi đưa ngón tay đó lên môi mình.

Sau vài giây, Elena buông ra và ngược nhìn Damon. “Tôi rất muốn khiêu vũ,” cô đáp và nhận ra mình cũng có khả năng truyền đạt ý nghĩ như hắn ta. Đúng là một cảm giác hồi hộp và phấn khích. Elena bước ra giữa căn phòng, chờ đợi.

Damon bước theo cô, duyên dáng như một con thú rình mồi. Những ngón tay ấm và rắn chắc siết lấy tay cô. Âm nhạc nổi lên, dịu dặt lúc to lúc nhỏ, nghe như thể vang vọng lại từ nơi nào xa lắm. Damon đặt bàn tay còn lại lên eo Elena. Cô có thể cảm thấy sức ép và hơi ấm của những ngón tay ở đó. Elena nâng vạt váy, và hai người bắt đầu khiêu vũ.

Cảm giác thật tuyệt, giống như đang bay bổng, và cơ thể cô biết rõ mọi bước nhảy. Họ cứ xoay vòng, xoay vòng cùng nhau quanh căn phòng trống đó, cử động hòa cùng một nhịp.

Damon cúi xuống nhìn cô cười, đôi mắt đen lấp lánh niềm vui thích. Elena cảm thấy mình thật xinh đẹp, thật tự chủ, cảnh giác và hoàn toàn sẵn sàng ọi chuyện. Cô không nhớ nổi lần cuối cùng mình cảm thấy vui như thế này là khi nào.

Tuy vậy, nụ cười của Damon nhạt dần, và vũ điệu cũng chậm dần. Cuối cùng, Elena đứng bất động trong vòng tay hắn ta. Đôi mắt đen của Damon không còn vẻ vui thích mà đã trở nên nóng bỏng và dữ dội. Elena ngẩng lên nhìn hắn ta, điềm tĩnh không chút sợ sệt. Mãi đến lúc này, Elena mới cảm thấy như mình đang mơ, cô thấy hơi chóng mặt, lừ đừ và yếu ớt.

Căn phòng quanh cô nhòe đi. Elena chỉ còn thấy mỗi đôi mắt Damon, và chúng làm cô cảm thấy mỗi lúc một buồn ngủ. Elena khép hờ mắt, ngả đầu ra sau, thở hắt ra một tiếng.

Cô có thể cảm nhận ánh nhìn của hắn trên môi và trên cổ họng mình. Elena mỉm cười một mình rồi nhắm mắt lại.

Damon đang đỡ lấy sức nặng của cô, không để cô té ngã. Elena cảm nhận được đôi môi trên cổ mình nóng bỏng như thể Damon đang lên cơn sốt. Rồi cô thấy nhói một cái như bị kim châm. Tuy nhiên, cơn đau qua rất nhanh, và Elena thả lỏng người tận hưởng cảm giác ngây ngất khi máu bị hút ra khỏi cơ thể mình.

Elena nhớ được cảm giác đó, giống như đang nổi trôi bồng bềnh trên một chiếc giường dệt bằng ánh sáng vàng. Sự yếu ớt khoan khoái lan ra khắp tứ chi, và cô thấy người uể oải chẳng còn hơi sức đâu nhúc nhích. Tuy nhiên, cô cũng chẳng muốn cử động, cô đang có cảm giác rất dễ chịu.

Những ngón tay Elena đan vào tóc Damon, kéo ghì đầu hắn xuống. Cô nhả nhả tựa tay qua những lọn tóc đen mềm mại. Tóc Damon bóng mượt như tơ, ấm áp và sống động dưới đầu ngón tay Elena. He hé mắt nhìn, cô thấy mái tóc phản chiếu sắc cầu vồng trong ánh nến... màu đỏ, màu xanh, màu tím, tựa như... tựa như những chiếc lông vũ...

Rồi mọi thứ vỡ vụn. Bất thành linh Elena thấy đau buốt ở cổ giống như linh hồn đang bị lôi tuột ra khỏi cơ thể. Cô xô Damon ra, cào cấu tìm cách đẩy hắn ta khỏi mình. Những tiếng thét vang chói tai. Damon đang đánh lại cô, nhưng đó không phải Damon, mà là một con quạ. Đôi cánh lớn vỗ phành phạch trong không trung, quất vào người Elena. Đôi mắt Elena mở thật to. Cô tỉnh hẳn và hét lên. Phòng khiêu vũ đã biến mất, Elena đang ở trong một căn phòng ngủ tối om. Nhưng cơn ác mộng vẫn đeo bám cô. Ngay cả khi đã vịn đèn lên, con vật vẫn nhào tới tấn công Elena, cánh đập vào mặt cô, mở sặc sụa xuống người cô.

52. Chương 52

Elena một tay vung lên bảo vệ đôi mắt, tay kia đánh con quạ. Cô vẫn la hét không ngừng. Cô không tài nào thoát khỏi nó, đôi cánh khủng khiếp cứ đập điên cuồng, phát ra âm thanh nghe như thể cả ngàn cỗ bài đang bị xáo cùng lúc.

Cửa phòng bật mở, và Elena nghe có tiếng người la lớn. Thân hình nặng nề nóng hổi của con quạ đập vào cô. Elena hét chói tai hơn, rồi có ai đó lôi cô khỏi giường. Bố của Bonnie đang đứng chắn trước mặt bảo vệ cho Elena. Ông mang theo một cây chổi và dùng nó đập con quạ.

Bonnie đứng ngay ở ngưỡng cửa. Elena nhào vào vòng tay bạn. Có tiếng bố Bonnie quát to và tiếng cửa sổ đóng sầm lại.

“Nó ra ngoài rồi.” Bác McCullough thở hồn hà hỏn hển báo.

Chị Mary và bác McCullough gái đứng ngay bên ngoài hành lang, người khoác áo choàng ngủ. “Cháu bị thương rồi kìa,” bác gái sưng sờ bảo Elena. “Con vật khủng khiếp đó đã mổ cháu.”

“Cháu không sao,” Elena đáp, đưa tay quệt vết máu trên mặt. Cô run đến nổi đầu gối gần như khụy xuống.

“Làm sao nó vào đây được chứ?” Bonnie kêu.

Bác McCullough xem xét cánh cửa sổ. “Lẽ ra cháu không nên để cửa mở,” ông nói. “Mà sao cháu lại mở chốt cửa ra làm gì?”

“Cháu đâu có.” Elena kêu lớn.

“Cửa không chốt và mở toang lúc bác nghe tiếng cháu hét nên chạy vào đây,” bố Bonnie bảo. “Bác không biết, nếu không phải cháu thì là ai chứ?”

Elena ghen lời không cãi được nữa. Từ từ và do dự, cô lần hồi đến bên cửa sổ. Bác McCullough nói đúng, chốt cửa đã bị vụn ra. Và điều đó chỉ có thể làm từ bên trong.

“Chắc lúc đó cậu đang mộng du quá.” Bonnie dắt Elena ra xa cửa sổ trong lúc bác McCullough lắp lại chốt cửa. “Để mình đưa cậu đi rửa ráy mặt mũi tay chân nào.”

Mộng du ư? Bất chợt toàn bộ cơn mơ ồ ạt quay lại với Elena. Hành lang toàn là gương, phòng khiêu vũ, và Damon. Nhảy với Damon. Cô giằng tay khỏi Bonnie.

“Mình tự làm được,” Elena nói, nghe giọng mình chống chọi bên bờ vực của một cơn hoảng loạn. “Không – thật đấy – mình muốn thế.” Cô trốn vào nhà tắm, đứng dựa lưng vào cánh cửa khóa và gắng lấy lại hơi thở.

Điều cuối cùng Elena muốn làm là nhìn vào gương. Nhưng rồi cuộc, cô đành chậm chạp tiến lại chỗ chiếc gương bên trên bồn rửa mặt, run bắn người khi nhìn thấy rìa hình ảnh phản chiếu của mình. Elena nhích từng chút, từng chút một cho đến khi bóng cô đóng khung trên mặt gương bằng bạc.

Cái bóng phản chiếu của cô nhìn đáp trả: mặt mũi nhợt nhạt, mắt bầm tím và hoảng hốt. Dưới hai mắt Elena là quầng thâm khá đậm và mặt thì lem vết máu.

53. Chương 53

Elena chậm chậm quay đầu sang bên và vén tóc lên. Cô suýt kêu thành tiếng khi nhìn thấy thứ gì bên dưới. Hai vết thương nhỏ, mới toanh, còn há miệng trên làn da nơi cổ Elena.

Chương 9

Tôi biết thế nào mình cũng phải hối hận vì đã hỏi cậu chuyện này mà,” Matt nói, dời đôi mắt vẫn đỏ khỏi xa lộ I-95 để quay sang nhìn Stefan ở ghế bên. “Nhưng cậu có thể làm ơn nói cho tôi biết vì sao chúng ta lại cần hái thứ cỏ dại bán-nhiệt-đới, vô-cùng-đặc-biệt, không-có-sẵn-gần-nhà này để tặng Elena không?”

Stefan quay ra ghế sau ngấm thành quả cuộc mò mẫm tìm kiếm của hai người khắp các bụi lau lác. Cái cây, với thân phân nhánh và những chiếc lá viền răng cưa nhỏ, quả thật trông giống cỏ dại hơn bất kỳ thứ gì khác. Những nụ hoa khô quắt còn sót lại đầu cành khó lòng nhìn thấy được, và không ai có thể giả vờ như mấy cái cành cây đó có chút gì gọi là đẹp đẽ.

“Nếu tôi nói nó có thể dùng chế ra thuốc rửa mắt trăm phần trăm thiên nhiên thì sao?” Stefan đáp sau vài giây suy nghĩ. “Hoặc một loại trà thảo mộc?”

“Sao cậu hỏi tôi? Bộ đang định nói điều tương tự à?”

“Cũng không hẳn.”

“Tốt. Vì nếu cậu nói thế có thể tôi sẽ cho cậu ăn đấm ngay đấy.”

Stefan mỉm cười, không thực sự nhìn sang Matt. Có điều gì đó khẽ rộn lên trong anh, một điều anh đã không có cảm giác suốt gần năm thế kỷ nay, trừ khi là với Elena. Stefan ừ chấp nhận. Tình bạn ấm áp chia sẻ với một đồng loại, người không biết sự thật về kẻ tên là Stefan nhưng dù sao cũng vẫn tin tưởng hẳn. Người sẵn sàng chấp nhận hẳn chỉ dựa vào niềm tin. Stefan không chắc mình xứng đáng với điều đó, nhưng anh không thể chối bỏ ý nghĩa của nó. Điều đó làm anh cảm thấy mình...lại là một con người.

Elena nhìn sững hình ảnh mình trong gương. Đó không phải là một giấc mơ. Không hoàn toàn như thế. Vết thương nơi cổ chứng tỏ điều đó. Giờ đây khi Elena nhìn thấy nó, cô mới để ý thấy trong người có cảm giác lâng lâng và ngầy ngật.

Tất cả là lỗi của Elena. Cô đã tốn công cảnh cáo Bonnie và Meredith đừng mời bất kỳ ai lạ mặt vào nhà, nhưng đã quên khuấy rằng chính mình mới Damon vào nhà Bonnie. Elena đã làm điều đó vào cái đêm cô tổ chức bữa tối cảm tạ phòng ăn nhà Bonnie và gọi lớn trong bóng tối “Vào đi”

Elena loạng choạng bước ra khỏi phòng tắm, đi ngang qua Bonnie, vào trong phòng ngủ cho khách. Cô chụp lấy túi xách và bắt đầu nhét đồ vào.

“Elena, bỏ không thể về nhà được!”

“Mình không thể ở lại đây.” Elena đáp. Cô ngó quanh quất tìm giày, thấy chúng ở cạnh giường nên bước tới đó. Rồi cô chợt kêu lên một tiếng tắc nghẹn. Trên tấm trải giường bằng vải lanh thanh nhã bị nhăn nhúm là một chiếc lông vũ màu đen. Chiếc lông lớn khủng khiếp và hoàn toàn thật, cộng lông dày và bóng như sáp. Nó thiếu điều trông mỡ mẫm khi nằm ngay đó trên tấm drap trắng tinh.

54. Chương 54

“Được rồi, được rồi,” Bonnie bảo. “Nếu bò gớm nó đến thế thì để mình nói bố đưa bò về.”

“Câu cũng phải đi với mình,” Bỗng nhiên Elena nhận ra rằng trong căn nhà này Bonnie cũng chẳng được an toàn gì hơn cô. Cô em và cả những người cô em yêu quý, Elena nhớ lại và quay sang túm chặt tay Bonnie. “Câu phải đi, Bonnie. Mình cần có cậu bên cạnh.”

Cuối cùng cô cũng có cái mình muốn. Nhà McCullough nghĩ Elena đang bị kích động, rằng cô đang phản ứng quá mức cần thiết, có thể còn bị một cơn khủng hoảng thần kinh nữa. Nhưng rốt cuộc họ cũng phải chịu thua. Bác McCullough lái xe đưa Elena và Bonnie về nhà Gilbert, rồi cả hai lén la lén lút mở khóa cửa mò vào trong y như kẻ trộm mà không làm ai thức giấc.

Ngay khi đã ở nhà mình, Elena vẫn không sao ngủ được. Cô nằm cạnh thân hình đang hít thở nhẹ nhàng của Bonnie, chăm chú nhìn ra cửa sổ phòng ngủ và quan sát. Bên ngoài, những nhánh cây mộc qua cọ kìn kít vào mặt kính, nhưng chẳng có gì khác chuyển động cho đến lúc mặt trời lên.

Đó là lúc Elena nghe có tiếng xe. Cô có thể nhận ra tiếng động cơ khò khè của xe Matt ở bất cứ đâu. Giật mình, Elena rón rén đến bên cửa sổ, nhìn quang cảnh buổi sớm yên tĩnh của một ngày u ám nữa. Rồi cô vội vã chạy xuống nhà mở cửa.

“Stefan!” Cả đời Elena chưa từng thấy ai mà lại mừng rỡ đến thế. Cô nhào vào lòng anh trước khi Stefan kịp đóng cửa xe lại. Anh gần như ngã ngửa về phía sau vì cú va chạm bất ngờ, và Elena có thể cảm thấy sự ngạc nhiên của Stefan. Bình thường cô đâu có hay thể hiện tình cảm nơi công cộng như thế.

“Hey.” Anh nhẹ nhàng ôm lại Elena. “Anh cũng thế, nhưng coi chừng em làm bẹp mấy bông hoa mắt.”

“Hoa?” Elena lùi lại để nhìn thứ mà Stefan đang cầm, rồi nhìn anh. Sau đó nhìn qua Matt, người vừa bước ra từ phía cửa xe bên kia. Mặt Stefan trắng bệch và hốc hác, còn mặt Matt thì sưng lên vì một mối, mắt đỏ kè.

“Hai anh nên vào nhà đi,” cuối cùng Elena ngỡ ngàng nói. “Cả hai trông thê thảm quá.”

“Cỏ roi ngựa đấy,” một lúc sau Stefan bảo. Elena và anh đang ngồi ở bàn bếp. Qua cánh cửa mở, họ có thể trông thấy Matt nằm thẳng cẳng trên ghế sofa trong phòng khách, ngáy khe khẽ. Anh nằm vật ra đó sau khi quất sách ba tờ ngũ cốc. Dì Judith, Bonnie và Margaret còn ngủ trên lầu, nhưng Stefan vẫn hạ thấp giọng, “Em còn nhớ anh nói gì về nó không?”

“Anh nói nó giúp giữ đầu có tỉnh táo ngay cả khi có người đang dùng Quyền năng tác động lên mình,” Elena tự hào nhận thấy giọng mình không hề run rẩy.

“Đúng thế. Và đó là một trong số những chuyện mà Damon sẽ thử làm. Anh ta có thể sử dụng sức mạnh tâm trí khi ở xa, và có thể làm được chuyện đó dù cho em đang thức hay ngủ.”

Elena rơm rớm nước mắt, cô vội nhìn xuống để che giấu điều đó, liếc nhìn những nhánh cây mỏng mảnh với vài bông tím nhạt khô quắt còn sót lại ở đầu cành. “Ngủ ư?” Elena hỏi, sợ rằng lần này mình không còn giữ được giọng bình thường.

“Ừ. Ví dụ Damon có thể tác động lên em để xui em ra khỏi nhà, hoặc cho anh ta vào. Nhưng cỏ roi ngựa có thể ngăn chuyện đó,” giọng Stefan mệt mỏi nhưng có vẻ hài lòng.

55. Chương 55

Ôi Stefan, phải chi mà anh biết, Elena nghĩ thầm. Món quà đã đến trễ một đêm. Mặc cho những nỗ lực của cô, một giọt nước mắt rơi xuống, rớt trên những chiếc lá xanh thuần dài.

“Elena!” Stefan giật mình. “Chuyện gì vậy? Nói anh nghe.”

Anh tìm cách nhìn vào mặt Elena, nhưng cô cứ cúi gầm, vùi mặt vào vai Stefan. Anh vòng tay ôm lấy cô, không ép cô ngẩng lên nữa. “Nói anh nghe đi,” Stefan dịu dàng lặp lại.

Đến lúc rồi. Nếu có lúc nào Elena định kể anh nghe thì đây chính là thời điểm thích hợp nhất. Cổ họng cô nóng bỏng và sưng lên, cô muốn để cho tất cả những lời nói chất chứa trong lòng được tuôn ra.

Nhưng Elena không thể. Dù bất cứ chuyện gì, mình không được để họ đánh nhau vì mình, cô nghĩ bụng.

“Chỉ là.. em lo cho anh,” Elena khỏ sở tìm lời. “Em chẳng biết anh đi đâu, hay lúc nào anh trở về.”

“Lẽ ra anh nên nói với em.. nhưng chỉ vậy thôi sao? Không có chuyện gì khác khiến em buồn lo đấy chứ?”

“Chỉ vậy thôi.” Giờ cô sẽ phải bắt Bonnie thề giữ bí mật chuyện con quạ. Sao sau một lời nói dối lúc nào cũng dẫn tới một lời nói dối khác thế nhỉ? “Chúng ta nên làm gì với mớ cỏ roi ngựa này đây anh?” Elena ngồi ngay ngắn lại, hỏi.

“Tối nay anh sẽ chỉ cho em. Sau khi anh đã chiết ra được tinh dầu từ hạt cây, em có thể dùng nó xoa lên da hay cho vào nước tắm. Em cũng có thể cho lá cây khô vào một túi mang theo người, hay để dưới gối vào ban đêm cũng được.”

“Có lẽ em cũng đưa nó cho cả Bonnie và Meredith nữa. Họ cũng cần đến biện pháp bảo vệ.”

Stefan gật đầu. “Tạm thời...” anh bẻ một nhánh đặt vào tay Elena. “Em cứ mang theo cái này đi học. Anh sẽ về nhà trọ để chiết tinh dầu.” Stefan dừng lại một thoáng rồi nói tiếp “Elena này...”

“Gì anh?”

“Nếu anh nghĩ điều đó giúp ích được gì cho em thì anh đã làm rồi. Anh sẽ không để em trở thành mục tiêu của Damon. Nhưng anh không nghĩ nếu bây giờ anh ra đi thì anh ta sẽ theo anh, không còn là thế nữa rồi. Anh nghĩ Damon có thể ở lại... vì em”

“Đừng có nghĩ đến chuyện bỏ đi,” giọng Elena gay gắt, ngẩng lên nhìn anh “Stefan, đó là điều em không thể chịu đựng nổi đâu. Hãy hứa với em là anh sẽ không làm thế, hứa với em đi.”

“Anh sẽ không để em lại một mình với anh ta,” Stefan đáp. Tuy hai chuyện không hẳn hoàn toàn giống nhau, nhưng có dồn ép anh thêm thì cũng chẳng ích gì.

Thay vì vậy, Elena giúp Stefan đánh thức Matt dậy rồi tiễn cả hai về. Sau đó, với một nhánh cỏ roi ngựa khô trong tay, cô lên lầu sửa soạn đi học.

Bonnie ngáp lên ngáp xuống suốt bữa điểm tâm và chưa tỉnh ngủ hẳn cho đến khi cả hai đã ra ngoài, bước đến trường trong con gió như cổ táp vào mặt. Hôm nay sẽ là một ngày lạnh lẽo.

56. Chương 56

Đêm qua mình nằm mơ lạ lắm,” Bonnie nói.

Tim Elena nhảy dựng lên. Cô đã bỏ một ngọn cỏ roi ngựa vào balô của Bonnie, tuốt dưới đáy, cô bạn sẽ không thể nhìn thấy. Nhưng nếu Damon đã tiếp cận Bonnie tối qua thì...

“Về cái gì?” Elena hỏi, chuẩn bị tinh thần sẵn.

“Về bò. Mình mơ thấy bò đứng dưới gốc cây, gió thổi dữ lắm. Vì lí do nào đó mà mình rất sợ bò, và mình không muốn đến gần chút nào. Trông bò... khác khác. Rất nhợt nhạt nhưng lại có vẻ nhưng phát sáng ấy. Rồi có một con quạ trên cây sà xuống, thế là bò thò tay chụp lấy nó giữa không trung. Bò nhanh nhẹn đến mức không thể tưởng tượng nổi. Rồi bò nhìn qua mình, với vẻ mặt như thế này. Bò mỉm cười, nhưng chỉ khiến mình muốn bỏ chạy ngay, sau đó bò vặn cổ con quạ, thế là nó chết dừ dừ.”

Elena nghe kể với nỗi kinh hoàng một lúc mỗi tăng. Cuối cùng cô nói, “Thật là một giấc mơ gớm ghiếc.”

“Quá gớm ghiếc, đúng không?” giọng Bonnie thần nhiên. “Mình tự hỏi không biết như vậy nghĩa là sao? Trong các truyền thuyết, quạ là điềm gở. Chúng có thể tiên đoán cái chết.”

“Cũng có thể nó mang ý nghĩa rằng: cậu biết mình hoảng loạn như thế nào khi thấy con quạ trong phòng.”

“Ừ,” Bonnie đáp. “Ngoại trừ một điểm. Mình mơ giấc mơ này từ trước khi bỏ la hét đánh thức cả nhà dậy kia.”

Vào giờ trưa hôm ấy, có thêm một mẫu giấy tím xuất hiện ở bản tin văn phòng. Tuy nhiên, trên đó chỉ vón vện mấy chữ: XEM TRÊN RAO VẬT

“Rao vật nào?” Bonnie hỏi.

Meredith xuất hiện ngay lúc đó, tay cầm một tờ Tuần sang Linh Miêu – tờ báo trường, và cho câu trả lời ngay tức thì. “Các cậu đọc cái này chưa?”

Nó nằm trong mục rao vật, hoàn toàn nặc danh, không hề có lời mở đầu hay chữ ký. Mình không thể chịu đựng nổi ý nghĩ sẽ mất anh ấy. Nhưng anh ấy đau khổ về một chuyện gì đó, và nếu anh không chịu kể thì nghe nó là cái gì, nếu anh không tin tưởng mình đến thế, thì mình chẳng thấy có hy vọng nào cho hai đứa.

Đọc những dòng này, Elena cảm thấy một luồng năng lượng mới bùng lên xuyên qua sự mệt mỏi chán ngán của cô. Chúa ơi, cô căm ghét bất cứ kẻ nào làm cái trò này. Elena tưởng tượng ra cảnh bắn hấn, đâm hấn và hả hê đứng nhìn hấn ngã gục. Và rồi cô mừng tượng ra một cảnh khác, hết sức sống động: Túm lấy một nắm tóc kẻ trộm, giật ngược ra sau và cắn ngập răng vào cái cổ họng không gì che chắn. Đó là một hình ảnh lạ lùng và đáng sợ, nhưng trong khoảnh khắc nó gần như là sự thật.

Elena nhận ra Bonnie và Meredith đang nhìn mình.

“Sao?” Cô hỏi, cảm thấy hơi bất an.

“Mình đoán bỏ chẳng nghe mình nói gì hết,” Bonnie thở dài. “Mình chỉ bảo, với mình chuyện này dù nghĩ thế nào cũng không giống tác phẩm của Da.. của kẻ giết người chút nào. Một tên sát nhân hình như sẽ không làm trò hèn hạ thế này.”

“Tuy mình ghét phải đồng ý với Bonnie, nhưng cậu ấy nói đúng,” Meredith nói. “Cái này nghe giống với một kẻ nào đó hành động lén lút hơn. Một kẻ nào đó có tư thù với bỏ và thực sự muốn cậu phải khổ sở, điều đúng.”

57. Chương 57

Nước bọt dâng lên trong miệng Elena, và cô ráng nuốt xuống. “Đồng thời là một kẻ quen thuộc với trường học. Vì nếu muốn đăng rao vật riêng tư, người ra phải điền vào mẫu đăng ký trong một tiết học báo chí nào đó,” cô nói.

“Và kẻ đó biết bỏ có một cuốn nhật ký, nếu giả thiết hấn cố tình đánh cắp nó. Biết đâu là một đứa có mặt trong lớp vào cái hôm bỏ đem nó đến trường. Nhớ không? Cái hôm thấy Tanner suýt tóm được bỏ ấy,” Bonnie nói thêm.

‘Cô Halpern thì đã tóm được mình; thậm chí cô ấy còn đọc to vài đoạn trong đó, một đoạn có dính đến Stefan. Đó là cái lúc Stefan và mình mới cặp với nhau. Chờ đã, Bonnie... Cái hôm ở nhà cậu khi cuốn nhật ký bị đánh cắp, hai cậu ra khỏi phòng khách bao lâu?’

“Chỉ vài phút thôi. Yangtze ngừng sữa, thế là mình ra mở cửa cho nó vào, và..” Bonnie mím chặt môi, rùng mình.

“Vậy là kẻ trọng hấn phải rất quen thuộc với nhà cậu,” Meredith nói nay. “ Nếu không hấn đã chẳng thể nào đột nhập vào lấy cuốn nhật ký và thoát ra trước khi bọn mình kịp nhìn thấy. Được rồi, vậy là bọn mình đang tìm ai đó lén lút và độc ác, có thể là học cùng lớp với bỏ đấy, Elena, và có vẻ quen thuộc với nhà Bonnie. Ai đó có tư thù và sẵn sàng làm mọi thứ để hạ gục bỏ... Ôi, Chúa ơi!”

“Phải rồi,” Bonnie thì thào “Chắc chắn như vậy.”

“Bọn mình ngu quá; lẽ ra phải thấy ngay từ đầu chứ,” Meredith nói.

Đối với Elena, điều đó khiến cô chợt nhận ra rằng tất cả bức dọc của cô đối với chuyện này đầu trước tới giờ chẳng là gì cả so với cơn giận dữ cô có đang cảm thấy. Một ngọn nến nhỏ nhoi so với cả mặt trời.

“Caroline,” Elena nói, rằng nghiêng trèo trẹo đến đau cả hàm.

Caroline. Elena thật sự nghĩ mình có thể giết con nhỏ mắt xanh đỏ ngay lúc này. Và cô hẳn đã xông đi làm thế nếu Bonnie và Meredith không ngăn lại.

“Sau giờ học đã,” Meredith kiên quyết. “Đến khi chúng ta có thể mang nó đến một chỗ không có ai. Ráng đợi đến lúc đó đi, Elena.”

Nhưng khi cả bọn đi về ohias nhà ăn, Elena để ý thấy một mái đầu nâu đỏ biến mất phía cuối hành lang phòng học âm nhạc và nghệ thuật. Cô chợt nhớ ra chuyện Stefan nói lúc trước, chuyện Caroline rủ anh vào phòng học nhiếp ảnh trong giờ nghỉ trưa. Để anh có chút riêng tư, Caroline đã bảo anh thế.

“Hai cậu đi tiếp đi, mình quên mất một chuyện,” Elena nói nay khi Meredith và Bonnie đều đã chất đầy đồ ăn lên khay. Rồi cô giả diếc chuồn nhanh khỏi đó, lần hồi quay lại khu phòng học nghệ thuật.

Tất cả các phòng đều tối om, nhưng cửa phòng nhiếp ảnh không khóa. Có điều gì đó khiến Elena phải xoay nắm đấm cửa một cách rất thận trọng và di chuyển thật khẽ khàng khi đã vào trong, thay vì xông vào cái tay đôi như dự định. Caroline có trong này không nhỉ? Nếu có thì ả làm gì trong bóng tối?

58. Chương 58

Căn phòng thoát trông như không có ai cả. Rồi Elena nghe có tiếng rì rầm vọng lại từ một hốc tường nhỏ ở phía sau, và cô nhìn thấy cửa buồng tối rửa ảnh chỉ khép hờ.

Một cách im lặng và lén lút, Elena di chuyển cho đến khi dừng ngay ngưỡng cửa, và những âm thanh rì rầm biến thành từ ngữ.

“Nhưng làm sao chúng ta chắc chắn được họ sẽ chọn nó?” tiếng Caroline.

Bố anh nằm trong hội đồng quản trị nhà trường. Họ sẽ chọn cô ta, được chưa.” Và đó là giọng Tyler Smallwood. Cha hẳn là luật sư, và có mặt trong tất cả mọi hội đồng. “Hơn nữa, còn ai vào đây được chứ?” Tyler nói tiếp. “Linh Hồn của Fell’s Church phải là một người vừa có đầu óc vừa có ngoại hình mà.”

“VẬY em thì không có đầu óc chứ gì?”

“Anh nói vậy hồi nào? Nghe đây, nếu em muốn là người mặc áo đầm trắng trong diễu hành trong ngày lễ Những Người Sáng Lập thì cũng được thôi. Nhưng nếu em muốn nhìn thấy Stefan Salvatore bỏ chạy khỏi thị trấn vì bằng chứng trong chính cuốn nhật ký của bạn gái mình thì...”

“Nhưng sao phải đợi lâu thế?”

Tyler tỏ vẻ sốt ruột. “Bởi vì bằng cách này thì buổi lễ cũng sẽ bị phá hỏng. Buổi lễ của nhà Fells. Tại sao họ lại được ghi công là người sáng lập ra thị trấn này chứ? Nhà Smallwood đến đây trước cơ mà.”

“Ôi trời ơi, ai thèm quan tâm chuyện người nào mới là người sáng lập cái thị trấn này chứ? Em chỉ muốn nhìn thấy cảnh con Elena bẽ mặt trước toàn trường thôi.”

“Cả thằng Salvatore.” Sự căm ghét và ác tâm rõ ràng trong giọng thằng Tyler làm Elena nổi hết da gà. “Thằng đó phải may lắm mới không bị treo cổ lên cành cây. Em có chắc trong đó có bằng chứng không?”

“Em phải nói với anh bao nhiêu lần đây? Đầu tiên là nó nói con nhỏ làm mất sợi ruy-băng vào ngày Hai tháng Chín trong nghĩa địa. Rồi nói nói Stefan nhặt lấy sợi dây và giữ lại. Điều đó có nghĩa là Stefan đã ở gần cây cầu vào ngày Hai tháng Chín, vào cái đêm ông già bị tấn công ở đó. Một người đều biết hẳn có mặt trong vụ tấn công Vickie và lão Tannner. Anh còn muốn gì nữa?”

“Mấy chuyện này không bao giờ dùng làm bằng chứng trước tòa được. Có lẽ anh nên tìm thêm bằng chứng bổ sung. Ví dụ như hỏi bà già Flowers xem đêm đó nó về nhà lúc mấy giờ?”

“Ôi, ai quan tâm chứ?” Đa số mọi người đều nghĩ hẳn ta có tội rồi. Cuốn nhật ký nói về bí mật lớn nào đó mà Stefan đang giấu giếm. Thiên hạ tha hồ suy diễn.”

“Em giữ nó ở chỗ an toàn đấy chứ?”

“Không, Tyler. Em để nó trên bàn cà phê đấy. Anh nghĩ em ngu đến mức nào hả?”

“Đủ ngu để gửi cho Elena mấy mẫu giấy tự tố cáo mình.” Có tiếng loạt soạt nghe như một tờ báo. “Nhìn xem, đúng là thông minh hết sức luôn. Chuyện này phải chấm dứt, ngay lập tức. Nếu cô ta phát hiện ra ai là thủ phạm thì sao?”

“Thì nó làm được gì chứ, báo cảnh sát chắc?”

59. Chương 59

“Anh vẫn muốn em đẹp đi. Hãy đợi đến ngày lễ Những Người Sáng Lập đã, rồi em sẽ được xem Công Chúa Băng Giá tan chảy thành nước.”

“Và được nói lời tạm biệt với Stefan. Tyler này...sẽ không ai thực sự làm hại gì hắn đấy chứ?”

“Ai mà quan tâm?” Tyler lợi giọng điệu lúc này của ả ra nói móc. “Em cứ để chuyện đó cho anh và tụi bạn anh lo, Caroline. Em lo đóng vai của mình thôi, được chứ?”

Caroline hạ giọng thành một tiếng lầm rầm trong cổ họng. “Thuyết phục em đi.” Sau một thoáng im lặng, Tyler cười khùng khục.

Chuyển động sột soạt vang lên, rồi tiếng thở hắt ra. Elena quay lưng chuẩn khỏi phòng êm ru như lúc đột nhập vào.

Cô đến được hành lang bên cạnh, đứng dựa lưng vào dãy tủ để đồ, cô gắng suy nghĩ.

Có quá nhiều chuyện để có thể tiếp nhận ngay lập tức. Caroline, người đã từng là bạn thân của Elena, giờ lại phản bội cô và muốn nhìn thấy cô phải bẽ mặt trước toàn trường.

Tyler, kẻ trước giờ vẫn giống một tên khó ưa chẳng ra gì chứ không phải một mối đe dọa thực sự, giờ đang bày mưu làm cho Stefan bị tống cổ khỏi thị trấn – hoặc bị xử tử. Và điều tệ hại nhất là chúng đang dùng chính nhật lý của Elena để thực hiện mưu đồ đó.

Giờ thì cô đã hiểu đoạn đầu giấc mơ đêm qua của mình. Cô đã từng có một giấc mơ giống như vậy vào cái ngày trước khi phát hiện ra Stefan mất tích. Trong cả hai giấc mơ, Stefan đều nhìn Elena với ánh mắt giận dữ, lên án, sau đó ném một quyển sách xuống chân cô và bỏ đi.

Không phải một quyển sách. Là nhật ký của Elena. Chứa đựng trong đó những bằng chứng có thể gây nguy hiểm đến tính mạng Stefan. Người ở Fell’s Church đã bị tấn công ba lần, cả ba lần Stefan đều có mặt ở hiện trường vụ án. Điều đó sẽ khiến người trong thị trấn và cảnh sát nghĩ thế nào?”

Và chẳng có cách chi để nói ra sự thật cả. Giả dụ Elena nói, “Stefan không có tội. Chính Damon – anh trai anh ấy – là người căm thù Stefan và biết Stefan oán ghét cái ý tưởng giết chóc đến mức nào, chính hắn là người bám theo Stefan khắp nơi, tấn công người ta để khiến cho Stefan nghĩ rằng chính mình đã làm điều đó, để làm cho anh hóa điên. Và Damon đang ở đâu đó trong thị trấn – đi mà tìm hắn trong nghĩa địa hoặc trong rừng ấy. Nhưng mà này, tiện thể nói luôn, đừng chỉ tìm kiếm một anh chàng bánh bao đẹp mã, bởi vì có khi lúc này hắn đang trong lột quạ cũng nên.”

“À, trùng hợp làm sao, hắn còn là ma cà rồng nữa.”

Ngay chính Elena còn chẳng tin nổi nữa là. Nghe vớ vẩn hết sức.

Một thoáng nhói lên ở cổ nhắc Elena nhớ rằng câu chuyện vớ vẩn đó thực sự nghiêm trọng đến mức nào. Hôm nay Elena cảm thấy trong người kì kì, gần như bị bệnh vậy. Không chỉ là do căng thẳng và thiếu ngủ. Cô thấy hơi chóng mặt, và đôi lúc mặt đất dường như chòng chành giống một miếng bọt xốp, nhún lên nhún xuống dưới chân cô. Những triệu chứng của bệnh cúm, ngoại trừ việc Elena biết chắc rằng đây chẳng phải do con virus nào trong máu cô gây ra.

60. Chương 60

Lại là do lỗi của Damon. Tất cả mọi thứ đều do lỗi của Damon, trừ quyển nhật ký. Elena chẳng có ai để đổ tội ngoài chính bản thân mình. Phải chi cô đừng viết gì về Stefan, phải chi cô đừng để quên nó trong phòng khách nhà Bonnie. Phải chi, phải chi...

Giờ đây, điều quan trọng duy nhất là cô phải lấy nó lại ngay.

Chương 10

Chuông reng. Chẳng có thời gian để quay lại nhà ăn để kể cho Bonnie và Meredith nghe. Elena lên đường đến lớp học tiếp theo, bước ngang qua những khuôn mặt ngoảnh đi cũng với những ánh mắt thù địch đã thành quá quen thuộc trong những ngày gần đây.

Trong giờ học lịch sử, thật khó để không nhìn Caroline, để không cho Caroline biết được rằng cô đã biết. Thấy Alaric hỏi thăm chuyện Matt và Stefan vắng lớp hai ngày liên tiếp, và Elena nhún vai, cảm thấy mình bị phơi bày trước ánh mắt của mọi người. Cô không tin được người đàn ông có nụ cười trẻ con, đôi mắt màu hạt dẻ và khác khao được biết thêm về cái chết của thầy Tanner này. Còn Bonnie, người đang ngấm thấy Alaric bằng ánh mắt đắm đuối, thì chẳng được tích sự gì.

Sau buổi học, Elena thoáng nghe được mẩu đối thoại của Sue Carson “... anh ấy đang trong kì nghỉ ở trường đại học – mình quên mất chính xác là trường nào rồi...”

Im lặng kín tiếng với Elena thế là đủ rồi. Cô quay sang nói thẳng với Sue và cô bạn Sue đang trò chuyện, chen ngang cuộc đối thoại giữa họ như một kẻ vô duyên.

“Nếu mình là cậu,” cô bạn Sue, “Mình sẽ tránh xa Damon. Mình nói thật đấy.”

Tiếng cười ngượng ngịu và hốt hoảng bật ra Sue. Sue là một trong số ít người trong trường không né tránh Elena, và giờ thì Sue trông có vẻ như đang thực sự hối tiếc vì đã không làm thế.

“Ý cậu là...” cô bạn ngập ngừng hỏi, “nổi vì anh ấy cũng là của cậu luôn? Hay là..”

Tiếng cười của chính Elena nghe thật chói tai. “Ý mình là bởi vì hấn nguy hiểm.” Cô bảo. “Và Mình không nói đùa đâu.”

Cả hai chỉ biết nhìn Elena. Cô tránh cho họ không phải lúng túng tìm lời đáp lại hay tìm cớ chuồn đi một cách lịch sự bằng cách quay gót bỏ đi. Elena lôi được Bonnie ra khỏi đám đông bu quanh thầy Alaric sau giờ học và tiến đến chỗ tủ đồ của Meredith.

“Bọn mình đi đâu? Mình tưởng chúng ta đi nói chuyện với Caroline chứ.”

“Không cần nữa.” Elena đáp. “Đợi đến khi về nhà dì. Mình sẽ nói lí do.”

‘Mình không thể nào tin nổi,’ một giờ sau đó Bonnie kêu lên. “Ý mình là, mình tin chuyện đó, nhưng mình không thể nào tin nổi... Dù cho đó có là Caroline.”

“Đó là Tyler,” Elena đáp. “Chính hấn là kẻ chủ mưu. Quá đủ cho giả thiết đàn ông không quan tâm đến nhật ký rồi nhé.”

“Thực ra, bọn mình nên cảm ơn hấn,” Meredith nói. “Nhờ hấn mà ít ra bọn mình còn thời gian cho đến Lễ Những Người Sáng Lập để làm chuyện gì đó cải thiện tình thế. Lúc này bỏ nói chuyện đó được lên kế hoạch vào ngày Lễ Những Người Sáng Lập vì lí do gì, hả Elena?”

61. Chương 61

“Tyler không vừa lòng với nhà Fells.”

“Nhưng họ chết từ đời nào rồi mà,” Bonnie bảo.

“À thì, đối với Tyler việc đó có vẻ như chẳng nhằm nhò mảy. Mình nhớ hẳn cũng có nói chuyện đó trong nghĩa địa, khi cả đám đang xem mộ của nhà Fells. Tyler nghĩ họ đã cướp mất vai trò người sáng lập thị trấn lẽ ra phải dành cho tổ tiên hẳn, hay gì gì đó.”

“Elena này,” Meredith nghiêm nghị hỏi, “trong quyển nhật ký còn có chi tiết khác nào có thể làm hại Stefan nữa không? Ý mình là ngoài mấy chuyện liên quan đến ông già ấy?”

“Chuyện đó còn chưa đủ sao?” Nhìn đôi mắt đen đang chăm chăm quan sát mình, Elena cảm thấy nổi bất an nhộn nhạo giữa những giẻ xương sườn. Meredith đang hỏi về chuyện gì chứ?”

“Đủ để khiến Stefan bỏ chạy khỏi thị trấn như hai đứa nó nói,”

“Đủ để chúng ta phải lấy lại quyển nhật ký từ tay Caroline,” Elena bảo. “Vấn đề là bằng cách nào?”

“Carolione nói nó giấu cuốn nhật ký ở một nơi nào đó an toàn. Có thể là nhà nó.” Meredith cắn môi nghĩ ngợi. “Nó chỉ có một đứa em trai đang học lớp tám, đúng không? Mẹ nó thì không đi làm, nhưng rất hay đi shopping ở Roanoke. Nhà đó vẫn còn người giúp việc đấy chứ?”

“Sao cậu lại hỏi?” Bonnie nói. “Có hay không thì sao chứ?”

“Thì chúng ta đâu có muốn ai đó bước vào ngay lúc chúng ta đột nhập nhà.”

“Lúc chúng ta làm gì kia?” Bonnie ré lên. “Cậu đùa chắc!”

“Vậy chứ bọn mình làm gì bây giờ, ngồi yên đó đợi đến Lễ Những Người Sáng Lập và để cho Caroline đọc nhật ký của Elena trước toàn thể thị trấn sao? Chính nó đã ăn cắp quyển nhật ký từ nhà cậu. Bọn mình chỉ phải chôm lại thôi,” Meredith nói, bình tĩnh đến nuwacs khiến người ta điên tiết.

“Bọn mình sẽ bị bắt mất thôi. Bọn mình sẽ bị đuổi khỏi trường... nếu như không bị tống vào tù.” Bonnie quay sang Elena khẩn khoản, “Khuyến Meredith đi, Elena.”

“Ồ thì...” Thật lòng mà nói, những viễn cảnh đó cũng làm cho chính Elena cũng cảm thấy chột dạ. Không hẳn do chuyện bị đuổi học hay thậm chí vào tù, mà là tưởng tượng ra cảnh mình bị bắt quả tang tại trận. Khuôn mặt kênh kiệu của bản Forbes lơ lửng trước mắt Elena, ngập tràn sự phẫn nộ chính đáng. Rồi nó biến thành khuôn mặt Caroline đang phá lên cười hiểm độc trong lúc mẹ ả xĩa ngón tau buộc tội thẳng mặt Elena.

Hơn nữa, việc đó có vẻ... phá luật quá, dám đột nhập vào nhà người ta khi họ vắng nhà để lục lọi đồ đạc. Cô sẽ rất ghét nếu có ai làm vậy với mình.

Thế nhưng, dĩ nhiên đã có người làm thế. Caroline đã đột nhập vào nhà Bonnie, và giờ đây đang nắm giữ một vật riêng tư nhất của Elena.

“Chúng ta cứ làm vậy đi,” Elena nói khẽ. “Nhưng phải cẩn thận”

“Bọn mình không bàn bạc chuyện này được sao?” Bonnie yếu ớt hỏi, ngó từ khuôn mặt cương quyết của Meredith sang Elena.

62. Chương 62

“Chẳng có gì để bàn cả. Cậu sẽ tham gia,” Meredith bảo “Cậu hứa rồi mà,” cô bạn nói thêm, khi Bonnie hít một hơi định phản đối tiếp. Rồi Meredith giơ ngón trỏ lên.

“Lời huyết thệ chỉ giúp Elena có được Stefan thôi mà!” Bonnie kêu lên.

“Nghĩ lại đi,” Meredith nói. “Cậu đã thề sẽ làm bất cứ điều gì Elena yêu cầu có liên quan đến Stefan. Chẳng ai nói chuyện giới hạn thời gian hay ‘chỉ đến khi Elena có được cậu ta’ cả.”

Bonnie há hốc mồm. Cô nàng quay sang nhìn Elena. Chính Elena dù đang ủ ê cũng thấy muốn phì cười. “Đúng thế,” cô làm mặt nghiêm trang. “Và chính cậu tự nói đấy nhé: Cắt máu ăn thề tức là phải làm theo lời thề dù cho có bất cứ chuyện gì xảy ra.”

Bonnie ngậm miệng lại và thờ mặt ra “Được,” Bonnie vùng vằng nói. “Giờ thì mình sẽ mắc kẹt từ đây cho đến cuối đời, phải làm bất cứ điều gì Elena yêu cầu liên quan đến Stefan rồi. Hay thật.”

“Đây sẽ là điều cuối cùng mình yêu cầu,” Elena nói. “Và mình hứa như thế. Mình thề là..”

“Đừng!” Meredith chột nghiêm giọng. “Đừng thề thốt gì hết, Elena. Có thể sau này cậu sẽ hối tiếc đấy.”

“Giờ cả cậu cũng làm thầy bói luôn à?” Elena nói. Rồi cô hỏi, “Thế làm cách nào bọn mình có được chìa khóa nhà Caroline trong khoảng một giờ?”

Thứ 7, ngày 9 tháng Mười Một,

Nhật ký yêu dấu,

Mình xin lỗi vì lâu quá không viết. Đạo này mình khi thì quá bận, khi thì quá chán nản...hoặc cả hai.. nên không viết được.

Hơn nữa, với tất cả chuyện đã xảy ra, mình gần như cảm thấy sợ viết nhật ký. Nhưng mình cần có điểm tựa, vì hiện giờ không có một người nào trên đời này mà mình không phải giấu giếm một chuyện gì đó.

Bonnie và Meredith không thể biết sự thật về Stefan. Stefan không thể biết sự thật về Damon. Di Judith không thể biết bất cứ chuyện gì. Bonnie và Meredith biết về chuyện Caroline từ quyển nhật ký; Stefan thì không. Stefan biết chuyện mình dùng cỏ roi ngựa hằng ngày; Bonnie và Meredith thì không. Một điều hay là: hình như nó có tác dụng, ít ra mình không còn mộng du kể từ cái đêm đó. Nhưng sẽ là nói dối nếu bảo rằng mình không hề nằm mơ thấy Damon. Hắn có mặt trong mọi cơn ác mộng của mình.

Giờ đây cuộc sống của mình toàn những lời dối trá, và mình cần có ai đó để có thể hoàn toàn thành thật. Mình sẽ giấu cuốn nhật ký này ở dưới tấm ván sàn bị long ở đáy tủ chứa đồ, để không ai có thể tìm ra ngay cả khi mình tự nhiên lăn ra chết bất đắc kỳ tử và người ta dọn dẹp phòng mình. Một ngày nào đó, có thể một đứa cháu nội cháu ngoại của Margaret sẽ chơi trong đó, cạy tấm ván lên và lôi nó ra, nhưng từ giờ cho đến lúc đó thì không ai cả. Cuốn nhật ký này sẽ là bí mật cuối cùng.

Chẳng hiểu tại sao tự nhiên mình lại nghĩ đến chuyện chết chóc. Chỉ Bonnie mới mê ba cái màn đó, cậu cạy cứ nghĩ nó lãng mạn lắm. Mình biết chết claf như thế nào; cái hồi Ba và Mẹ mất thật chẳng có gì để coi là lãng mạn hết. Chỉ có những cảm xúc tồi tệ nhất trên đời thôi. Mình muốn sống lâu thật lâu, kết hôn với Stefan và sống hạnh phúc. Và chẳng có lý do gì mình không thể như thế, một khi tất cả những rắc rối đã bị bỏ lại phía sau.

63. Chương 63

Ngoại trừ một vài lúc mình cảm thấy sợ và không tin điều đó. Và cũng có những chuyện nhỏ nhặt chẳng đáng gì, nhưng lại khiến mình khó chịu. Như chuyện tại sao Stefan vẫn đeo chiếc nhẫn của Katherine ở cổ, dù mình biết anh ấy đang yêu mình, mặc dù mình biết điều đó là sự thật.

Cũng chẳng sao. Rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi. Nhất định phải ổn. Và rồi bọn mình sẽ hạnh phúc bên nhau. Chẳng có lý do gì lại không thể. Chẳng có lý do gì...

Elena dùng bút, ráng nhìn thật rõ những con chữ trên trang giấy. Nhưng chúng chỉ mỗi lúc một nhòe thêm, và cô khép quyển sổ lại trước khi giọt nước mắt phản trắc nào đó có thể rơi xuống làm nhòe mực. Cô bước tới chỗ tủ đồ, cạy tấm ván bị long ra bằng một cái giữa móng tay và cất quyển nhật ký vào đó.

Cái giữa móng tay nằm trong túi Elena khi cả ba – cô, Bonnie và Meredith – đứng ở cửa sau nhà Caroline một tuần sau đó.

“Nhanh lên nào,” Bonnie rít lên khỏ sở, nhìn quanh quất khắp sân như sợ thứ gì đó sẽ chồm lên người họ. “Nhanh lên, Meredith!”

“Rồi,” Meredith nói, khi chiếc chìa khóa cuối cùng cũng dứt lọt được vào ổ khóa then và tay nắm của xoay theo những ngón tay cô. “Vào được rồi.”

“Cậu có chắc không có ai ở nhà không đấy? Elena, rủi họ về sớm thì làm sao? Tại sao chúng ta không thể làm chuyện này vào ban ngày chứ?”

“Bonnie, cậu có vào không thì bảo? Bọn mình nói chuyện này rồi ma. Ban ngày lúc nào cũng có bà giúp việc ở nhà. Và tối nay họ sẽ không về sớm trừ khi có ai ở nhà hàng Chez Louis. Nào, vào đi!” Elena bảo.

“Chả có ai dám ở nhà tối mừng sinh nhật bà Forbes đây,” Meredith trấn an Bonnie khi cô nàng nhỏ con bước vào. “Chúng ta an toàn mà.”

“Nếu mấy người đó đủ tiền để đến nhà hàng sang trọng thì ít ra cũng phải ráng thấp vại ngọn đèn trong nhà chứ!” Bonnie kêu lên, nhất định không chịu để cho Meredith dễ dàng mình.

Tận trong thâm tâm, Elena cũng đồng ý với điều đó. Cảm giác đi lung tung trong căn nhà tối om của người khác thật lạ lùng và bất an. Tim cô thất lại khi cả bọn leo lên lầu. Bàn tay cô cầm chiếc móc khóa đèn phi ướn nhẹp và nhóp nhép mồ hôi. Nhưng mặc kệ những triệu chứng hoảng loạn của cơ thể, tâm trí Elena vẫn hoạt động một cách sáng suốt, gần như một cơ chế độc lập.

“Cuốn nhất ký chắc chắn ở trong phòng ngủ của Caroline,” Elena nói.

Cửa sổ phòng Caroline quay ra đường, tức là cả bọn sẽ phải cẩn thận hơn nữa để không làm lọt chút ánh sáng nào ra ngoài. Elena quét quầng sáng nhỏ xíu một vòng, trong lòng cảm thấy chán ngán. Lên kế hoạch lục soát phòng người ta, hình dung ra cảnh mình lục lọi một cách hiệu quả và có phương pháp hết ngăn kéo này sang ngăn kéo khác là một chuyện. Đứng trơ ra đây giữa ngàn chỗ có thể giấu quyển nhật ký, mà không dám chạm vào cái gì phòng khi Caroline nhận ra đồ đạc đã bị xáo trộn, lại là một chuyện hoàn toàn khác.

64. Chương 64

Hai người còn lại cũng trơ như phỗng.

“Hay là mình về nhà đi,” Bonnie khẽ nói và Meredith không hề phản đối.

“Chúng ta đã cố gắng. Ít ra cũng phải thử chứ,” Elena nghe giọng mình léo nhéo và trống rỗng. Cô rón rén mở một ngăn kéo của chiếc tủ -mốt, rọi đèn vào những chồng đồ lót ren diêm dúa. Một thoáng lục lọi cũng đủ để Elena biết chắc trong đó chẳng có sách vở gì. Cô xếp ngay ngắn quần áo và đóng ngăn kéo lại, thở hắt ra.

“Chẳng khó đến thế đâu,” Elena bảo. “Chúng ta chỉ cần chia căn phòng ra và lục soát tất cả mọi thứ trong khu vực của mình, mọi ngăn kéo, mọi hộc tủ, mọi đồ vật đủ lớn để giấu quyển nhật ký bên trong.”

Cô tự phân công inh tũ chứa đồ và dùng cái giữa móng tay xeo nạy tấm ván lót sàn trước tiên. Nhưng mọi tấm ván của Caroline đều có vẻ chắc chắn, và các vách ngăn tũ chứa đồ đều phát ra âm thanh đặc ruột. Mồ mẫm trong mớ quần áo của Caroline, Elena tìm thấy vài thứ năm ngoái đã cho ả mượn. Cô rất muốn lấy lại, nhưng dĩ nhiên là không thể. Lục lọi trong đồng giày và túi xách của Caroline chả mang lại kết quả gì, ngay cả khi Elena kéo ghế lại để ó thể đứng lên kiểm tra kĩ ngăn trên cùng của tũ áo.

Meredith đang ngồi bệt trên sàn, xem xét một đồng thú nhồi bông bị nhét vào rương cùng với những món đồ chơi thuở nhỏ khác. Cô bặt dùng những ngón tay dài thanh mảnh rờ rẫm từng con xem có kẻ hở nào trên vỏ không. Đến một chú chó lông xù, Meredith dừng lại.

“Con này mình tặng nó,” Meredith thì thầm. “Hình như là vào dịp sinh nhật mười tuổi. Tưởng có quẳng mất rồi chứ.”

Elena không nhìn thấy đôi mắt cô bạn, do ánh đèn pin của Meredith đang chĩa vào con chó xù. Nhưng cô biết bạn mình đang cảm thấy thế nào.

“Mình đã cố làm hòa với Caroline,” Elena nói khẽ. “Mình đã cố làm thế, Meredith à, ở Ngôi Nhà Ma Ám ấy. Nhưng nó chỉ cần như bảo thẳng vào mặt mình rằng sẽ không bao giờ tha thứ inh vì tội dám cướp mắt Stefan của nó. Mình cũng ước gì mọi chuyện khác đi nhưng nó lại không muốn thế.”

“Vậy giờ là chiến tranh.”

“Giờ là chiến tranh,” Elena tuyên bố thẳng thừng, dứt khoát. Cô nhìn Meredith đặt con chó sang bên và nhặt con khác lên, rồi quay lại với cuộc tìm kiếm của mình.

Nhưng Elena chẳng gặp may với bàn trang điểm hơn với với tủ chứa đồ bao nhiêu. Mỗi giây trôi qua, cảm giác bức rứt trong cô càng tăng. Càng lúc cô càng chắc chắn rằng họ sắp nghe thấy tiếng xe đồ xịch trước cổng nhà Forbes ngay bây giờ.

“Chả tích sự gì,” cuối cùng Meredith lên tiếng trong khi mò mẫm dưới nệm Caroline. “Chắc nó đã giấu quyển nhật ký...khoan đã...Ồ đây có cái gì đó mình có thể sờ thấy góc cạnh.”

Elena và Bonnie thoáng sửng sờ, giương mắt nhìn lại từ hai đầu căn phòng.

65. Chương 65

“Mình tìm được rồi, Elena. Một quyển nhật ký!”

Nhẹ nhôm quét qua người Elena; cô cảm thấy mình như một mảnh giấy bị vò nát đang được vuốt phẳng phiu lại. Cô có thể cử động lại, và được hít thở mới tuyệt làm sao. Elena đã biết trước mà, sẽ chẳng có gì thực sự là tồi tệ xảy ra cho Stefan đâu. Cuộc đời không thể tàn nhẫn đến thế với Elena Gilbert được. Giờ đây họ đã được an toàn.

Nhưng giọng Meredith bối rối, “ Là một quyển nhật ký, nhưng nó màu xanh lá chứ không phải xanh dương. Nhầm rồi.”

“Cái gì?” Elena giật lấy quyển sổ nhỏ, chiếu đèn vào nó, cố làm cho lớp bìa xanh ngọc lục bảo biến thành xanh đá xa-phia. Chả ích gì. Quyển nhật ký này gần như giống hệt quyển của cô, nhưng lại không phải.

“Nhật ký của Caroline,” Elena đỡ dẫn bảo, vẫn không muốn tin vào điều đó.

Bonnie và Meredith bu lại chung quanh. Cả hai nhìn vào quyển sổ đóng kín, rồi nhìn nhau.

“Biết đâu có manh mối nào đó,” Elena chậm rãi nói.

“Cũng công bằng thôi mà,” Meredith đồng ý. Nhưng chính Bonnie mới là người cầm lấy quyển nhật ký và mở nó ra.

Elena ngó qua vai Bonnie, đọc những chữ viết nghiêng nghiêng nhọn hoắt của Caroline, thật khác xa với những con chữ vuông vắn trong mấy mẫu giấy tím. Ban đầu Elena chỉ lướt mắt qua, nhưng rồi một cái tên đập vào mắt cô. Elena.

“Chờ chút. Cái gì thế?”

Bonnie – người duy nhất thực sự đứng ở vị trí có thể đọc nhiều hơn là một hai từ - im lặng trong một thoáng, môi lẩm nhẩm. Rồi cô hừ mũi.

“Nghe này,” Bonnie bảo và đọc to lên, “Elena là kẻ ích kỷ nhất mình từng gặp. Người ta cứ nghĩ nó tự chủ lắm, nhưng thực ra chỉ là do tính lạnh lùng mà thôi. Mình phát bệnh với cái kiểu thiên hạ xun xoe bộ đồ nó mà không nhận ra nó có quan tâm đến bất cứ ai, hay bất cứ điều gì ngoại trừ bản thân Elena.”

“Caroline dám nói vậy hả? Làm như nó khá hơn ấy!” Nhưng Elena có thể cảm thấy mặt mình đang nóng lên. Thực ra mà nói, đó cũng chính là điều Matt nhận xét về cô cái hồi cô đang theo đuổi Stefan.

“Đọc tiếp đi, còn nữa mà.” Meredith hỏi, huých Bonnie một cái. Bonnie đọc tiếp, giọng bức tức.

“Bonnie dạo này cũng chẳng khác gì hơn, lúc nào cũng cố làm mình trở nên quan trọng. Mới đây nhất là dựng lên ba cái trò đồng cốt để thiên hạ chú ý đến nó hơn. Nếu nó thực sự có khả năng ngoại cảm, nó phải nhận ra rằng Elena chỉ đang lợi dụng nó chứ.”

Im lặng nặng nề, rồi Elena hỏi, “Còn gì nữa không?”

“Còn, nó còn nói một chút về Meredith. ‘Meredith chẳng làm gì để ngăn cản chuyện đó. Thực ra là, Meredith có bao giờ làm gì đâu, nó chỉ đứng ngoài quan sát. Giống như nó không thể tự mình hành động mà chỉ phản

ứng khi có chuyện xảy ra ấy. Ngoài ra, mình có nghe ba mẹ kể chuyện gia đình nó – chẳng trách tại sao nó chẳng bao giờ nhắc đến họ.’ Vậy nghĩa là sao chứ?”

Meredith nãy giờ không hề nhúc nhích, và trong ánh sáng tù mù, Elena chỉ có thể trông thấy cằm và cổ của bạn. Nhưng giọng Meredith rất khê và điềm tĩnh. “Không quan trọng. Tiếp tục tìm đi, Bonnie, xem có nói gì về nhật ký của Elena không.”

66. Chương 66

“Tìm khoảng ngày 18 tháng Mười ấy. Đó là ngày nó bị đánh cắp,” Elena bảo, gạt những câu hỏi của mình sang bên. Cô sẽ hỏi Meredith điều này sau.

Chẳng có trang nào viết trong ngày 18 hay tuần lễ sau đó; thực chất là chỉ có vài dòng cho cả mấy tuần sau. Chẳng có từ nào trong đó nhắc đến cuốn nhật ký.

“Thế đấy,” Meredith ngả người ra sau. “Quyển nhật ký này vô dụng. Trừ khi cũng ta dùng nó để tống tiền Caroline. Mấy bồ biết đấy, kiểu như bọn mình sẽ không công khai nhật ký nó nếu nó không công khai nhật ký của Elena.”

Thật là một ý tưởng hấp dẫn, nhưng Bonnie đã nhìn ra điểm yếu. “Trong đây chẳng có nói gì xấu về Caroline cả; toàn kêu ca nói xấu người khác thôi. Chủ yếu là bọn mình. Mình cá là Caroline rất muốn những dòng này được đọc trước toàn trường. Nó sướng rơn cho xem.”

“Vậy bọn mình làm gì với thứ này đây?”

“Đặt lại chỗ cũ,” Elena mệt nhọc đáp. Cô lia đèn một vòng quanh phòng, thấy có vẻ nhưng chẳng có gì khác biệt rõ rệt so với lúc cả bọn vừa vào. “Chúng ta sẽ phải tiếp tục giả bộ như không biết chuyện Caroline đang giữ cuốn nhật ký của mình, và cầu mong có cơ hội khác.”

“Đồng ý,” Bonnie đảo nhưng tay vẫn mở lướt qua những trang nhật ký, thỉnh thoảng bật ra những tiếng rít rống hay hừ mũi bực tức. “Các cậu nghe xem thứ này!” Cô thốt lên.

“Không có thời gian đâu,” Elena bảo. Cô định nói thêm, nhưng ngay lúc đó Meredith lên tiếng bằng giọng thu hút sự chú ý của mọi người ngay lập tức.

“Có tiếng xe.”

Chỉ mất vài giây để họ biết chắc có một chiếc xe đang dừng trước lối đi nhà Forbes, Bonnie quỳ cạnh giường trợn mắt, há hốc miệng như bị tê liệt.

“Đi! Đi thôi!” Elena kêu, giật cuốn nhật ký khỏi tay bạn. “Tắt đèn pin và chuồn ra cửa sau mau!”

Cả ba rục rịch chuyển động, Meredith thúc sau lưng Bonnie. Elena quỳ sụp xuống, kéo chăn trải giường ra, gỡ tấm nệm của Caroline lên. Cô dùng tay kia nhét cuốn nhật ký vào giữa tấm nệm và miếng đệm xếp nếp phủ bụi. Khoang giữa chứa lò xo được che phủ mỏng manh đâm vào tay Elena từ dưới lên, nhưng vẫn không tệ bằng sức nặng của tấm nệm khổng lồ đang từ trên ép xuống. Cô dùng đầu ngón tay đẩy cuốn nhật ký thêm vài cái rồi rút tay ra, ém tấm khăn trải giường lại như cũ.

Elena cuống quýt nhìn lại căn phòng trước khi ra khỏi đó; Chẳng còn thời gian để sắp xếp thêm bất cứ thứ gì. Trong lúc thoăn thoắt di chuyển về phía cầu thang trong yên lặng, cô nghe có tiếng chìa khóa tra vào ổ khóa cửa ra vào.

Tiếp sau đó là một trò chơi cú bắt hụt hơi. Elena biết mấy người đó không có tình đuổi theo mình, nhưng nhà Forbes có vẻ như nhất quyết phải dồn cô vào đường cùng. Cô quay ngược lại lối cũ khi có tiếng người và ánh đèn phát ra phía hành lang lúc tất cả mọi người bước lên cầu thang, bỏ chạy về phía cánh cửa cuối hành lang, và họ dường như đi theo cô. Họ đã băng qua khúc ngoặt cầu thang, họ đã đứng ngay phòng ngủ chính. Elena quay người chạy về phía phòng tắm bên cạnh, nhưng bỗng thấy có ánh đèn sáng lên qua khe cửa đóng, chặn mất lối thoát.

67. Chương 67

Cô đã kẹt cứng. Bố mẹ Caroline có thể bước vào bất cứ lúc nào. Elena nhìn thấy một vài cánh cửa hông trở ra ban công và quyết định ngay lập tức.

Bên ngoài trời lạnh cóng, và hơi thở hỗn hển của cô nghe chừng mờ nhạt. Đèn vàng hắt ra từ căn phòng bên cạnh Elena, thế là cô nép mình xa hơn nữa về phía tay trái để tránh ánh sáng đó. Rồi một âm thanh mà cô lo sợ chợt vang rõ mồn một: tiếng ‘cách’ của tay nắm cửa, tiếp theo là tiếng màn bên trong cuộn lên khi cánh cửa hông mở ra.

Elena hoảng hốt nhìn quanh. Trên nay cao quá để có thể nhảy xuống đất, lại chẳng có gì để bắt vịn mà trèo. Vậy là chỉ còn mái nhà, nhưng cũng không có cái gì để leo lên. Thế nhưng một bản năng nào đó thúc giục Elena làm thế. Cô đứng lên lan can ban công, mò mẫm tìm một chỗ để bám tay vào phía trên đầu ngay khi một chiếc bóng xuất hiện sau bức màn mỏng. Một bàn tay rẽ màn sang bên, một bóng người bắt đầu lộ ra.

Chợt Elena cảm thấy có cái gì đó túm lấy tay mình, siết chặt cổ tay và nhấc bổng cô lên trên. Chân Elena tự động đạp lên ban công lấy đà, và thế là cô thấy mình lồm cồm bò lên được mái nhà ốp ván. Cố kìm hơi đứt đoạn, lòng tràn ngập biết ơn, cô quay nhìn sang xem ai đã cứu mình – và chết sững người.

Chương 11

“Tên tại hạ là Salvatore. Nghĩa là vị cứu tinh”, hắn nói, thoáng khoe hàm răng trắng tinh trong bóng tối.

Elena nhìn xuống phía dưới. Phần nhô ra của mái nhà đã che khuất ban công, nhưng cô vẫn có thể nghe tiếng loạt soạt bên dưới. Nhưng đó không phải tiếng người đuổi theo, cũng chẳng có dấu hiệu gì cho thấy những lời của người bạn đồng hành với Elena thốt ra đã bị nghe thấy. Một phút sau, cô nghe tiếng cửa hông đóng lại.

“Vậy mà tôi cứ tưởng anh tên Smith?” Elena nói, vẫn nhìn xuống bóng tối phía dưới.

Damon bật cười. Một giọng cười vô cùng hấp dẫn, không hề đượm mùi cay đắng như của Stefan. Nó khiến cô nghĩ đến bầy sắc cầu vồng trên bộ lông con quạ.

Tuy vậy, Elena vẫn không bị phỉnh phờ. Dù cho cô quyến rũ cách mấy, Damon vẫn nguy hiểm ngoài sức tưởng tượng. Cái thân hình duyên dáng, uể oải kia có sức mạnh gấp chục lần con người. Đôi mắt đen lũng lờ kia được điều chỉnh để nhìn rõ mồn một trong đêm tối. Bàn tay với những ngón dài đã kéo cô lên mái nhà lại có khả năng di chuyển nhanh không tưởng. Và, đáng sợ hơn cả, đầu óc của hắn ta là đầu óc của một sát thủ. Một kẻ sẵn mồi.

Elena có thể cảm nhận điều đó ngay dưới cái lốt bên ngoài của Damon. Hắn ta khác con người, Damon sống bằng săn bắt và giết chóc lâu đến nỗi hắn đã quên mất những thứ khác. Và hắn ta thích thế. Hắn ta không hề chống chọi lại bản năng của mình như Stefan, hắn ta tự hào về nó. Damon không hề có lương tâm hay đạo đức, cô lại đang mắc kẹt ở đây với hắn ngay giữa đêm hôm khuya khoắt thế này.

68. Chương 68

Elena nhồm một gót lên, sẵn sàng hành động bất cứ lúc nào. Lẽ ra giờ cô phải nổi giận với Damon mới phải, sau những gì hắn làm với cô trong giấc mơ. Elena có giận, nhưng bộc lộ ra cũng chẳng ích gì. Damon thừa biết cô điên tiết đến mức nào, và nói ra cũng chỉ tổ khiến cho hắn ta cười vào mặt cô thôi.

Elena lặng im, chăm chú quan sát Damon, chờ đợi hành động tiếp theo của hắn ta.

Nhưng Damon chẳng hề động cựa. Đôi bàn tay có thể phóng nhanh hơn rắn mồi đặt bất động trên đầu gối. Phong thái của hắn gợi cho cô nhớ đến cái cách hắn ta đã tuấn ngời nhìn mình trước đây. Lần đầu tiên gặp nhau, Elena đã trông thấy cũng cái vẻ cảnh giác và kiên nhẫn miễn cưỡng như vậy trong mắt Damon ... ngoại trừ là lúc đó có cả sự ngạc nhiên. Giờ thì không hề.

“Cô em không hét vào mặt ta, hay ngắt xiềng gì sao?” Damon hỏi, như thể đang đưa ra cho cô một số điều kiện lựa chọn.

Elena vẫn đang quan sát Damon. Hắn ta khỏe hơn cô nhiều, nhanh hơn nữa, nhưng nếu cần thì cô nghĩ mình vẫn có thể ra đến rìa mái nhà trước khi hắn ta kịp chạm đến người cô. Nếu Elena hụt mất ban công, cô sẽ rơi xuống từ độ ười mét, nhưng cô vẫn có thể quyết định thử liều mạng. Cái đó tùy thuộc Damon.

“Tôi không bao giờ ngắt xiủ,” Elena nói gọn. “Và tại sao tôi lại phải hét vào mặt anh? Chúng ta đang tham gia một trò chơi. Đêm đó vì tôi ngu ngốc nên tôi thua. Trong nghĩa địa anh đã cảnh báo tôi về hậu quả rồi mà”.

Đôi môi Damon hé ra vì một hơi thở gấp và hắn ta quay đi nhìn chỗ khác. “Chắc ta phải biến cô thành Hoàng hậu Bóng đêm của ta thôi,” Hắn ta nói và tiếc tục lắm nhắm chủ yếu với chính mình, “Ta từng có rất nhiều bạn đường, từ những thiếu nữ trẻ trung như cô em cho đến những mỳ nhân của châu Âu. Nhưng chính cổ em mới là người mà ta muốn cùng sánh bước. Cùng nhau thống trị, chiếm đoạt bất cứ thứ gì chúng ta muốn khi nào chúng ta cần. Được kính sợ và tôn thờ bởi tất cả những linh hồn yếu đuối. Như thế cũng đâu quá tệ?”

“Tôi chính là một trong số những linh hồn yếu đuối,” Elena đáp. “Và tôi với anh là kẻ thù, Damon ạ. Chúng ta không thể là bất cứ gì khác được đâu.”

“Cô em dám chắc không?” Damon nhìn Elena, và cô cảm nhận được khi sức mạnh tâm trí của hắn ta chạm vào mình, như thoáng vuốt ve những ngón tay dài kia. Nhưng không hề có cảm giác chóng mặt, yếu ớt hay quy phục. Chiều hôm đó Elena đã ngâm mình rõ lâu trong bồn nước nóng rải những nhánh cỏ roi ngựa khô, như cô vẫn hay làm vào những ngày gần đây.

Mắt Damon lóe lên hiểu ra, nhưng chấp nhận thất bại một cách khá điềm tĩnh. “Cô em đang làm gì ở đây thế?” Hắn ta hỏi nhẹ tênh.

Thật kỳ lạ, nhưng cô thấy mình chẳng cần phải nói dối Damon. “Caroline lấy mất một thứ của tôi. Quyền nhậ ký. Tôi đến lấy lại nó.”

Một ánh nhìn khác lấp lánh trong đôi mắt đen. “Chắc chắn là để bảo vệ thằng em vô tích sự của ta theo cách nào đó chứ gì.” Hắn ta khó chịu.

“Stefan chẳng liên quan gì!”

69. Chương 69

“Thế à?” Elena thấy sợ rằng Damon hiểu nhiều hơn mức cô muốn hắn ta hiểu. “Lạ thật, có vẻ như cứ ở đâu có rắc rối là y rằng có thằng nhóc đó dính vào. Chính cô đã tạo ra rắc rối. Nếu như bây giờ nó bị loại khỏi vòng chiến ...”

Elena dần từng tiếng. “Nếu anh làm hại Stefan nữa, tôi sẽ khiến anh phải hối tiếc đấy. Tôi sẽ tìm ra một cách khiến cho anh phải ước chi mình đã không làm thế Damon ạ. Tôi nói nghiêm túc đấy.”

“Ta hiểu. Vậy thì, ta chỉ cần làm việc với cô em thôi, đúng không nhỉ?”

Elena không đáp. Cô đã khiến ình bị dồn vào thế phải chơi trò nguy hiểm này với Damon một lần nữa. Cô ngoảnh mặt đi chỗ khác.

“Sớm muộn gì cuối cùng ta cũng sẽ có được cô thôi, biết không,” hắn ta khề nói. Đó chính là giọng nói mà Damon đã dùng ở bữa tiệc khi hắn ta bảo cô “Bình tĩnh, bình tĩnh.” Chẳng chút châm biếm hay hiểm độc trong đó, hay chỉ đơn giản là Damon nêu ra một sự thật. “Không bằng cây gậy thì bằng củ cà rốt, như các người hay nói - câu đó rất hay - cô sẽ thuộc về ta trước khi những bong tuyết tiếp theo rơi xuống”.

Elena cố gắng che giấu cảm giác ớn lạnh chạy dọc lưng mình, nhưng cô biết đằng nào hắn ta cũng đã nhìn thấy điều đó rồi.

“Tốt”. Damon bảo. “Cô em còn biết khôn đấy. Sợ ta là phải ta chính là thứ nguy hiểm nhất mà cô có khả năng gặp được trong đời. Nhưng ngay bây giờ ta có một lời đề nghị làm ăn với cô em đây.”

“Một lời đề nghị làm ăn ư?”

“Chính xác. Cô đến đây để lấy một quyển nhật ký, nhưng đã không lấy được.” Hắn ta chỉ đôi bàn tay trống không của Elena. “CÔ đã thất bại, đúng không nào?” Elena không trả lời, Damon nói tiếp, “và bởi vì cô em không muốn thắng em của ta dính líu vào nên nó không giúp cô được. Nhưng ta thì có thể. Và ta sẽ làm thế.”

“Thật sao?”

“Dĩ nhiên. Với một điều kiện”

Elena trừng trừng nhìn hắn ta, máu nóng dồn lên mặt. Khi cô xoay sở thốt lên được vài từ, chúng chẳng lớn hơn tiếng thì thầm là bao.

“Điều kiện ... như thế nào?”

Một nụ cười lấp lánh trong đêm tối. “Chút ít thời gian của cô, Elena. Vài giọt máu của cô. Khoảng một giờ ở bên ta, một mình.”

“Anh...” Elena không thể tìm được từ ngữ để diễn tả. Mọi tính từ cô biết đều quá nhẹ nhàng.

“Cuối cùng kiểu gì thì ta cũng đạt được thôi mà.” Damon nói năng khá điềm đạm. “nếu cô thành thật với bản thân thì cô cũng sẽ thừa nhận điều đó thôi. Vừa rồi không phải là lần cuối cùng đâu. Sao cô không chịu chấp nhận hận sự thật này chứ?” Hắn ta hạ giọng ầm ập thủ thủ, “Hãy nhớ ...”

“Tôi thà tự cắt cổ mình còn hơn.” Elena nói.

“Một ý tưởng thật hấp dẫn. Nhưng ta có thể làm điều đó một cách thích thú hơn nhiều.”

Hắn ta đang cười nhạo cô. Chẳng hiểu sao, ngay cả với tất cả những chuyện đã xảy ra hôm nay, điều này đã vượt quá sức chịu đựng của cô. “Anh thật gớm ghiếc, anh biết không.” Cô nói. “Anh khiến người khác phát kinh tởm.” Elena run rẩy, tưởng chừng không thở nổi. “Tôi thà chết còn hơn khuất phục anh. Tôi thà ...”

70. Chương 70

Elena chẳng hiểu điều gì xui khiến mình làm thế. Lúc nào ở cạnh Damon, Elena cũng bị một thứ bản năng xâm chiếm, Và vào giây phút đó, cô thật sự cảm thấy sẵn sàng đánh liều mọi thứ chứ không thể cho phép bản thân chiến thắng lần này. Một phần trong óc cô để ý thấy Damon đang ngồi ngả người ra sau, thả lỏng, tận hưởng lượt chơi của mình. Phần khác trong đầu Elena đang tính toán xem mái nhà lộ ra khỏi ban công bao xa.

“Tôi thà làm như thế này” cô nói, nhào người sang bên.

Elena đã đúng: hắn ta đang mất cảnh giác và không đủ nhanh để ngăn cô lại. Cô cảm thấy khoảng không dưới chân và دید người nhận ra ban công nằm thụt vào xa hơn mình đã nghĩ. Cô sẽ hụt mất.

Nhưng Elena đã không tính đến Damon. Tay hắn ta phóng ra, tuy không đủ nhanh để giữ cô lại trên mái nhà, nhưng cũng đủ để ngăn cô rơi xuống tiếp. cứ như trọn lượng của Elena chẳng là gì đối với hắn ta. Theo phản xạ, cô bấu lấy mép vòm mái nhà và cổ trèo đầu gối lên.

Damon nổi cơn thịnh nộ. “Cô là đồ ngốc! nếu cô nóng lòng muốn gặp tử thần đến vậy, ta có thể giới thiệu cô với chính ta đây này.”

“Buông tôi ra!” Elena rít qua kẽ răng. Ai đó sẽ bước ra ban công ngay bây giờ, cô chắc chắn điều đó. “Buông tôi ra”.

Ngay ở đây và ngay lúc này sao?” Nhìn vào đôi mắt đen thăm thẳm kia, Elena biết hắn ta nói nghiêm túc. Nếu cô ừ, hắn sẽ lập tức buông tay.

“Kết thúc mọi chuyện kiểu đó thì hơi nhanh quá, đúng không?” Elena nói. Tim đập cuống cuống vì sợ, nhưng Elena không cựa để Damon nhìn thấy điều đó.

“Thật uống phí,” Bằng một động tác, hấn lôi cô vào chỗ an toàn. Vào lòng hấn. Đôi tay Damon siết chặt quanh Elena, ép cô vào thân hình rắn chắc của hấn ta, và đột nhiên Elena chẳng thấy gì nữa. Cô đã được bao bọc. Cô chợt cảm thấy những bắp cơ đó co lại như một con mèo lớn, và cả hai phóng vào không trung.

Elena đang rơi. Cô không thể làm gì ngoài cách bám chặt vào Damon như thứ duy nhất vững chắc giữa thế giới đang quay cuồng chung quanh. Rồi hấn tiếp đất nhẹ như mèo, tiếp nhận sự va chạm một cách rất dễ dàng.

Stefan cũng từng làm một điều tương tự, nhưng sau đó thì Stefan không ôm cô sát rạt, với đôi môi gần như chạm vào môi Elena.

“Hãy nghĩ về lời đề nghị của ta,” Damon nói.

Cô không thể di chuyển hay nhìn đi chỗ khác. Và lần này thì Elena biết chắc không phải do Damon đang dùng quyền năng với cô, chỉ đơn giản là do hấp lực cháy bỏng giữa hai người. Chối bỏ điều đó cũng chẳng ích gì, cơ thể Elena đang hồi đáp lại cơ thể của hấn ta. Cô có thể cảm nhận hơi thở của Damon trên môi mình.

“Tôi chẳng cần dùng anh vào việc gì cả,” cô bảo hấn ta.

Elena nghĩ Damon sẽ hôn mình ngay lúc đó, nhưng không. Phía trên họ, có tiếng cửa hông mở ra và một giọng giận dữ vang lên chỗ ban công. “Ê! Chuyện gì xảy ra vậy? ai ở ngoài đó thế?”

71. Chương 71

“Lần này ta cho cô một ân huệ”, Damon nói rất khê, vẫn ôm cô trong lòng. “Lần sau ta sẽ đòi nợ đấy.”

Elena không thể ngoảnh đầu đi chỗ khác. Nếu bây giờ hấn hôn cô, chắc cô cũng chẳng buồn chống cự. Nhưng đột nhiên đôi tay vững chãi của Damon chung quanh người Elena tan biến và khuôn mặt hấn như nhòe đi. Như thể bóng tối đã nuốt chửng hấn vào lòng. Rồi đôi cánh đen vỗ vào không khí và một con quạ to lớn bay vụt đi.

Có cái gì đó ném về phía nó từ chỗ ban công, một quyển sách hay một chiếc giày, vụt qua cách cả thước.

“Lũ chim chóc chết tiệt!” Giọng ông Forbes trên cao vọng xuống. “Chắc chúng làm tổ trên mái nhà quá!”

Rùng mình, Elena vòng tay ôm người mình, nép vào bóng tối cho đến khi ông ta trở vào nhà.

Cô tìm thấy Bonnie và Meredith thập thò ngoài cổng. “Cậu làm gì lâu vậy?” Bonnie thì thào. “Bọn mình tưởng cậu bị tó rồi chứ!”

“Suýt. Mình phải ở lại cho đến khi rút an toàn” Elena nói dối về chuyện Damon quen miệng đến nỗi không cần phải chú tâm cố gắng. “Về nhà thôi,” cô thì thầm. “

Bọn mình chẳng làm gì được hơn đâu.”

Khi chia tay nhau trước cổng nhà Elena, Meredith bảo, “Từ giờ cho đến lễ Những Người sáng Lập chỉ còn 2 tuần thôi đấy.”

“Mình biết.” Trong khoảnh khắc, lời đề nghị của Damon lảng vảng trong óc Elena, nhưng cô lắc đầu xua nó đi, :Mình sẽ tìm ra cách gì đó,” cô bảo.

Cho đến tận hôm sau đi học, Elena vẫn chưa nghĩ ra cách gì. Có một việc đáng mừng, dường như Caroline không hề phát hiện ra đồ đạc trong phòng có gì xáo trộn, nhưng đó là tất cả mọi thứ mà Elena có thể lấy làm vui. Sáng hôm đó có một cuộc họp, trong buổi họp, người ta thông báo rằng Hội đồng quản trị nhà trường đã lựa chọn Elena làm học sinh đại diện cho “Linh Hồn của Fell’s Church”. Xuyên suốt bài phát biểu của thầy hiệu trưởng, nụ cười đắc thắng và hiềm độc cứ bùng sáng trên khuôn mặt Caroline.

Elena cố tảng lờ như không thấy. Cố gắng hết sức bỏ ngoài tai những lời nhạo báng hắt hủi theo sau buổi họp, nhưng chẳng dễ dàng chút nào. Chuyện đó chưa bao giờ dễ dàng cả, có những ngày Elena nghĩ mình chắc chắn sẽ đánh ai đó hay bật lên tiếng thét gào, nhưng cho đến giờ cô vẫn còn kiềm chế được.

Chiều hôm đó, trong lúc chờ kết thúc tiết thứ sáu là môn Lịch sử, Elena ngấm ngấm quan sát Tyler Smallwood. Kể từ lúc quay trở lại trường, không một lần nào hắn nói chuyện trực diện với cô. Tyler cũng mang nụ cười độc địa chẳng kém gì Caroline trong khi thầy hiệu trưởng đọc thông báo. Giờ đây khi bắt gặp Elena đứng một mình, hắn huých Dick Carter.

“Cái gì thế kia hả mày?” Tyler nói. “Trúc xinh trúc đứng một mình* à?” (*nguyên bản:wallflower:người không có bạn nhảy trong một buổi khiêu vũ và phải ngồi hoặc đứng ngoài rìa trong khi người khác nhảy, hay dùng với ý mỉa mai phụ nữ).

72. Chương 72

Stefan, anh đâu rồi? Elena nghĩ thầm. Nhưng cô biết câu trả lời. Anh đang ở tuốt đầu bên kia bờ tường, trong lớp học Thiên văn.

Dick há miệng tính nói gì đó, nhưng rồi vẻ mặt chợt biến đổi. Cậu ta nhìn qua vai Elena về phía cuối hành lang. Cô bèn quay lại và thấy Vickie.

Vickie và Dick từng cặp với nhau trước khi Vũ hội Hồi hương được tổ chức. Elena cứ tưởng họ vẫn bên nhau. Nhưng trông Dick vẫn có vẻ do dự, như thể không biết chắc cô gái đang bước về phía mình định làm gì.

Khuôn mặt và tướng đi của Vickie có cái gì đó là lạ. Cô gái bước đi mà chân dường như không chạm đất. Đôi mắt mở to mơ màng.

“Chào em,” Dick rút rè nói và bước đến trước mặt Vickie. Cô đi ngang qua mà không thèm liếc nửa con mắt, tiến thẳng đến chỗ Tyler. Elena quan sát diễn tiến của sự việc với sự bất an càng lúc càng tăng. Chuyện này lẽ ra phải đáng buồn cười mới phải, nhưng Elena lại chẳng thấy có gì hài hước.

Đầu tiên Tyler trông có vẻ bất ngờ, sau đó Vickie đặt tay lên ngực hắn, Tyler bèn nở nụ cười khá khiên cưỡng. Vickie luồn tay xuống dưới áo khoác Tyler, nụ cười của hắn héo đi một chút. Vickie đặt nốt bàn tay còn lại lên ngực Tyler. Hắn quay sang ngó Dick.

“Này, Vickie, thoải mái chút đi nào!” Dick vội nói, nhưng cậu ta chẳng dám tới gần hơn.

Vickie đẩy hai tay lên trên, tụt áo khoác qua khỏi vai Tyler. Hắn làm bộ mặt tính, cố gắng rùn người, kéo áo lại mà không phải buông mấy cuốn sách trên tay, nhưng không thành công. Những ngón tay của Vickie luồn xuống bên dưới lớp áo sơ mi của Tyler.

“Thôi đi. Mày có chịu ngăn cô ta lại không thì bảo?” Tyler kêu lên với Dick. Hắn đã lùi sát tường.

“Ê Vickie, buông ra đi! Đừng làm thế!” Nhưng Dick vẫn giữ một khoảng cách an toàn. Tyler ném về phía cậu ta một cái nhìn nảy lửa và tìm cách xô Vickie ra.

Một âm thanh vang lên, đầu tiên có vẻ như ở một tần số thấp hơn ngưỡng nghe của con người, nhưng càng lúc càng lớn dần. Một tiếng gầm gừ dọa nạt đáng sợ đến mức khiến cho Elena lạnh của xương sống. Tyler trợn trừng mắt sững sốt, và cô nhận ra lí do. Âm thanh đó phát ra từ Vickie.

Rồi tất cả mọi thứ diễn ra cùng lúc, Tyler ngã lăn ra đất với hàm răng của Vickie cắn phập cách cổ họng vài phâ. Elena, lúc này quên bẵng mọi hiềm khích, đang cùng Dick cố gắng lôi Vickie ra. Tyler rú lên. Cửa phòng học lịch sử mở tung và thầy Alaric hét lớn.

“Đừng làm cô bé bị thương! Cẩn thận đấy! Đó là chứng động kinh, chúng ta chỉ cần đặt cô bé ấy nằm xuống đất thôi!”

Vickie lại tấp một phát khi thầy thò tay ra định can thiệp cuộc loạn đả. Cô gái mảnh mai đó còn khỏe hơn tất cả bọn họ gộp lại, và họ càng lúc càng không sao kiểm soát được cô. Cả bọn không thể kiềm Vickie lại lâu hơn. Elena bỗng như trút gánh nặng khi nghe thấy một giọng thân thương sau vai mình.

“Vickie, bình tĩnh đi. Không sao đâu, hãy thư giãn đi nào.”

Có stefan nắm chặt tay Vickie dỗ dành, Elena mới dám nói lỏng tay. Ban đầu, có vẻ như chiến thuật của Stefan mang lại hiệu quả. Trong lúc Stefan tiếp tục thử thì, Vickie rù người ra và nhắm mắt lại.

73. Chương 73

“Đúng thế. Cậu đang cảm thấy mệt mỏi. Ngủ một chút cũng chẳng sao đâu.”

Nhưng rồi bất chợt, chiều đó mất tác dụng, và bất cứ quyền năng gì Stefan đang dùng để tác động lên nguwofi Vickie đều bị phá vỡ. Vickie mở bừng mắt, và trong đó chẳng còn chút gì giống với đôi mắt nai ngơ ngác mà Elena đã nhìn thấy ở nhà ăn. Chúng đang rực lên một màu đỏ hung tợn. Vickie găm gừ với Stefan, vùng dậy chống trả với một nguồn sức mạnh mới.

Phải mất năm, Sáu người mới đề được cô gái xuống, trong khi ai đó gọi cảnh sát. Elena ngồi nguyên tại chỗ nói chuyện với Vickie, thì thoảng hét lên với cô bạn, cho tới khi cảnh sát tới. Chẳng tác dụng gì.

Khi Elena lùi lại, cô mới chợt nhìn thấy đám đông đang đứng xem. Bonnie đứng ngay hàng đầu, há hốc mồm, trợn mắt ngó. Caroline cũng vậy.

“Chuyện gì thế?” Bonnie hỏi khi những viên cảnh sát mang Vickie đi.

Elena khẽ thở gấp, gạt một lọn tóc khỏi mắt mình. “Vickie nổi cơn điên và tìm cách lột đồ Tyler.”

Bonnie bĩu môi, “Thì chẳng phải có điên mới muốn làm chuyện đó hay sao?” Rồi sau đó Bonnie ngoái đầu ra sau ném cho Caroline một nụ cười đều.

Đầu gối Elena như muốn nhũn ra, còn tay thì run lẩy bẩy. Có người choàng tay qua vai cô. Elena cảm kích đưa vào người Stefan rồi ngẩng lên nhìn anh.

“Động kinh ư?” Cô nhăn mặt tỏ ý không tin.

Stefan đang nhìn theo Vickie về cuối thành lang. Thầy Alaric Saltzman có vẻ như sẽ đi theo cô gái, miệng vẫn không ngừng là hét chỉ dẫn. Cả đám người rẽ qua một khúc quanh.

“Anh nghĩ hôm nay lớp sẽ được nghỉ,” Stefan nói. “Mình về thôi”.

Hai người cùng nhau đi bộ về nhà trọ mà chẳng ai nói câu nào, mỗi người đều đang chìm trng suy tư. Elena nhúu mày, nhăn trán, thỉnh thoảng lại nhìn sang Stefan, nhưng mãi đến khi đã ở trong phòng anh cô mới lên tiếng.

“Stefan, mấy chuyện này là sao? Chuyện gì đang xảy ra với Vikie thế?”

“Đó là điều anh đang băn khoăn. Anh chỉ nghĩ ra được một cách giải thích thôi, rằng cô gái ấy vẫn còn chịu ảnh hưởng của cuộc tấn công.”

“Ý anh là Damon vẫn đang Ôi chúa ơi! Stefan ơn, lẽ ra em nên cho Vickie một ít cỏ roi ngựa. Lẽ ra em phải nhận thấy điều đó chứ ...”

Cái đó cũng chẳng ích cho cô ấy đâu. Tin anh đi.” Ngay lúc ấy, Elena đã quay ra cửa như định chạy theo Vickie, nhưng Stefan nhẹ nhàng kéo cô lại. “Một số nguwofi dễ bị tác động hơn người khác Elena ạ. Ý chí của Vickie chưa bao giờ mạnh mẽ cả. Giờ thì nó đã thuộc về anh ta.”

Elena chậm chậm ngồi xuống. “Vậy chẳng ai có thể làm gì sao? Nhưng mà. Stefan này, liệu Vickie có trở thành như anh và Damon không?”

“Cũng còn tùy,” giọng anh lạnh lẽo. “Không chỉ là chuyện Vickie đã mất bao nhiêu máu. Cô ấy cũng cần có máu anh ta trong huyết quản để hoàn tất sự chuyển đổi. nếu không cô ấy có kết cục như thầy Tanner thôi. Cạn kiệt, khô héo, không còn sức sống.”

74. Chương 74

Elena hít một hơi dài. Cô muốn hỏi Stefan thêm một chuyện nữa, một chuyện cô đã muốn hỏi từ lâu rồi. “Stefan, lúc anh nói chuyện với Vickie, em tưởng có tác dụng rồi chứ. Anh đã dùng quyền năng với cậu ấy, đúng không?”

“Ừ”

“Nhưng rồi cậu ấy nổi điên trở lại. Ý em là ... Stefan, anh không sao cả, đúng không anh? Quyền năng của anh đã quay trở lại rồi phải không?”

Stefan không nói gì. Nhưng như vậy đối với Elena đã là câu trả lời. “Stefan, sao anh không nói gì với em? Có chuyện gì không ổn vậy?” Cô bước vòng qua và quỳ xuống bên cạnh để buộc anh phải nhìn mình.

“Chỉ là phải mất chút ít thời gian để anh hồi phục lại, thế thôi. Em đừng lo chuyện đó.”

“Em rất lo. Chẳng lẽ chúng ta không thể làm gì được sao?”

“Không.” Stefan đáp. Tuy thế vẫn cụp mắt xuống.

Elena chợt hiểu ra “Ôi” cô thì thào, ngồi thụp xuống. Rồi cô lại đưa tay ra chạm vào anh, cố nắm lấy tay anh. “Stefan, nghe em này ...”

“Elena, không được. em không hiểu sao? Chuyện đó rất nguy hiểm, nguy hiểm cho cả hai ta, nhưng đặc biệt là cho em. Nó có thể giết em hoặc tệ hơn nữa.”

“Chỉ khi nào anh mất kiểm soát thôi,” Elena bảo “Và điều đó sẽ không xảy ra. Hôn em đi.”

“Không được,” Stefan đáp lại. Anh nói thêm. Giọng bớt gay gắt. “Đêm nay anh sẽ đi săn ngay khi trời tối.”

“Có giống nhau không?” Cô hỏi, biết rằng hai chuyện không hề giống nhau. Chỉ có máu người mới đem lại quyền năng. “Ôi, Stefan, làm ơn đi mà, anh không thấy là em muốn thế sao? Chẳng lẽ anh lại không muốn sao?”

“Thật không công bằng.” Stefan kêu lên, ánh mắt đầy khổ sở. “Em biết là không phải thế mà, Elena. Em biết anh muốn đến mức nào ...” Anh lại ngoảnh mặt đi, không nhìn cô, bàn tay thu lại thành nắm đấm.

“Vậy thì tại sao không? Stefan, em cần ...” Elena không thể nói hết câu. Cô không thể giải thích với Stefan mình cần gì, đó là nhu cầu muốn được kết nối với anh, được gần gũi anh. Cô cần nhớ ra cảm giác bên anh là như thế nào, để xua đi kí ức về điệu nhảy trong giấc mơ và đôi tay Damon siết chặt quanh mình. “Em cần chúng ta lại được ở bên nhau” Elena thì thầm.

Stefan vẫn ngoảnh mặt đi, lắc đầu.

“Thôi được”. Elena lầm bầm, nhưng chợt cảm thấy một đợt sóng đau buồn và sợ hãi quét qua người khi cảm giác thua cuộc ngấm vào xương tủy. Phần lớn nỗi lo sợ là dành cho Stefan, rằng anh đang yếu ớt vì không có Quyền năng. Thậm chí yếu đến nỗi ngay cả người dân bình thường của thị trấn Fell’s Church cũng có khả năng làm hại anh. Nhưng một phần nỗi lo sợ đó dành cho chính Elena.

Chương 12

Một giọng nói cất lên khi Elena với lấy lon đồ hộp trên kệ cửa hàng.

75. Chương 75

« Mới giờ này đã mua sốt nam việt quất rồi sao ? »

Elena ngẩng lên nhìn. « Chào Matt. Ừ, Di Judith thích có một buổi diễn tập vào ngày Chủ Nhật trước Lễ Tạ Ơn, anh nhớ không? Nếu thực hành trước, dĩ sẽ ít có khả năng gây tai họa hơn mà.”

“Ví dụ như quên mua sốt nam việt quất cho đến khi chỉ còn mười lăm phút là dọn bữa tối?”

“Cho đến trước bữa ăn tối năm phút”, Elena vừa xem đồng hồ vừa đáp, còn Matt thì bật cười. Đó là một âm thanh dễ chịu đã lâu lắm rồi Elena mới được nghe. Cô đến chỗ quầy thu ngân, nhưng sau khi đã trả tiền cô lại thấy do dự, bèn ngoái nhìn lại. Matt đang đứng cạnh sạp báo, rõ ràng đang mải mê đọc, nhưng cái cách bờ vai anh thông xuống có gì đó khiến cho Elena muốn tiến lại bên anh.

Cô đưa ngón tay chọc tờ báo Matt đang đọc. “Tối nay anh có làm gì không?” Elena hỏi. Khi Matt đưa mắt do dự nhìn ra phía trước cửa hàng, cô bèn nói thêm, “Bonnie đang đợi trong xe, tối nay cậu ấy sẽ đến. Ngoài ra cũng chỉ toàn người nhà thôi. Dĩ nhiên có cả chú Robert; giờ này chắc chú ấy cũng đến rồi. » Ý Elena nói Stefan sẽ không đến. Cô vẫn không chắc lắm về mối quan hệ giữa Matt và Stefan những ngày gần đây. Ít ra họ cũng chịu nói chuyện với nhau.

« Tối nay anh tự lo. Mẹ anh thấy không hào hứng chuyện nấu nướng cho lắm », anh nói. Nhưng rồi như để chuyển chủ đề, Matt nói tiếp, « Còn Meredith ? »

« Dì với gia đình thăm họ hàng hay sao ấy », Elena nói năng úp mở bởi vì chính Meredith cũng nói năng úp mở với cô, cô bạn ít khi nói về gia đình mình. « Thế anh nghĩ sao ? Có muốn liêu mình thử tài nấu nướng của dì Judith không ? »

« Vì những ngày xưa tươi đẹp ? »

« Vì tình bạn cũ tươi đẹp », Elena đáp sau một thoáng do dự ; cô mỉm cười với Matt.

Anh chớp mắt nhìn đi chỗ khác. « Sao anh có thể từ chối một lời mời như thế chứ ? » Matt đáp bằng giọng nghèn nghẹn lạ lùng. Nhưng khi đặt tờ báo trở lại và đi theo Elena, anh cũng mỉm cười.

Bonnie tươi cười chào Matt, và khi họ về đến nhà, dì Judith mừng rỡ ra mặt khi thấy Matt bước vào nhà bếp.

« Bữa tối sắp xong rồi đây », dì nói, đón lấy túi đồ từ tay Elena. « Chú Robert mới đến cách đây vài phút. Sao các cháu không vào phòng ăn đi ? À mà Elena này, nhớ lấy thêm một cái ghế. Thêm Matt nữa là bảy người.

« Sáu chứ dì Judith ? » Elena thấy buồn cười. « Dì với chú Robert này, cháu với Magaret này, Matt với Bonnie này. »

« Đúng thế, cưng à, nhưng chú Robert còn mang theo một người khách nữa. Họ đã ngồi vào bàn ăn rồi. »

Những lời đó lọt vào tai Elena vừa lúc cô bước qua ngưỡng cửa phòng ăn, nhưng phải mất vài giây nào bộ mới phản ứng với chúng. Tuy nhiên, cô đã biết rồi ; ngay khi bước qua cánh cửa đó, Elena đã biết điều gì đó đang chờ đón mình.

Chú Robert đang đứng mân mê chai rượu vang trắng, trông rất hoan hỉ. Và ngồi tại bàn ăn, ở phía xa tít bên kia vật trang trí chủ đề mùa thu đặt ngay giữa bàn cùng những ngọn nến dài đã tắt, là Damon.

76. Chương 76

Elena nhận ra mình đã đứng chững lại khi Bonnie đâm sầm vào cô từ đằng sau. Thế là cô bắt tay chặn mình phải hoạt động. Tâm trí Elena thì lại chẳng chịu nghe theo, nó vẫn như đông cứng thành đá.

« A, Elena », chú Robert chìa tay ra. “Đây là Elena, cô bé mà tôi đã kể với cháu”, chú nói với Damon. “Elena, đây là Damon...à...”

“Smith”, Damon tiếp lời.

« À, đúng rồi. cậu ấy cũng học trường ngày xưa chú học, William & Mary. Chú vô tình gặp cậu ta ngoài cửa tiệm tạp hóa. Nhân tiện Damon đang tìm chỗ ăn, chú rủ cậu ấy về đây ăn bữa cơm gia đình luôn. Damon, đây là mấy người bạn của Elena, Matt và Bonnie. »

« Chào anh », Matt nói. Bonnie chỉ nhìn lom lom, rồi trốn mắt ngó Elena.

Elena đang cố gắng kiềm chế bản thân. Cô chẳng biết mình nên thét lên, dùng đũa rời khỏi phòng, hay cô sẽ hất ly rượu chú Robert đang rót vào cái bản mặt của Damon. Ngay bây giờ phút này đây, cô giận đến nỗi chẳng còn thấy sợ hãi nữa.

Matt vào phòng khách lấy thêm một chiếc ghế. Elena thấy thắc mắc về chuyện anh chấp nhận Damon thật dễ dãi, rồi nhận ra rằng Matt đã không có mặt trong bữa tiệc của thầy Alaric. Hẳn anh không biết chuyện gì đã xảy ra giữa Stefan và « vị khách đến từ trường đại học » này.

Bonnie tuy vậy lại trông có vẻ như sắp hoảng loạn đến nơi. Cô nàng đang nhìn Elena với ánh mắt van nài, Damon đã đứng dậy và kéo ghế mời cô ngồi.

Trước khi Elena nghĩ ra cách xử sự, cô nghe tiếng Margaret líu lo ở cửa. « Anh Matt, anh muốn xem con mèo con của em không ? Dì Judith nói em có thể nuôi nó. Em sẽ gọi nó là Bóng Tuyết đấy. »

Elena quay người lại nung nấu một ý tưởng.

« Nó dễ thương quá nhỉ », Matt gượng gạo nói, cúi xuống quan sát móng lông trắng tinh Margaret đang ôm trong lòng. Anh hoảng hồn khi bị Elena thô bạo giật lấy con mèo ngay trước mũi.

« Margaret này, để chị khoe với khách của chú Robert con mèo nhé ! » cô nói và chìa móng lông xù ra trước mặt Damon, thiếu điều ném luôn vào người hắn ta.

Một cuộc hỗn loạn nổ ra. Bóng Tuyết lông lá dựng đứng, phình ra gấp đôi cỡ bình thường. Nó rít lên nghe như tiếng nước nhỏ trên sắt nung đỏ, rồi biến thành một cơn lốc xoáy gầm ghè, phun phì phì, cào cào Elena, tát Damon rồi bắn dội vào tường trước khi phóng ra khỏi cửa.

Trong khoảnh khắc, Elena hả hê nhìn thấy đôi mắt đen như màn đêm của Damon thoáng mở to hơn thường lệ, rồi hắn ta lại sụp mí mắt xuống. Lúc này cô mới quay lại nhìn phản ứng của những người trong phòng.

Margaret há miệng gào toáng như tiếng động cơ hơi nước. chú Robert cố chặn họng con bé lại bằng cách dắt nó đi tìm con mèo. Bonnie dính sát vào tường với vẻ mặt tuyệt vọng. Còn Matt và dì Judith, lúc này đang đứng trong bếp nhìn ra, thì hoảng vía hồn kinh.

« Tôi đoán là anh không có duyên với loài vật rồi », cô bảo Damon, rồi ngồi xuống bàn. Elena gạt đầu ra hiệu cho Bonnie, cô bạn miễn cưỡng nhấc lưng khỏi tường, hấp tấp bước về phía chỗ ngồi của mình trước khi Damon kịp chạm vào cái ghế. Đôi mắt nâu của Bonnie dõi theo hắn ta cho đến khi hắn ta ngồi vào chỗ.

77. Chương 77

Vài phút sau, chú Robert xuất hiện cùng với bé Margaret mặt mũi tèm nhem nước mắt. Chú cau mày nghiêm khắc nhìn Elena. Matt đẩy chiếc ghế của mình vào không một tiếng động, nhưng lông mày lại nhướng lên hết cỡ.

Khi dì Judith bước vào và bữa tối bắt đầu, Elena đưa mắt nhìn khắp bàn ăn. Một màn sương lấp lánh như đang che phủ mọi thứ, và cô có cảm giác không thực chút nào, nhưng bản thân quang cảnh trước mắt lại trông có vẻ hoàn hảo đến mức khó tin, y như trong một đoạn phim quảng cáo vậy. Một gia đình hết sức bình thường đang cùng ngồi ăn món gà tây, Elena nghĩ bụng. Một bà dì chưa chồng cuống quýt lên vì lo món đậu quá mềm hay bánh mì quá khét, một ông-dượng-tương-lai đang tỏ ra rất thoải mái, một cô cháu gái tóc vàng tuổi thiếu niên cùng với đứa em nhỏ đầu thắt bím. Một chàng trai mắt xanh hiền lành tử tế, một cô bạn gái nhỏ nhắn dễ thương, một ma cà rồng đẹp trai không tưởng đang chuyển đi đĩa khoai lang hầm đường. Một gia đình Mỹ điển hình.

Suốt nửa đầu bữa ăn, Bonnie cứ dùng mắt bắn sang chỗ Elena thông điệp « Mình phải làm gì đây ? ». Khi tất cả những gì Elena nhấn gửi lại chỉ là « Không làm gì cả », thì cô nàng có vẻ như quyết định phớt lờ mọi chuyện cho số phận và bắt đầu dưng nĩa.

Elena chẳng biết phải làm gì nữa. Bị dồn vào thế kẹt như thế này thật là bẽ mặt, và Damon biết điều đó. Tuy vậy, hắn ta đã khiến cho dì Judith và chú Robert hoa mắt vì những lời khen ngợi bữa ăn cùng những câu chuyện phiếm nhẹ nhàng về trường William & Mary. Ngay Margaret cũng cười với hắn ta, và chẳng mấy chốc sẽ tới lượt Bonnie cho xem.

« Tuần sau thị trấn Fell's Church sẽ tổ chức lễ Những Người Sáng Lập, » dì Judith thông báo với Damon, đôi gò má xương xương thoáng ửng hồng. « Phải chỉ cháu quay lại tham dự được thì hay quá ».

« Cháu rất muốn », Damon niềm nở đáp.

Dì Judith trông có vẻ hài lòng. « Năm nay Elena sẽ giữ vai trò quan trọng trong lễ hội. Em nó được chọn làm đại diện cho linh hồn Fell's Church đấy ».

« Chắc hẳn cô chú rất tự hào về Elena », Damon nói.

« Ủ, đúng thế », dì Judith đáp. « Vậy cháu ráng thu xếp đến chơi nhé ? »

Elena ngắt lời, tay trét bơ vào bánh mì một cách đầy giận dữ. « Cháu mới nghe tin về Vickie », cô bảo. « Anh còn nhớ không, cái cô gái bị tấn công ấy », cô nhìn xoáy vào Damon.

Một thoáng im lặng. Rồi Damon bảo « Hình như tôi không biết cô ấy »

« Tôi chắc là anh có biết mà. Cao cỡ tôi, mắt nâu, tóc nâu nhạt...mà dù sao đi nữa, tình hình cô ấy giờ càng lúc càng tệ »

« Chúa ơi ! » dì Judith kêu lên.

« Đúng thế đấy ạ, rõ ràng bác sĩ không thể hiểu nổi vì sao. Càng lúc Vickie càng tệ đi, cứ như thể vẫn còn chịu ảnh hưởng của cuộc tấn công ấy ». Khi nói, Elena vẫn không rời mắt khỏi khuôn mặt Damon, nhưng hẳn ta chẳng biểu lộ gì ngoài sự chú ý xã giao. « Anh ăn thêm nhân nhồi gà đi ». Cô kết thúc câu chuyện, tay đẩy một cái tô về phía Damon.

78. Chương 78

« Thôi, cảm ơn cô. Nhưng tôi sẽ ăn thêm món này », hẳn ta giơ một muống đầy sốt nam việt quất đặc lên trước ngọn nến để ánh lửa chiếu xuyên qua nó. « Màu sắc mới hấp dẫn làm sao. »

Bonnie cũng ngược nhìn ngọn nến như tất cả mọi người khác quanh bàn khi Damon làm vậy. Nhưng Elena để ý thấy cô bạn không cúi xuống lại mà cứ nhìn chằm chằm vào ngọn lửa đang nhảy múa, mọi biểu hiện cảm xúc trên khuôn mặt từ từ biến mất.

Ôi, không, Elena kêu thầm trong bụng, một cảm giác râm ran lan ra khắp tứ chi khi hiểu ra sự việc. Cô từng nhìn thấy vẻ mặt đó rồi. Elena cố tìm cách lôi kéo sự chú ý của Bonnie, nhưng cô bạn dường như chẳng nhìn thấy gì ngoài ngọn nến.

« ...rồi bọn con nít cấp một sẽ diễn một hoạt cảnh về lịch sử của thị trấn », dì Judith đang nói chuyện với Damon. « Nhưng phần kết thúc buổi lễ do những học sinh lớn đóng. Elena này, năm nay bao nhiêu học sinh lớp 12 sẽ biểu diễn đọc thơ hả cháu ? »

« Chỉ ba người chúng cháu thôi », Elena phải quay sang trả lời dì, và ngay khi đang nhìn vào khuôn mặt tươi cười của dì Judith thì cô nghe thấy giọng nói đó.

« Tử Thần »

Dì Judith khẽ bật tiếng kêu. Chú Robert khựng lại khi đang chuẩn bị đưa nĩa lên miệng. Elena cuống cuống ao ước một cách tuyệt vọng rằng phải chỉ có Meredith ở đây.

« Tử Thần », giọng nói đó lại cất lên. « Tử Thần đang ở trong ngôi nhà này. »

Elena nhìn quanh bàn và thấy rằng chẳng có ai để giúp mình. Tất cả họ đều đang sững sờ nhìn Bonnie, bất động như người trong tranh.

Bản thân Bonnie cứ nhìn chằm chằm vào ngọn nến, khuôn mặt sạch trơn cảm xúc, mắt mở thao láo, y như những lần trước mỗi khi giọng nói này vang lên từ miệng cô. Rồi đôi mắt vô hồn đó quay sang Elena. « Cái chết của người », giọng đó nói. « Cái chết của người đang đợi, Elena. Nó đang... »

Bonnie có vẻ như bị mắc nghẹn. Rồi cô cúi người về phía trước, suýt chút nữa đập mặt vào đĩa thức ăn của mình.

Trong khoảnh khắc mọi người gần như tê liệt, rồi cũng chuyển động một lúc. Chú Robert bật dậy chụp lấy vai Bonnie, kéo cô lên. Da Bonnie tái mét, mắt nhắm nghiền. Di Judith nặng xị chung quanh, lấy khăn ướt chạm chạm khuôn mặt cô. Damon nheo mắt quan sát với vẻ dăm chiêu.

« Cô bé không sao đâu », chú Robert ngược lên nói, nhẹ nhõm ra mặt. « Anh ghêic nó chỉ bị ngất thôi. Chắc đó là một dạng kích động bộc phát ấy mà ». Nhưng mãi khi Bonnie mở đôi mắt chuenh choáng hỏi mọi người đang nhìn gì vậy thì Elena mới hít thở lại được.

Bữa tối thế là kết thúc nhanh gọn. Chú Robert khẳng khẳng bảo Bonnie phải được đưa về nhà gấp, và trong bầu không khí chộn rộn tiếp theo sau đó, Elena tìm ra cơ hội để thì thào vài tiếng với Damon.

« Xéo đi ! »

Hắn ta nhướn mày hỏi lại, « Gì cơ ? »

« Tôi bảo, xéo đi ! Ngay bây giờ ! Đi ngay. Không thì tôi sẽ bảo với họ anh là kẻ giết người đấy »

79. Chương 79

Damon làm ra vẻ trách móc, « Chẳng lẽ cô không nghĩ là khách khứa cần được đối xử tử tế hơn sao ? » Hắn ta nói, nhưng rồi nhún vai nhe răng cười khi trông vẻ mặt của cô.

« Cảm ơn cô đã mời cháu ăn tối », Damon nói to với di Judith khi di đi ngang, tay ôm cái chăn để mang ra xe. « Cháu mong sẽ có dịp đền đáp » Rồi quay sang Elena, hắn ta nói thêm, « Gặp lại cô em sớm nhé. »

Nói vậy là đã quá rõ Elena nghĩ bụng, khi chú Robert lái xe chở theo Matt ủ rũ và Bonnie ngái ngủ. Di Judith đang nói chuyện điện thoại với bác McCullough gái.

« Tôi cũng chả hiểu chuyện gì xảy ra với mấy đứa con gái », di nói. Đầu tiên là Vickie, giờ lại đến Bonnie...cả con bé Elena dạo gần đây cũng khác thường lắm... »

Trong di Judith nói chuyện và Magaret tìm con Bóng Tuyết này giờ biến đâu mất, Elena cứ đi đi lại lại.

Cô phải gọi điện cho Stefan, chẳng còn cách nào khác. Cô không lo lắng cho Bonnie, những lần trước chuyện này xảy ra chẳng bao giờ để lại hậu quả lâu dài. Và đêm nay Damon cũng sẽ có nhiều chuyện hay ho để làm hơn là quấy phá bạn bè của Elena.

Hắn ta sẽ đến đây, để được đền ơn vì « ân huệ » hắn ta đã làm cho cô. Cô không chút nghi ngờ rằng đó chính là ý nghĩ đằng sau những loid cuối cùng của Damon. Vậy tức là Elena phải kể cho Stefan nghe mọi chuyện, vì đêm nay cô cần anh, cần sự che chở của anh.

Chỉ là, Stefan có thể làm gì đây chứ ? Mặc cho tuần trước cô hết năn nỉ lại lí sự, anh đã từ chối uống máu cô. Stefan cứ khẳng khẳng rằng quyền năng của mình sẽ phục hồi mà không cần làm việc đó, nhưng Elena biết hiện giờ anh vẫn còn yếu. ngay cả khi Stefan có ở đây, liệu anh có ngăn được Damon ? Liệu anh có làm được việc đó mà không bị giết ?

Nhà của Bonnie không còn là nơi trú ẩn nữa rồi, Meredith thì đã đi mất. Không một ai giúp nổi cô, chẳng có ai để cô có thể tin tưởng. Nhưng cái ý nghĩ đêm nay phải một mình đợi ở đây, biết chắc Damon sắp đến, thật không thể nào chịu đựng nổi.

Elena nghe tiếng di Judith gác máy. Theo phản xạ, cô bước về phía nhà bếp, số điện thoại của Stefan bật ra trong óc. Rồi cô dừng lại, chậm chậm quay lưng nhìn căn phòng khách mình vừa bước rời khỏi.

Elena quan sát những khung cửa sổ cao chạm trần nhà và lò sưởi tinh xảo có đường nét trang trí đẹp đẽ. Căn phòng này là một phần của ngôi nhà cũ đã cháy gần hết trong thời Nội Chiến. Còn phòng ngủ của Elena ngay bên trên nó.

Một tia sáng bắt đầu lóa lên cuối đường hầm. Elena ngược nhìn lên đường chỉ trang trí bao quanh trần nhà, nhìn nơi nó tiếp giáp với phòng ăn hiện đại hơn. Rồi cô gần như ù té chạy về phía cầu thang, tìm đập thành thịch.

“Dì Judith?” Dì dừng bước ở lưng chừng cầu thang. “Dì Judith, nói cháu nghe chuyện này. Damon có vào trong phòng khách không?”

“Gi kia!” Dì Judith chớp mắt nhìn cô về ngơ ngác.

“Chú Robert có dẫn Damon vào phòng khách không? Làm ơn nhớ lại đi dì! Cháu cần phải biết!”

80. Chương 80

“Tại sao chứ, không, dì không nghĩ thế. Không có. Hai người đó vào thẳng phòng ăn luôn. Elena, chuyện trời ơi đất hỡi gì...?” Dì chỉ nói đến thế khi bị Elena bắt thành linh ôm chầm lấy.

« Xin lỗi, dì Judith. Chỉ là cháu vui quá », Elena đáp. Cô tươi cười chạy xuống cầu thang lại.

« Ủ, dì cũng mừng là có người còn vui nổi, sau khi bữa ăn tối thành ra như thế. Mặc dù cái cậu nhóc dễ thương đó, Damon ấy, có vẻ rất thoải mái. Cháu có biết không, Elena, hình như cậu ta khá thích cháu đấy, ngay cả với cách xử sự của cháu »

Elena quay người lại, « Vậy thì sao hả dì ? »

« Ủ thì, dì chỉ nghĩ cháu nên cho cậu ta một cơ hội, vậy thôi. Dì thấy cậu ta rất dễ gần. Đúng kiểu con trai dì thích đến nhà chơi. »

Elena trợn mắt nhìn dì vài giây, rồi nuốt nước miếng xuống để ngăn một tràng cười kích động bật ra. Dì Judith đang đề nghị cô cặp với Damon thay vì Stefan...bởi Damon an toàn hơn. Kiểu con trai dễ thương mà người dì nào cũng thích. « Dì Judith ơi », Elena kêu lên », nhưng rồi nhận ra có làm vậy cũng vô ích. Cô lặng lẽ lắc đầu, gờ hai tay đầu hàng và đứng nhìn dì bước lên cầu thang.

Mọi khi Elena ngủ với cửa phòng đóng kín. Nhưng đêm nay cô để cửa mở và nằm trên giường nhìn ra hành lang tối om. Cứ chốc chốc, cô lại liếc nhìn những con số dạ quang in trên mặt đồng hồ đặt bỏ bàn trang điểm trên đầu giường.

Sẽ không thể có chuyện Elena ngủ thiếp đi mất. Mỗi phút giây trôi qua, cô lại ước gì mình có thể chớp mắt.

Tờ gian chuyển động với sự chậm chạp muốn phát điên lên được. Mười lốt giờ...mười một giờ rưỡi...nửa đêm. Một giờ sáng. Một giờ rưỡi. Hai giờ.

Lúc hai giờ mười phút cô nghe có tiếng động.

Elena nằm im trên giường, đóng tai nghe ngóng tiếng động mơ hồ dưới tầng trệt. Cô đã biết thế nào hẳn ta cũng tìm được cách vào, nếu muốn. Nếu Damon đã quyết, chẳng có ổ khóa nào cản nổi bước hần ta.

Điệu nhạc cô đã nghe cái đêm ở nhà Bonnie vang vọng trong tâm trí Elena, ngập tràn những giai điệu thánh thót buồn thảm. Bnr nhạc đánh thức những cảm xúc kì lạ trong cô. Đờ dãn như chính mình cũng đang mơ, Elena ngồi dậy và bước ra đứng chỗ ngưỡng cửa.

Hành lang không chút ánh sáng, nhưng mắt cô đã thấy một bóng đen đang bước lên cầu thang. Khi chiếc bóng bước đến bậc trên cùng, Elena thoáng nhìn thấy nụ cười chết chóc của hần ta lóa lên.

Cô đứng đợi, mặt lạnh tanh, cho đến khi hần ta bước đến và đứng đối mặt với mình, chỉ cách một thước sần gỗ. Ngôi nhà hoàn toàn im ắng. Magaret đang ngủ phía bên kia hành lang, còn ở cuối lối đi, dì Judith đang dẫn mình trong cơn mơ, không hề biết chuyện gì đang diễn ra trước cửa phòng mình.

Damon không nói gì, nhưng hần ta nhìn Elena, thu vào mắt hình ảnh chiếc váy ngủ dài trắng có cổ cao lót ren. Elena đã chọn nó bởi vì đây là chiếc váy kín đáo nhất mà cô có, nhưng rõ ràng Damon lại nghĩ nó rất hấp dẫn. Cô ép mình đứng yên nhưng miệng lại khô khốc, tim thì đập thình thình. Thời khắc đã tới. Chỉ phút chốc cô sẽ biết ngay.

81. Chương 81

Elena lùi lại, không hề lên tiếng hay ra dấu mời mọc, để khung cửa trống không. Cô thấy một tia lửa lóe lên trong đôi mắt thăm thẳm không đáy của Damon, và đứng nhìn hắn ta hăm hở bước về phía mình. Rồi nhìn hắn đứng sững lại.

Damon dừng ngay trước cửa phòng cô, rõ ràng rất lúng túng. Hắn ta cố bước tới thêm một lần nữa nhưng vẫn không được. Giống như có thứ gì đó đang ngăn không cho hắn ta di chuyển xa hơn. Trên khuôn mặt Damon, nét sững sốt nhường chỗ cho thắc mắc và cuối cùng là giận dữ.

Hắn ta ngẩng đầu lên, lia mắt nhìn thanh rằm phía trên, quan sát trần nhà ở cả hai bên ngưỡng cửa. Rồi khi nhận thức ập đến, hắn ta nhẹ gầm gừ như một con thú dữ.

An toàn bên phía ngưỡng cửa của mình, Elena bật cười khê. Đã có tác dụng.

« Phòng tôi và phòng khách bên dưới là tất cả những gì còn sót lại của ngôi nhà cũ », cô bảo Damon, « Và dĩ nhiên, nó là một nơi trú ẩn khác rồi. Nơi mà anh sẽ không bao giờ được mời vào. »

Ngực hắn phồng lên vì giận dữ, lỗ mũi nở rộng, mắt ánh lên hoang dại. Những đợt sóng đen cuồn cuộn tỏa ra từ người Damon. Trông hắn ta giống như đang muốn phá sập bức tường bằng đôi tay hiện đang vịn vào và siết chặt lại trong cơn tức giận.

Nhẹ nhõm và đắc thắng khiến Elena cao hứng. « Anh nên biến đi thì hơn », cô nói, « Ở đây chả có gì cho anh đâu »

Đôi mắt đầy đe dọa đó thiêu đốt mắt cô thêm cả phút, rồi Damon quay người lại. Nhưng hắn ta không đi về phía cầu thang mà bước thêm một bước sang phía đối diện hành lang, đặt tay lên cánh cửa dẫn vào phòng Margaret.

Elena nhào tới trước khi nhận ra hắn ta đang làm gì. Cô đứng lại chỗ ngưỡng cửa, búi chặt lấy gờ trang trí, thở gấp.

Damon quay ngoắt lại và mím một nụ cười ung dung, tàn bạo. Hắn khê xoay tay nắm cửa mà chẳng thèm nhìn nó. Đôi mắt đen như gỗ mun dạng lỏng đó vẫn dừng trên mặt Elena.

« Cô em chọn đi », hắn nói.

Elena đứng im không nhúc nhích, cảm giác như thể cả mùa đông đang ngự trị trong lòng. Margaret chỉ là một đứa trẻ. Damon không thể nào có ý định làm thế được. Chẳng ai có thể tàn ác đến mức đi hại một đứa trẻ chỉ mới bốn tuổi.

Nhưng khuôn mặt Damon chẳng mấy may tỏ vẻ động lòng. Hắn ta là một kẻ săn mồi, một sát thủ, và những người yếu thế chính là con mồi của hắn ta. Cô nhớ lại nét ghăm ghè như dã thú đã làm méo mó những đường nét đẹp đẽ trên khuôn mặt Damon, và biết rằng mình sẽ không bao giờ để cho hắn ta cơ hội chạm vào bé Margaret.

Mọi thứ diễn ra như một thước phim quay chậm. Elena nhìn thấy bàn tay của Damon đặt trên ngưỡng cửa. Cô thấy đôi mắt nhẩn tâm của hắn ta. Cô đang bước qua ngưỡng cửa, bỏ lại đằng sau nơi chốn an toàn duy nhất mà cô biết.

Tử Thần đang ở trong nhà, Bonnie đã nói vậy. Và giờ đây Elena đang tự nguyện bước đến chỗ Tử Thần. Cô cúi gầm mặt để giấu đi giọt nước mắt tuyệt vọng đang dâng trong mắt. Mọi thứ đã chấm hết. Damon đã thắng.

82. Chương 82

Elena không ngược lên nhìn khi hắn ta tiến đến bên mình, nhưng cô cảm nhận được không khí chuyển động chung quanh khiến cô run rẩy. Rồi bóng tối mênh mông mềm mại bao trùm lấy Elena, như đôi cánh của loài chim lớn.

Chương 13

Elena khẽ cựa mình, mở đôi mí mắt nặng trĩu. Ánh sáng đang rọi qua rèm ngoài màn cửa. Cảm thấy cử động thật khó khăn, cô đành nằm nguyên trên giường, cố gắng xâu chuỗi những chuyện đã xảy ra đêm qua.

Damon. Damon đã đến đây và đem Margaret ra đe dọa cô. Nên Elena phải đến với hắn ta, hắn ta đã thắng.

Nhưng sao hắn ta không kết thúc trò chơi này chứ ? Cô uể oải đưa tay chạm vào một bên cổ, biết chắc sẽ tìm thấy gì ở đó. Y như rằng, chúng đây rồi : Hai vết thương nhỏ nhoi và rất nhạy cảm khi bị ấn vào.

Nhưng Elena vẫn sống. Damon đã dừng lại trước khi hoàn tất lời hứa của mình. Tại sao chứ ?

Ký ức cô về vài tiếng đồng hồ vừa qua rất lộn xộn và mờ nhạt. Chỉ một phần trong đó là rõ ràng. Đôi mắt Damon cúi xuống nhìn Elena, lấp đầy thế giới của cô. Cơn đau nhói lên ở cổ. Rồi, sau đó, Damon vạch áo sơ mi của mình ra, máu của hắn ứa ra từ một vết cắt nhỏ trên cổ.

Vậy là Damon đã ép cô uống máu của hắn ta. Nếu như dùng từ ép là chính xác. Elena nhớ rằng mình đã không kháng cự hay cảm thấy bất cứ sự ghê tởm nào. Đến lúc đó thì cô đã muốn được làm thế.

Nhưng Elena không chết, thậm chí cũng không đến nỗi yếu đi quá nhiều. Damon đã không biến cô thành ma cà rồng. Đó là điều cô không tài nào hiểu nổi.

Hắn ta không có lương tâm hay đạo đức, Elena tự nhắc nhở mình, tất nhiên không phải lòng trắc ẩn đã ngăn hắn ta lại. Có thể hắn chỉ muốn kéo dài cuộc chơi, làm cho người ta phải khổ sở thêm trước khi kết liễu họ. Hoặc cũng có thể Damon muốn cô cũng giống như Vickie, lừng lững lơ lơ giữa hai thế giới, và từ từ hóa điên theo cách đó.

Có một điều chắc chắn : Elena sẽ không bị phỉnh phờ mà tin rằng chuyện này là do lòng tốt từ phía hắn ta. Damon không có khả năng đối xử tốt hay quan tâm đến bất cứ ai, ngoại trừ chính bản thân hắn.

Cô tung chăn ra ngồi dậy, nghe ngóng đi Judith đi lòng vòng ngoài hành lang. Hôm nay là thứ Hai, và Elena phải sửa soạn đi học.

Thứ Tư, ngày 27 tháng Mười Một,

Nhật ký yêu dấu,

Có giả vờ như không sợ cũng chẳng ích gì, bởi vì mình đang rất sợ. Ngày mai là Lễ Tạ Ơn, và sau đó hai ngày là Lễ Những Người Sáng Lập. Thế mà mình vẫn chưa nghĩ ra cách để ngăn được Tyler và Caroline !

Mình không biết phải làm sao đây. Nếu mình không lấy lại được quyển nhật ký từ tay Caroline, con nhỏ sẽ mang ra đọc trước mặt toàn thể bàn dân thiên hạ. Nó sẽ có đầy đủ cơ hội để làm chuyện đó, nó là một trong ba học sinh cuối cấp được chọn để đọc thơ trong lễ bế mạc mà. Được hội đồng quản trị nhà trường chọn, mình phải nói thêm là trong đó có cả bố Tyler. Mình tự hỏi ông ta sẽ nghĩ thế nào khi mọi chuyện kết thúc ?

83. Chương 83

Nhưng như vậy cũng có khác gì đâu ? Trừ khi mình có thể nghĩ ra một kế hoạch nào đó, không thì khi mọi chuyện kết thúc, mình cũng chẳng còn hơi sức đâu để quan tâm nữa. Còn Stefan sẽ phải ra đi, anh sẽ bị những công dân lương thiện của Fell's Church đuổi khỏi thị trấn. Hoặc sẽ chết, nếu anh không hồi phục được một phần Quyền năng của mình. Và nếu Stefan chết thì mình cũng sẽ chết, đơn giản vậy thôi.

Tức là mình phải tìm cách lấy lại quyển nhật ký. Nhất định phải thế.

Nhưng mình không làm được.

Mình biết thế nào cậu cũng đang chờ mình nói ra điều này. Có một cách để lấy lại quyển nhật ký của mình làm theo cách của Damon. Tất cả những gì mình cần làm là đồng ý với cái giá hắn đưa ra.

Nhưng cậu không hiểu điều đó làm mình kinh sợ như thế nào. Không phải chỉ vì Damon khiến mình sợ hãi, mà còn vì mình e ngại những chuyện sẽ xảy ra nếu mình và hắn ta lại ở cùng nhau. Mình sợ những điều sẽ xảy ra với mình...cũng như với mình và Stefan.

Mình không thể nói tiếp về chuyện này được, nó khiến mình bất an quá. Mình cảm thấy thật bối rối, lạc lõng và cô độc. Chẳng có ai để mình nương tựa hay tâm sự. Chẳng có ai có thể hiểu...

Mình phải làm sao bây giờ ?

11 :30 đêm, Thứ Năm, ngày 28 tháng Mười một,

Nhật ký yêu dấu,

Hôm nay mọi thứ dường như đã thông suốt hơn, có lẽ vì mình đã đi đến một quyết định. Một quyết định khiến mình hài lòng, nhưng dù sao cũng tốt hơn cái cchs duy nhất mà mình có thể nghĩ ra.

Mình sẽ kể với Stefan mọi chuyện.

Đó là điều duy nhất mình có thể làm lúc này. Lễ Những Người Sáng Lập là thứ Bảy rồi mà mình vẫn chưa nghĩ ra được kế hoạch nào. Nhưng biết đâu Stefan sẽ nghĩ ra được cái gì thì sao, một khi anh ấy nhận ra tình hình nghiêm trọng đến mức nào. Ngày mai mình sẽ ở cả ngày ở nhà trọ, và khi đến đó mình sẽ kể cho Stefan nghe tất cả mọi chuyện mà lẽ ra ngay từ đầu mình đã phải kể.

Tất cả mọi chuyện. Cả chuyện Damon. Mình không biết Stefan sẽ nói gì. Mình cứ nhớ đến khuôn mặt của anh trong mơ. Cái cách anh nhìn mình đầy chua chát và giận dữ, giống như anh chẳng hề có tình cảm với mình vậy. Nếu ngày mai Stefan cũng nhìn mình như thế thì...

Ôi, mình sợ quá đi mất. Bụng dạ mình cứ nhộn nhạo cả lên. Mình gần như chẳng hề đụng thức ăn trong bữa tối Lễ Tạ Ôn...và mình chẳng tài nào ngồi yên được. Mình có cảm giác như sắp vỡ tung tóa thành hàng triệu mảnh nhỏ vậy. Vào giường nằm ngủ đêm này à ? Mơ đi.

Cầu Chúa là Stefan sẽ thông cảm. Cầu Chúa là anh chịu tha thứ ỉnh.

Buồn cười ở chỗ, mình muốn vì anh ấy mà trở thành người tốt hơn. Mình muốn xứng đáng với tình yêu của anh. Stefan lúc nào cũng mang đầy những tư tưởng về danh dự và lẽ phải. Giờ đây, nếu phát hiện mình đã nói dối anh, anh sẽ nghĩ gì về mình chứ ? Liệu Stefan có chịu tin rằng mình chỉ làm thế để cố gắng bảo vệ anh không ? Liệu anh có tin tưởng mình nữa không ?

84. Chương 84

Ngày mai mình sẽ biết thôi mà. Chúa ơi, phải chi chuyện này kết thúc rồi. Chẳng biết làm sao mình sống nổi cho đến lúc đó đây.

Elena chuồn khỏi nhà mà không nói cho dì Judith biết cô đi đâu. Cô đã chán nói dối, nhưng cũng không muốn đối mặt với thái độ rít rít nặng nề của dì nếu nghe Elena nói đi gặp Stefan. Kể từ cái hôm Damon đến ăn tối, dì Judith lúc nào cũng nói về hắn ta, gài những câu lúc thì ẩn ý, lúc lại huych toẹt vào từng mẩu đối thoại. Chú Robert cũng chẳng hơn gì. Đôi lúc Elena nghĩ chính chú đã xúi dì Judith làm thế.

Cô mệt mỏi tì tay và chuông cửa nhà trọ. Mấy ngày nay bà Flowers đi đâu rồi không biết ? Cuối cùng, khi cách cửa mở ra, chính Stefan là người xuất hiện phía sau nó.

Anh mặc đồ để đi ngoài trời, cổ áo khoác bẻ lên. « Anh tưởng bọn mình sẽ đi dạo chứ . » Stefan bảo.

« Không » Elena dứt khoát. Cô không thể nặn ra nổi nụ cười với anh, nên thôi không miễn cưỡng nữa. « Mình lên lầu đi, được không ? Chúng ta có chuyện cần nói », cô nói.

Stefan nhìn cô, thoáng vẻ ngạc nhiên. Chắc là Elena đã để lộ ra điều gì đó, bởi vì nét mặt của anh từ từ dần lại và tối sầm đi. Anh hít một hơi thật sâu và gật đầu. Không nói một lời, Stefan quay lưng lại và dẫn đường lên phòng mình.

Những hòm xiềng, tủ kệ đã được sắp xếp lại ngay ngắn từ lâu. Nhưng Elena có cảm giác như đến tận bây giờ mới để ý thấy. Vì lí do nào đó, cô chợt nghĩ đến cái đêm đầu tiên mình đến đây, khi Stefan vừa giải

thoát cô khỏi vòng tay góm ghiếc của Tyler. Elena lướt mắt qua những vật dụng trên chiếc tủ đầu giường : Những đồng Florin vang từ thế kỉ mười lăm, con dao có cán bằng ngà, chiếc tráp sắt nhỏ có bản lề. Cô đã thử mở nó ra vào đêm đầu tiên và Stefan đã đóng sầm nắp lại.

Elena quay lại. Stefan đang đứng bên cửa sổ, lọt giữa hình ảnh bầu trời chữ nhật xám xịt và u ám. Tuần này ngày nào trời cũng lạnh lẽo và sương giá, ngày hôm nay cũng thế. Vẻ mặt của Stefan giống y hệt thời tiết ngoài kia.

« Sao », anh khẽ bảo, « Chúng ta cần nói chuyện gì đây ? »

Chỉ còn một khoảnh khắc cuối cùng để lựa chọn, và Elena đánh liều. Cô rướn tay về phía chiếc tráp sắt nhỏ và mở nó ra.

Bên trong tráp, một dải lụa màu anh đào óng lên nhờ nhờ. Dải băng buộc tóc của cô. Nó gợi cho Elena nhớ đến mùa hè, đến những ngày hè giờ đây dường như đã xa tít tắp. Cô túm nó lại đưa ra cho Stefan xem.

« Chuyện cái này » Elena bảo.

Anh đã bước về phía trước lúc cô chạm vào chiếc tráp, giờ đây anh lại mang một vẻ ngạc nhiên và khó hiểu.
« Chuyện cái đó ư ? »

« Phải. Vì từ trước em đã biết nó ở đây, Stefan ạ. Em đã tìm thấy nó từ lâu lắm rồi, vào cái ngày mà anh để em ở lại đây một mình chừng vài phút. Em cũng chẳng hiểu tại sao mình thấy cần phải biết trong tráp có cái gì, em không kèm lại được. Cho nên em đã tìm ra dải ruy-băng. Sau đó... » cô ngừng , để lấy can đảm nói tiếp « Sau đó em đem viết chuyện đó vào nhật ký củ mình »

85. Chương 85

Stefan trông càng lúc càng ngỡ ngàng, giống như thể chuyện này hoàn toàn không giống như những gì anh đã hình dung. Elena lúng túng tìm lời để diễn đạt.

« Em viết chuyện đó bởi em nghĩ nó là bằng chứng cho việc ngay từ đầu anh đã quan tâm đến em, cho nên mới nhật nó lên đem về cất. Em chẳng bao giờ nghĩ là nó có thể trở thành bằng chứng ột chuyện gì khác cả »

Rồi bỗng dưng cô bắt đầu liến thoắng. Cô kể anh nghe chuyện mang nhật ký sang nhà Bonnie, chuyện nó bị đánh cắp thế nào. Cô kể anh nghe chuyện nhận được mấy mẫu giấy, rồi nhận ra chính Caroline là người đã gửi chúng. Rồi ngoảnh mặt đi chỗ khác, kéo dải ruy-băng qua lại trên mấy đầu ngón tay căng thẳng, Elena kể anh nghe về kế hoạch của Caroline và Tyler.

Đến cuối giọng cô gần như nghẹn lại. « Từ lúc đó đến giờ em sợ phát chết đi được » Elena thì thầm, mắt vẫn nhìn sợi ruy-băng « Sợ anh nổi giận với em. Sợ chuyện hai đứa nó sẽ làm. Sợ chỉ vì sợ. Stefan ơi, em đã cố gắng lấy lại quyển nhật ký, thậm chí m còn đột nhập vào nhà Caroline. Nhưng nó giấu kĩ quá. Em nghĩ nát cả óc mà chả ra cách nào ngăn không cho nó đọc quyển nhật ký » Cuối cùng, cô ngẩng lên nhìn Stefan. « Em xin lỗi anh »

« Em xin lỗi là phải lắm!» Stefan kêu lên khiến Elena giật bắn mình vì sự nóng nảy của anh. Cô cảm thấy mặt mình không còn hột máu. Nhưng Stefan lại nói tiếp. « Em xin lỗi là phải, vì đã giấu anh một chuyện như thế trong khi anh đã có thể giúp em. Elena, sao em không kể cho anh nghe ? »

« Vì tất cả là lỗi của em. Và em nằm mơ thấy... » Elena cố tìm cách miêu tả lại vẻ mặt của anh trong giấc mơ, sự chua chát và lên án trong ánh mắt đó. « Em nghĩ em sẽ chết mất nếu anh thực sự nhìn em theo kiểu đó », cô khổ sở kết thúc câu chuyện.

Nhưng vẻ mặt Stefan nhìn Elena lúc này đây là một sự pha trộn giữa nhẹ nhõm và ngỡ ngàng. « Hóa ra thế » Anh gần như thì thào với chính mình. Hóa ra đó là chuyện đang khiến em lo lắng »

Elena há miệng ra, nhưng Stefan đã nói tiếp « Anh đã biết là có chuyện gì đó không ổn. Anh biết em đang che giấu điều gì đó. Anh cứ tưởng... » Anh lắc đầu, khẽ nhếch mép mỉm cười. « Không quan trọng nữa rồi.

Anh đã không muốn tọc mạch chuyện của em. Thậm chí anh còn không buồn hỏi. Vậy mà trong lúc đó em lại đang lo lắng tìm cách bảo vệ anh »

Lưỡi Elena như dính vào vòm miệng. Những lời muốn nói hình như cũng kẹt cứng ở đó. Vẫn còn nhiều chuyện nữa, cô nghĩ thầm, nhưng cô không thể nói ra được khi đôi mắt Stefan đang như thế, khi cả khuôn mặt anh đang sáng bừng lên.

« Khi em nói hôm nay chúng ta cần nói chuyện, anh tưởng em đã đổi ý về anh » Anh nói đơn giản, không hề có chút tủi thân trong đó. « Và anh sẽ không trách em. Nhưng thay vì vậy... » Stefan lại lần đầu « Ôi, Elena... » Anh nói và ôm cô vào lòng.

Cảm giác được ở trong vòng tay anh thật tuyệt, thật là bình yên. Elena đã không nhận ra mọi chuyện giữa hai người trực trặc đến mức nào cho đến tận lúc này, khi tất cả những khúc mắc đều biến mất. Đây chính là những gì cô nhớ được, chính là cảm giác của cô vào cái đêm huy hoàng đầu tiên Stefan ôm cô trong tay. Cảm xúc ngọt ngào và âu yếm dâng tràn chung quanh họ. Cô đã về đến nhà, về đến nơi mình thuộc về. Nơi cô sẽ mãi mãi thuộc về.

86. Chương 86

Tất cả những chuyện khác cô đều quên mất.

Cũng giống như thuở ban đầu, Elena cảm thấy gần như có thể đọc được suy nghĩ của Stefan. Hai người đã được kết nối với nhau, là một phần của nhau. Trái tim cùng hòa chung một nhịp.

Chỉ còn thiếu một thứ khiến ọi chuyện trở nên hoàn hảo. Elena biết thế, nên cô hất tóc ra sau, đưa tay vén tóc khỏi cổ. Lần này Stefan không phản đối hay xô cô ra nữa. Thay vì từ chối, anh bộc lộ một sự đồng tình sâu sắc, cả một khát khao mãnh liệt nữa.

Cảm giác yêu thương, hạnh phúc và cảm kích khiến Elena ngộp thở, và cô sung sướng nhận ra những cảm xúc đó xuất phát từ anh. Trong khoảnh khắc, cô nhìn thấy hình ảnh của chính mình qua cặp mắt của Stefan, và cảm nhận được anh quan tâm đến cô nhiều như thế nào. Điều đó hẳn sẽ khiến Elena sợ hãi nếu như chính cô không có cùng một cảm xúc mãnh liệt như vậy với anh.

Cô không hề cảm thấy đau đớn khi răng Stefan đâm xuyên qua làn da ở cổ mình. Thậm chí Elena còn không nhận ra mình đã vô ý chìa ra cho anh bên cổ không bị cản trước đó- mặc dù những vết thương do Damon gây ra đã lành từ lâu.

Cô nín lấy Stefan ghì xuống khi anh cố ngẩng mặt lên, tuy nhiên, anh quá cương quyết nên Elena đành phải nhượng bộ. Một tay vẫn ôm cô, tay kia Stefan mò mẫm trên chiếc tủ đầu giường với lấy con dao cán ngà bén ngọt, và bằng một cử động mau lẹ, anh khiến áu mình ứa ra.

Khi đầu gối của Elena mềm nhũn, Stefan dìu cô ngồi xuống giường. Rồi họ cứ ôm nhau như thế, không để ý đến thời gian hay bất cứ thứ gì khác. Elena cảm thấy dường như chỉ có cô và anh tồn tại trên đời.

« Anh yêu em » Stefan khẽ nói.

Thoạt đầu Elena, lúc này đang trong cảm giác ngất ngây, tiếp nhận những lời đó một cách đơn giản và bình thản. Rồi rung mình sung sướng, cô nhận ra Stefan vừa nói gì.

Anh yêu cô. Elena đã biết điều đó từ trước, nhưng Stefan vẫn chưa bao giờ nói ra miệng.

« Em cũng yêu anh, Stefan » Cô thì thầm đáp lại. Elena ngạc nhiên khi thấy anh cự mình và lùi ra một chút, cho đến khi cô nhìn rõ anh đang làm gì. Luồn tay vào trong áo len, Stefan kéo ra sợi dây chuyền mà anh đã đeo từ lúc Elena mới bắt đầu quen anh. Trên sợi dây là một chiếc nhẫn vàng trạm trổ tinh xảo đính ngọc lam.

Chiếc nhẫn của Katherine. Elena quan sát Stefan cởi sợi dây chuyền và tháo chiếc nhẫn vàng thanh tú ra.

« Lúc Katherine chết », anh nói, « Anh đã tưởng mình chẳng còn có thể yêu ai nữa. Ngay cả khi biết nàng ấy sẽ muốn thế, anh tin chắc chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra. Nhưng anh đã nhầm » Stefan do dự một thoáng rồi nói tiếp.

87. Chương 87

« Anh giữ lại chiếc nhẫn vì đó là biểu tượng của Katherine, để anh có thể giữ nàng ấy lại trong tim mình. Nhưng giờ anh lại muốn nó là biểu tượng của một thứ khác nữa » Stefan lại ngáp ngừng, gần như không dám nhìn vào mắt Elena. « Xét hoàn cảnh hiện tại, thật sự anh không có quyền để đề nghị điều này. Nhưng mà, Elena à... » Anh ngắc ngứ thêm vài phút nữa rồi chịu thua, ánh mắt bắt gặp ánh mắt cô trong cảm lặng.

Elena không nói lên lời. Cô thậm chí còn không thở nổi. Nhưng Stefan lại hiểu lầm sự im lặng của cô. Niềm hy vọng trong mắt anh tắt phụt và Stefan ngoảnh đi chỗ khác.

« Em nghĩ đúng » anh bảo. “Chuyện đó hoàn toàn không thể được. Có quá nhiều khó khăn- do anh mà ra. Do bản chất con người anh. Người như em không nên bị ràng buộc với một kẻ như anh. Lẽ ra anh không nên đề nghị một chuyện như vậy mới phải...”

“Stefan!” Elena thốt lên. “Stefan, anh làm ơn ngừng nói một chút thôi...”

“...nên em cứ coi như anh chưa nói gì cả...”

“Stefan!” Cô kêu. “ Stefan. Nhìn em đây”

Stefan nghe theo và từ từ quay mặt lại. Anh nhìn vào mắt Elena, và nét trách móc bản thân trên khuôn mặt từ từ biến mất, nhường chỗ ột biểu hiện làm cho cô lại nín cả thở. Rồi, vẫn rất chậm rãi, Stefan nắm lấy bàn tay Elena đang gơ ra. Cả hai cùng quan sát anh thận trọng luồn chiếc nhẫn vào ngón tay cô.

Chiếc nhẫn vừa khít, cứ như thể được làm riêng cho Elena. Chất vàng lấp lánh rực rỡ trong ánh đèn, và viên ngọc lam ánh lên một sắc xanh thẫm sống động như mặt hồ trong suốt được tuyết trắng tinh khôi bao quanh.

“Chúng ta phải giữ kín chuyện này trong một thời gian” Elena nghe giọng mình run rẩy, “Dì Judith thế nào cũng nổi cơn tam bành nếu biết em dám đính hôn trước khi tốt nghiệp. Nhưng đến hè năm sau là em mười tám tuổi, lúc đó dì sẽ không thể ngăn cản chúng ta nữa”

“Elena, em có chắc chắn đây là điều em muốn không? Sống với anh sẽ không dễ dàng đâu. Anh sẽ luôn khác biệt với em, dù cho anh có cố gắng thế nào đi chăng nữa. Nếu như có lúc nào em muốn đổi ý...”

“Chừng nào anh còn yêu em, em sẽ không bao giờ đổi ý”

Stefan lại ôm cô vào lòng, sự bình yên và mãn nguyện bao bọc Elena. Nhưng vẫn còn một nỗi sợ hãi đang gặm nhấm bên rìa ý thức của cô.

“Stefan, còn chuyện ngày mai...nếu Caroline và Tyler thực hiện kế hoạch của bọn nó, thì chuyện em có đổi ý hay không cũng chẳng còn ý nghĩa nữa đâu”

“Vậy thì chúng ta chỉ cần đảm bảo sao cho hai người đó không thực hiện được kế hoạch. Nếu Bonnie và Meredith chịu giúp anh, anh nghĩ anh có thể tìm được cách lấy lại quyển nhật ký từ tay Caroline. Nhưng ngay cả khi không lấy được thì anh cũng không bỏ chạy. Anh sẽ không bỏ em lại, Elena ạ. Anh sẽ ở lại và đấu tranh.”

“Nhưng họ sẽ làm hại anh, Stefan. Em không chịu đựng được điều đó”

“Còn anh sẽ không bỏ em lại được. Quyết định vậy đi. Để anh lo nốt phần còn lại; anh sẽ tìm ra cách. Còn nếu không thì...ừm, dù có chuyện gì chăng nữa, anh cũng sẽ ở lại với em. “Chúng ta sẽ ở bên nhau.”

88. Chương 88

“Chúng ta sẽ ở bên nhau” Elena lặp lại, và ngã đầu vào vai Stefan, hạnh phúc vì được ngừng suy nghĩ một lúc và chỉ tận hưởng khoảnh khắc đó.

Thứ Sáu, ngày 29 tháng Mười Một,

Nhật ký yêu dấu,

Đã khuya lắm rồi nhưng không tài nào chợp mắt nổi. Dạo gần đây có vẻ như mình không cần ngủ nhiều như trước.

Ngày mai là đến ngày đó rồi.

Tối qua bọn mình đã nói chuyện với Meredith và Bonnie. Kế hoạch của Stefan về bản chất rất đơn giản. Vấn đề là, cho dù Caroline có giấu quyển nhật ký ở đâu đi chăng nữa thì ngày mai nó cũng phải lấy ra để mang theo. Nhưng tiết mục đọc thơ của bọn mình lại nằm tuốt cuối chương trình, cho nên Caroline phải tham gia diễn hành đủ thứ trước đã. Nó sẽ phải cất quyển nhật ký đâu đó trong khoảng thời gian đó. Cho nên nếu bọn mình rình từ lúc nó rời khỏi nhà cho đến lúc nó lên sân khấu, bọn mình có thể thấy nó để quyển nhật ký ở đâu. Và bởi vì nó thậm chí còn không biết bọn mình nghi ngờ nó, nó sẽ không cảnh giác.

Đó là lúc bọn mình lấy lại quyển sổ.

Lý do kế hoạch sẽ thành công là vì mọi người tham gia chương trình sẽ phải mặc quần áo thời xưa. Bà thủ thư Grimestry sẽ giúp cả đám mặc trang phục thế kỷ mười chín trước lễ diễn hành, và tụi mình sẽ không được mặc hay mang theo bất cứ thứ gì không nằm trong bộ trang phục đó. Không túi, không ba lô. Không nhật ký ! Caroline thế nào cũng phải có lúc bỏ lại nó.

Cả bọn sẽ thay phiên nhau rình. Bonnie sẽ đợi ở bên ngoài nhà nó và xem Caroline mang theo cái gì khi ra khỏi nhà. Mình sẽ canh chừng lúc nó thay đồ ở nhà bà Grimestry. Rồi trong lúc cuộc diễn hành diễn ra, Stefan và Meredith sẽ đột nhập vào nhà đó- hoặc vào xe hơi của nhà Forbes, nếu quyển nhật ký ở đó- và làm việc của mình.

Mình thấy chẳng có lý do gì khiến cho kế hoạch thất bại được. Và mình không thể nói cậu nghe mình cảm thấy nhẹ nhõm như thế nào. Thật tuyệt khi được bộc bạch vấn đề này với Stefan. Mình đã học được một bài học, mình sẽ không bao giờ giấu anh chuyện gì nữa.

Ngày mai mình sẽ đeo nhẫn. Nếu bà Grimestry có hỏi mình về nó, mình sẽ bảo nó còn xưa hơn thế kỷ mười chín nữa. Nó xuất xứ từ nước Ý thời Phục Hưng. Mình rất muốn được nhìn thấy mặt bà ấy khi nghe mình nói thế.

Mình phải ráng ngủ một chút thôi. Hy vọng không mộng mị gì.

Chương 14

Bonnie rùng mình trong lúc đứng đợi bên ngoài tòa nhà kiến trúc thời Victoria nhiều tầng. Sáng nay trời đầy sương giá, và mặt trời hầu như chẳng hề lộ mặt dù đã gần tám giờ. Bầu trời dày đặc mây xám và trắng, tạo ra bên dưới nó một thứ ánh sáng chập choạng kì quái.

Bonnie vừa bắt đầu giậm chân và xoa hai tay vào nhau thì cửa nhà Forbes mở, Bonnie hơi lùi vào chỗ ẩn nấp của mình sau bụi cây, quan sát gia đình kia bước ra xe. Ông Forbes chẳng mang theo gì ngoài một chiếc máy ảnh. Bà Forbes mang theo túi xách và một chiếc ghế xếp. Còn Caroline...

89. Chương 89

Bonnie chồm người ra trước, thở phì phì vì hài lòng. Caroline mặc quần jeans với áo len dày, mang theo một dạng như túi dây rút màu trắng, không to lắm, nhưng đủ để cất một quyển nhật ký nhỏ.

Nóng cả người vì cảm giác chiến thắng, Bonnie đợi sau bụi cây cho đến khi họ lái xe đi. Rồi cô rảo bước về phía ngã tư giao giữa đường Thrush và lối vào khu Hawthorne.

“Cậu ấy kìa, di Judith. Ở góc đường ấy.”

Chiếc xe giảm tốc độ rồi dừng lại. Bonnie chui vào băng ghế sau cùng với Elena.

“Nó mang theo một cái túi dây rút màu trắng.” cô bạn thì thảo vào tai Elena khi di Judith cho xe chạy

Cảm giác râm ran phấn khích lan tỏa khắp người Elena, cô siết tay Bonnie. “Tốt quá,” Elena thở hắt ra. “Giờ bọn mình sẽ xem nó có mang túi vào nhà bà Grimesby không. Nếu không có thì cậu bảo Meredith rằng cái túi nằm trong xe nhé.”

Bonnie gật đầu đồng ý và siết tay Elena đáp trả.

Họ đến nhà bà Grimesby vừa kịp lúc thấy Caroline vào trong với một chiếc túi trắng đựng đưa trên tay. Bonnie và Elena nhìn nhau. Giờ thì trách nhiệm thuộc về Elena, cô phải nhìn xem Caroline có để túi lại trong nhà hay không.

“Cháu cũng xuống đây luôn nhé cô Gilbert,” Bonnie nói khi Elena nhảy xuống xe. Cô bạn sẽ đứng đợi bên ngoài cùng với Meredith cho đến khi Elena bảo cả hai biết chiếc túi ở đâu. Quan trọng là không được để Caroline nghi ngờ có điều gì bất thường.

Bà Grimesby, quản thủ thư viện của thị trấn Fell’s Church, ra mở cửa cho Elena. Nhà bà trông cũng giống hệt một cái thư viện, kệ sách khắp nơi và sách vở chất đống trên sàn. Bà cũng là người lưu trữ những hiện vật lịch sử của Fell’s Church, bao gồm quần áo trang phục được giữ gìn từ những ngày đầu thành lập thị trấn.

Hiện tại căn nhà đang tràn ngập tiếng nói cười trẻ trung, và trong các phòng ngủ toàn là học sinh trong tình thiếu vãi ở nhiều cấp độ. Bà Grimesby lúc nào cũng là người giám sát mảng trang phục cho các hoạt cảnh lịch sử. Elena đang định đề nghị bà ỉnh vào chung với Caroline, nhưng điều đó không cần thiết. Bà Grimesby đã tự động dẫn cô vào đó rồi.

Caroline, lúc này chỉ còn độc bộ đồ lót trang trên người, ném cho Elena một cái nhìn rõ ràng là cố tình ra vẻ thờ ơ, nhưng Elena cảm nhận được sự hả hê hiếm độc bên trong đó. Cô nhất quyết không rời mắt khỏi mớ áo váy mà bà Grimesby đang nhặt lên khỏi giường.

“Của cháu đây, Elena. Một trong những bộ đồ được bảo quản tốt nhất của chúng ta – đồ thật đến từng chi tiết, kể cả mấy dải ruy-băng. Người ta tin rằng chiếc váy này từng thuộc sở hữu của bà Honoria Fells.”

“Đẹp quá,” Elena nói, khi bà Grimesby giữ chiếc váy làm bằng vải voan mỏng. “Nó may bằng vải gì thế bà.”

“Mút-xơ-lin Moravian và vải sa làm bằng tơ tằm. Vì hôm nay trời khá lạnh nên cháu có thể khoác cái áo khoác nhung kia bên ngoài cũng được.” Bà thủ thư chỉ một thứ trang phục màu hồng bụi bặm máng trên lưng ghế.

90. Chương 90

Elena lén đưa mắt nhìn sang khi Caroline bắt đầu thay y phục. Chiếc túi kia rồi, ngay dưới chân ả. Elena cân nhắc đến chuyện nhào tới giật lấy nó, nhưng bà Grimesby vẫn còn trong phòng.

Chiếc váy mút-xơ-lin rất đơn giản, lớp vải buông dài xuống được chít eo ngay dưới ngực bằng dải ruy-băng hồng nhạt. Hai ống tay áo hơi phồng dài đến khuỷu tay cũng thắt ruy-băng cùng màu. Một áo váy đầu thế kỷ mười chín đủ rộng để một cô gái thế kỷ hai mươi có thể chui vừa... ít ra là nếu cô nàng có thân hình thon thả. Elena mỉm cười khi bà Grimesby dắt cô tới trước gương.

“Chiếc áo này có thực là áo của bà Honoria Fells không?” Cô cất tiếng hỏi, nghĩ tới bức tượng cẩm thạch của quý bà nọ nằm trên nắp quan tài trong nhà thờ đó.

“Thì ít ra chuyện kể là thế.” Bà Grimesby đáp. “Bà ấy nhắc tới một chiếc áo giống thế này trong nhật ký của mình, nên chúng tôi khá chắc chắn.”

“Bà ta cũng viết nhật ký à?” Elena giật mình.

“Đúng thế. Tôi cất nó trong một chiếc hòm ngoài phòng khách kia, tôi sẽ cho cháu xem trên đường ra ngoài. Giờ đến áo khoác... ời, cái gì thế?”

Có cái gì đó màu tím lấp lánh bay xuống đất khi Elena nhặt chiếc áo khoác lên.

Cô có thể cảm thấy khuôn mặt mình như hóa đá. Elena chụp lấy mẫu giấy, đọc lướt qua trước khi bà Grimesby kịp cuối xuống.

Chỉ vòn vẹn một dòng. Cô nhớ đã viết câu này trong nhật ký vào ngày bốn tháng chín, ngày bắt đầu năm học mới. Chỉ khác ở chỗ sau khi viết ra Elena đã gạch bỏ. Những chữ trong mẫu giấy thì không bị gạch, chúng đậm nét và rõ ràng như cắt.

Một chuyện gì đó tệ hại sắp xảy ra hôm nay.

Elena kiềm chế lắm mới không quay ngoắt lại và dí mẫu giấy vào mặt Caroline. Làm như thế sẽ phá hỏng mọi chuyện mất. Cô ráng ép mình giữ bình tĩnh trong lúc vò nhàu mẫu giấy và quẳng vào thùng rác.

“Chỉ là một mẫu giấy vụn ấy mà.” Elena nói và quay về phía bà Grimesby, hai vai cứng đơ.

Caroline chẳng nói gì, nhưng cô có thể nhận thấy đôi mắt xanh đặc thắm đó đang dán vào mình.

Cứ đợi đấy. Elena nghĩ thầm. Cứ đợi đến khi nào tao lấy lại quyển nhật ký. Tao sẽ đốt nó đi, rồi nói chuyện phải trái với mày.

“Cháu sẵn sàng rồi,” cô nói với bà Grimesby.

“Cháu cũng thế,” Caroline làm giọng nghiêm trang. Elena khoác ình về mặt thờ ơ lãnh đạm khi quan sát ả. Chiếc áo xanh lục nhạt với khăn choàng trắng xanh dài của Caroline còn lâu mới đẹp bằng áo của cô.

“Tuyệt lắm. Các cháu ra đợi xe của mình đi. À mà Caroline này, đừng có quên túi xách tay của cháu đấy.”

“Không đâu ạ.” Caroline mỉm cười đáp và cúi xuống nhặt chiếc túi dây rút dưới chân lên.

Cũng may là từ vị trí đó, ả không thể nhìn thấy khuôn mặt của Elena, vì ngay lúc này đây về thờ ơ lãnh đạm đã vỡ tan thành từng mảnh. Elena đứng chết sững trên trời nhìn khi Caroline bắt đầu buộc chiếc túi quanh eo.

91. Chương 91

Về kinh ngạc của cô không thoát khỏi mắt bà Grimesby. “Đó là một chiếc túi xách tay, tiền thân của chiếc túi xách hiện đại ngày nay,” bà từ tốn giải thích. “Các bà các cô thời xưa hay dùng nó đựng quạt và găng tay. Hồi đầu tuần Caroline ghé qua lấy túi về đính lại mấy cái hạt bị sút ra...con bé thật chu đáo.”

“Cháu cũng nghĩ vậy,” Elena ráng thốt ra mấy từ nghèn nghẹn. Cô phải rời khỏi đây thôi, không thì thế nào cũng có chuyện tồi tệ xảy ra. Cô sẽ bắt đầu la hét – hoặc đánh gục Caroline – hoặc nổi khùng. “Cháu cần hít thở chút khí trời.” Elena nói. Cô lao ra khỏi phòng và khỏi nhà, xông ra ngoài.

Bonnie và Meredith đang đợi trong xe của Meredith. Trái tim Elena đập thình thịch một cách kì quặc khi cô bước về phía đó, thò đầu qua cửa xe.

“Nó qua mặt chúng ta rồi,” cô khê bảo. “Cái túi xách đó là một phần trong bộ trang phục của nó, và nó sẽ xách theo cả ngày.”

Bonnie và Meredith trợn mắt, hết nhìn Elena rồi lại nhìn nhau.

“Nhưng mà... vậy thì bọn mình làm sao đây?” Bonnie hỏi.

“Mình không biết,” Elena muốn phát bệnh khi nhận ra điều này. “Mình không biết nữa!”

“Bọn mình vẫn có thể tiếp tục theo dõi Caroline. Biết đâu đến bữa trưa nó sẽ cởi cái túi ra hay sao đó...” Nhưng giọng Meredith vang lên trống rỗng. Cả bọn đều biết sự thật, Elena nghĩ thầm, sự thật là mọi thứ đều vô vọng. Họ đã thua.

Bonnie liếc nhìn kính chiếu hậu, rồi vắn vẹo trong ghế của mình. “Xe của bố đến rồi kìa.”

Elena nhìn lên. Một cỗ xe song mã tân trang mới cấu được hai chú ngựa trắng kéo chạy dọc con phố. Bánh xe được quấn giấy bạc, các chỗ ngồi được trang trí bằng lá dương xỉ, bên hông xe chẳng một biểu ngữ lớn ghi, Linh Hồn của Fell’s Church.

Elena chỉ kịp nhún gởi vài câu tuyệt vọng. “Canh chừng Caroline,” cô nói, “Và nếu có khi nào nó ở một mình thì...” Rồi cô phải bước đi.

Nhưng suốt buổi sáng tồi tệ dài dằng dặc đó, chẳng lúc nào Caroline ở một mình. Lúc nào cô ả cũng đứng giữa vòng vây khán giả.

Đối với Elena, buổi diễu hành chẳng khác gì một màn tra tấn. Cô ngồi trong xe bên cạnh ngài thị trưởng và bà vợ, cố gắng mỉm cười, cố gắng ra vẻ như chẳng có chuyện gì. Nhưng nỗi sợ hãi đến phát bệnh cứ như gánh nặng ngàn cân đè trước ngực cô.

Đâu đó trước mặt Elena, giữa đám đông bao gồm đội quân nhạc, toán duyệt binh và những chiếc xe mui trần, là Caroline. Cô đã quên mất không tìm hiểu xem cô ả ngồi trên xe nào. Chắc là chiếc xe diễu hành đầu tiên của trường học đang chở rất nhiều học sinh nhỏ mặc đồ hóa trang.

Cũng chẳng có gì khác biệt. Dù cho Caroline đang ở trên xe nào thì ả cũng hoàn toàn nằm trong tầm mắt của đám đông.

Bữa trưa sau cuộc diễu hành được tổ chức ở nhà ăn trường trung học. Elena bị kẹt cứng ở bàn thị trưởng Dawley cùng vợ ông ta. Caroline ngồi một bàn gần đó; Elena có thể nhìn thấy phía sau của mái tóc hung óng ả. Ngồi bên cạnh cô nàng, thỉnh thoảng lại ngả sang bên ra dáng sở hữu, là Tyler Smallwood.

92. Chương 92

Elena ngồi ở một vị trí lý tưởng để mục kích màn kịch nhỏ diễn ra vào khoảng giữa bữa trưa. Trái tim cô muốn nhảy ra ngoài khi thấy Stefan làm bộ vô tình lướt ngang qua bàn Caroline.

Anh đứng nói chuyện với ả. Elena chăm chú quan sát đến nỗi quên cả giả vờ vọc qua vọc lại mớ thức ăn trên đĩa mà cô chưa hề nếm thử. Nhưng những gì diễn ra tiếp theo làm tim cô chùng xuống. Caroline chỉ hất đầu trả lời qua quýt, rồi tiếp tục ăn. Tyler ỉ ạch đứng dậy, mặt đỏ như ra dấu một cử chỉ giận dữ. Hắn không chịu ngồi xuống cho đến khi Stefan quay đi.

Stefan nhìn sang phía Elena lúc bước khỏi đó, trong khoảnh khắc ánh mắt họ gặp nhau đồng cảm.

Vậy là anh chẳng thể làm gì. Ngay cả khi Quyền năng của anh đã trở lại, Tyler cũng sẽ không để Stefan tiếp cận Caroline. Gánh nặng đè lên phổi Elena khiến cô không thở nổi.

Suốt khoảng thời gian sau đó, cô chỉ ngồi trơ ra trong nỗi choáng váng vì khổ sở và tuyệt vọng cho đến khi có ai đó huých cô, bảo đã đến lúc ra sân khấu.

Elena gần như bỏ ngoài tai bài phát biểu chào mừng của ngài thị trưởng Dawley. Ông nói về “thời kỳ thử thách” mà Fell’s Church phải đối mặt gần đây, về tinh thần cộng đồng đã giúp họ đứng vững suốt mấy tháng qua. Rồi các giải thưởng được trao, nào là học bổng, giải thưởng cho vận động viên và giải phục vụ cộng đồng. Matt bước lên nhận giải Vận Động Viên Xuất Sắc của năm, Elena thấy anh nhìn cô vẻ hiêu kỳ.

Rồi tới phần hoạt cảnh lịch sử. Đám học sinh tiểu học cứ khúc khích cười, vấp vấp và quên lời thoại trong khi diễn lại những hoạt cảnh từ lúc thành lập Fell’s Church cho đến thời kỳ nội chiến. Elena đứng xem nhưng chẳng nhập tâm được gì. Kể từ đêm qua cô đã thấy hơi chóng mặt và run rẩy, giờ thì cô thấy mình sắp cảm cúm tới nơi. Đầu óc Elena, bình thường lúc nào cũng đầy những tính toán và kế hoạch, giờ lại trống rỗng. Cô chẳng nghĩ được gì nữa. Thậm chí cô gần như chẳng thể quan tâm nổi chuyện gì khác.

Hoạt cảnh kết thúc bằng tiếng đèn flash lóe lên bụp bụp và những tràng pháo tay ầm ĩ. Khi người lính Hợp bang bé nhỏ cuối cùng đã xuống khỏi sân khấu, Thị trưởng Mayor bảo mọi người im lặng.

“Giờ thì,” ông nói, “xin quý vị hãy chào đón những học sinh trong màn trình diễn bế mạc buổi lễ. Một tràng pháo tay cho Linh hồn Độc Lập, Linh hồn Trung Kiên và Linh Hồn của Fell’s Church!”

Khán giả vỗ tay còn lớn hơn Elena đứng cạnh bên John Clifford, cậu học sinh lớp 12 bác học được chọn làm đại diện cho Linh hồn Độc Lập. Đứng phía bên kia John là Caroline. Với sự vô cảm và thờ ơ, Elena để ý thấy Caroline trông thật rạng rỡ: đầu ả ngẩng cao, mắt sáng rực và đôi gò má ửng hồng.

John phát biểu trước. Cậu ta nâng kính, chỉnh micro trước khi trích đọc từ quyển sách nâu dày cộp để trên bục. Về mặt lý thuyết, những học sinh cuối cấp được tự do đọc bất cứ gì mình muốn, nhưng trên thực tế hầu như ai cũng chọn một tác phẩm của M.C.Marsh, nhà thơ duy nhất Fell's Church từng có.

93. Chương 93

Suốt lúc John biểu diễn, Caroline cứ tìm cách chơi trội hơn cậu. Cô ả mỉm cười với khán giả; lắc lắc mái tóc, nâng lên nâng xuống chiếc túi đeo bên hông. Những ngón tay Caroline âu yếm vuốt ve chiếc túi dây rút, và Elena nhận ra mình đang dán mắt vào nó như bị thôi miên, ghi nhớ vị trí của từng hạt đá đính trên đó.

John cúi chào và bước lùi lại đứng cạnh Elena như cũ. Caroline uốn ngực ra, bước đi như người mẫu về phía bục phát biểu.

Lần này những tràng pháo tay còn chen lẫn cả tiếng huýt sáo. Nhưng Caroline không cười, khuôn mặt khoác lên vẻ khắc khổ của người đang phải mang trọng trách trên vai. Cô ả đóng đếm từng giây, đợi đến khi cả nhà ăn im phăng phắc rồi mới lên tiếng.

“Hôm nay tôi đã định đọc một bài thơ của M.C.Marsh.” Caroline cất giọng trong bầu không khí im ắng chờ đợi, “Nhưng tôi sẽ không làm vậy. Sao lại phải đọc cuốn sách này...” cô ả giơ lên tuyển tập thơ từ thể kỷ mười chín “...trong khi có thứ khác... hợp tình hợp cảnh hơn nhiều... trong một cuốn sách tôi vừa tình cờ tìm thấy.”

Vừa tình cờ ăn cắp được, ý mày là thế phải không. Elena nhủ bụng. Cô đưa mắt tìm kiếm trong đám đông và nhìn thấy Stefan. Anh đang đứng phía gần cuối, với Bonnie và Meredith kèm chặt hai bên như thể đang ra sức bảo vệ, che chắn. Rồi Elena để ý thấy một thứ khác nữa. Tyler, cùng với Dick và một vài tên nữa, đang đứng cách mấy mét sau lưng họ. Mấy gã kia có vẻ lớn tuổi hơn đám học sinh trung học, tướng tá bặm trợn. Tổng cộng năm tên.

Đi đi, Elena nghĩ thầm, cố tìm lại ánh mắt của Stefan. Cô cầu mong anh hiểu được điều mình muốn nói. Đi đi, Stefan; làm ơn đi đi trước khi xảy ra chuyện. Đi ngay đi.

Rất khê khàng, gần như không thể nhận ra được, Stefan lắc đầu.

Mấy ngón tay Caroline đã luồn vào trong túi như thể không đợi thêm được nữa. “Cái tôi sắp đọc đây nói về Fell's Church của hiện tại, không phải chuyện của một, hai trăm năm về trước,” cô ả nói, gần như phát sốt vì quá hả hê. “Nó rất quan trọng ngay thời điểm này, bởi vì nó nói về một người đang sống cùng thị trấn với chúng ta. Thật ra hắn đang ở ngay đây, trong chính căn phòng này.”

Chắc hẳn Tyler là người đã soạn bài phát biểu cho Caroline, Elena chắc chắn. Tháng trước, trong phòng tập thể thao, hắn đã tỏ ra rất có năng khiếu trong mấy cái màn này. Ôi, Stefan, ôi Stefan ơi, em sợ quá... Suy nghĩ của cô trở thành một mớ bòng bong lộn xộn và rời rạc khi Caroline thọc tay vào túi.

“Tôi nghĩ quý vị sẽ hiểu ý tôi muốn nói gì khi nghe những dòng này,” Caroline nói, và bằng một cử động mau lẹ, ả rút quyển sổ bọc nhung từ túi xách ra, giơ nó lên ột cách đầy kịch tính. “Tôi nghĩ nó sẽ giải thích được khá nhiều chuyện xảy ra ở Fell's Church trong thời gian vừa qua.” ả đưa mắt nhìn từ đám đông đang sững sờ sang quyển sổ trong tay mình, thở gấp.

Lúc Caroline lôi quyển nhật ký ra, Elena gần như ngất xỉu. Những đốm sáng chạy dọc theo rìa nhãn quang của cô, còn cơn chóng mặt bùng lên muốn nhấn chìm cô xuống. Bất chợt Elena để ý thấy một chuyện.

94. Chương 94

Chắc do mắt cô có vấn đề hay sao. Ánh đèn sân khấu và đèn flash máy ảnh hẳn đã làm cô quá tải rồi. Elena thấy mình sắp ngất đến nơi, cho nên nếu cô có trông gà hóa cuốc thì cũng chẳng có gì là lạ.

Quyển sổ trong tay Caroline màu xanh lục chứ không phải xanh dương.

Chắc mình phát điên rồi... hoặc đây chỉ là một giấc mơ... hoặc là do ánh sáng. Nhưng nhìn mặt Caroline mà xem!

Caroline há hốc mồm, giương mắt ngó quyển sổ bọc nhung. Cô ả gần như đã quên khuấy mất đám đông khán giả bên dưới. Ất lật qua lại cuốn sổ trong tay, xem xét đủ các mặt của nó, cử động càng lúc càng hoảng loạn. Caroline thọc một tay vào chiếc túi xách như hy vọng bằng cách nào đó tìm được thứ gì khác trong đó, rồi điên cuồng liếc ngang liếc dọc quanh sân khấu, như thể thứ đang cần tìm có thể đã bị rơi ở đâu đó vậy.

Khán giả đang xì xào bàn tán ra về mất kiên nhẫn. Thị trưởng Dawley và thầy hiệu trưởng trường trung học mím môi nhíu mày nhìn nhau.

Khi không tìm thấy gì trên mặt sàn, Caroline lại dán mắt vào quyển sổ nhỏ, tuy vậy, lúc này ả nhìn nó như nhìn một con bò cạp. Bất thành lời, Caroline mở phát quyển sổ ra nhìn vào trong, giống như bầu vú vào hy vọng cuối cùng là chỉ có cái bìa thay đổi còn những chữ viết bên trong vẫn là của Elena.

Rồi cô nàng từ từ ngẩng lên khỏi trang sách, nhìn xuống khán phòng chật kín người.

Im lặng lại bao phủ đám đông, và khoảng khắc đó tưởng chừng kéo dài lê thê. Mọi cặp mắt đều đổ dồn về phía cô gái trong chiếc váy xanh nhạt. Rồi, miệng lúng búng gì đó chẳng ai nghe rõ, Caroline quay gót đứng đùng đùng rời khỏi sân khấu. Cô ả va phải Elena lúc đi ngang qua cô, nét mặt in hằn cơn giận dữ và căm ghét sôi sục.

Cảm giác lâng lâng bay bổng, Elena nhẹ nhàng cúi xuống nhặt lên thứ mà Caroline định ném vào cô.

Quyển nhật ký của Caroline.

Khấp chung qunah Elena mọi thứ đều chọn rộn. Sau lưng cô, người ta chạy theo Caroline, trước mặt cô thì khán giả nhao nhao bình luận, tranh cãi, bàn tán. Elena nhìn thấy Stefan, trông anh hân hoan như muốn nhảy cẫng lên, nhưng cũng có vẻ ngỡ ngàng chẳng kém gì cô. Bonnie và Meredith cũng thế. Khi ánh nhìn của Stefan lướt qua cô, Elena thấy ngập tràn vui sướng và cảm kích, tuy nhiên, chủ yếu vẫn là cảm giác sống sót và choáng ngợp.

Đúng là một phép lạ. Họ đã được giải cứu vượt ngoài mong đợi. Họ đã thoát nạn.

Rồi mắt cô bắt gặp một mái đầu tóc sẫm khác giữa đám đông.

Damon đang dựa lưng... không, ưỡn mình ra tì hân người mới đúng... vào bức tường phía bắc. Mối hân ta cong lên thành một nụ cười nửa miệng, mắt hân ta sỗ sàng nhìn thẳng vào mắt Elena.

Thị trưởng Dawley đang đứng sau lưng hối thúc cô phát biểu, ông ráng sức kêu gọi đám đông im lặng và tìm cách vãn hồi trật tự. Chẳng ích gì. Elena ngẩn ngơ đọc đoạn thơ mình chọn ột nhóm người mãi lo huyền thuyên, chẳng để tâm đến cô. Chính cô cũng không hề tập trung. Elena chẳng biết mình đang đọc gì. Cứ chốc chốc cô lại đưa mắt nhìn Damon.

95. Chương 95

Có tiếng vỗ tay rời rạc và lơ đãng khi Elena đọc xong, rồi ông thị trưởng lên thông báo những tiết mục còn lại cho buổi chiều hôm đó. Vậy là mọi thứ đã xong, Elena có thể đi.

Cô lững lờ bước xuống sân khấu, không hề ý thức được mình đang đi đâu, nhưng đôi chân lại mang cô về phía bức tường phía bắc. Mái tóc đen của Damon khuất sau cánh cửa hông, Elena đi theo.

Không khí trong sân mát lạnh so với trong căn phòng chật chội đông đúc, những đám mây màu xám bạc trên cao lững lờ trôi. Damon đang đứng đợi cô.

Một khoảng im lặng kéo dài, rồi cô cất tiếng: “Tại sao thế?”

“Ta tưởng cô em sẽ quan tâm hơn đến chuyện bằng cách nào chứ.” Hân ta trịnh trọng vỗ vỗ áo khoác. “Sáng nay ta được mời vào uống café sau khi đã xoay sở được một màn làm quen hồi tuần trước.”

“Nhưng tại sao chứ?”

Damon nhún vai, và trong một thoáng, có vẻ gì đó như hốt hoảng thoáng qua những đường nét tinh tế trên khuôn mặt hắn ta. Elena cho rằng chính bản thân Damon cũng không biết lý do vì sao mình làm vậy... hoặc không muốn thừa nhận lý do đó.

“Vì mục đích riêng của ta thôi.” Hắn ta đáp.

“Tôi không nghĩ vậy đâu.” Có thứ gì đó đang tích tụ giữa hai người, thứ gì đó khiến cho Elena hoảng sợ vì mãnh lực của nó. “Tôi không nghĩ đó là lý do.”

Đôi mắt đen đó lóe lên một cách đáng sợ. “Đừng ép ta, Elena.”

Cô tiến lại gần hơn, đến nỗi gần như chạm vào người Damon, ngược mắt nhìn hắn ta. “Tôi nghĩ rằng, có thể anh cần được thúc ép đấy.” Elena nói.

Khuôn mặt hắn ta chỉ cách Elena vài phân, và cô chẳng biết chuyện gì có thể xảy ra nếu lúc đó một giọng nói không xen vào giữa họ.

“Cuối cùng thì cháu cũng đến được! Cô mừng quá!”

Đó là dì Judith. Elena thấy như mình vừa bị lôi tuột từ thế giới này sang thế giới khác. Cô chớp chớp mắt choáng váng, bước lùi lại, thở hắt ra. Giờ cô mới nhận ra này giờ mình đang nín thở.

“Vây là cháu đã kịp nghe Elena đọc thơ,” dì Judith vui vẻ nói tiếp. “Cháu đọc hay lắm, Elena, nhưng dì không biết Caroline mắc chứng gì nữa. Bọn con gái trong thị trấn dạo gần đây hành động cứ như bị trúng tà ấy.”

“Chắc là do căng thẳng thần kinh,” Damon đưa ra ý kiến, khuôn mặt hết sức nghiêm trang. Elena muốn phì cười, rồi lại thấy bực bội. Cũng phải biết ơn Damon vì đã cứu họ thoát nạn, nhưng nếu không vì hắn thì ngay từ đầu đâu có rắc rối gì. Chính Damon đã gây ra những tội trạng mà Caroline muốn đổ cho Stefan.

“Còn Stefan đâu rồi?” Elena nói lớn suy nghĩ tiếp theo trong đầu mình. Cô chỉ có thể nhìn thấy mỗi Bonnie và Meredith trong sân.

Dì Judith tỏ vẻ khó chịu. “Dì không nhìn thấy cậu ta.” Dì nói gọn lỏn, rồi lại mỉm cười hăm hở. “Nhưng dì có ý này: Sao cháu không đến ăn tối với gia đình chúng tôi, hả Damon? Sau đó cháu và Elena có thể...”

96. Chương 96

“Thôi đi!” Elena bảo Damon. Hắn ta làm ra vẻ ngạc nhiên một cách lịch sự.

“Cái gì kia?” Dì Judith hỏi.

“Thôi đi!” Elena lại bảo Damon. “Anh biết tôi muốn nói gì mà. Thôi ngay lập tức!”

Chương 15

“Elena cháu đang xử sự rất vô phép đấy!” Dì Judith hiềm khi nổi cáu, nhưng lúc này dì đang dùng dùng giận dữ. “Cháu lớn rồi mà còn hành xử như vậy sao?”

“Đó không phải là vô phép! Dì không hiểu đâu...”

“Dì hiểu rất rõ đấy. Cháu đang xử sự giống y hệt cái hôm Damon đến ăn tối. Bộ cháu không nghĩ khách khứa cần được đối xử tử tế hơn sao?”

Nổi tức giận tràn qua người Elena. “Thậm chí dì còn không biết dì đang nói gì,” cô bảo. Quá đáng lắm rồi. Thật không thể nào chịu nổi khi nghe thấy những từ của Damon phát ra trên môi dì Judith.

“Elena!” Má dì Judith ửng lỏm đỏm đỏ. “Cháu làm dì kinh ngạc đấy! Và dì buộc phải nói là cái kiểu xử sự trẻ con này chỉ mới bắt đầu từ khi cháu hẹn hò với cái thằng đó thôi.”

“À, ‘cái thằng đó’ cơ đấy!” Elena quắc mắt nhìn Damon.

“Phải, cái thằng đó!” dì Judith đáp. “Kể từ khi cháu mê một nó, cháu như thành một người khác. Vô trách nhiệm, lén lút lút lút – và cứng đầu cứng cổ! Ngay từ đầu nó đã gây ảnh hưởng xấu với cháu rồi, và dì không nhượng bộ thêm nữa đâu.”

“Vậy sao?” Elena thấy mình như đang cùng lúc nói chuyện với cả Damon và dì Judith, cô cứ nhìn qua nhìn lại hai người đó. Tất cả mọi cảm xúc dồn nén trong lòng những ngày qua – những tuần qua, những tháng qua, kể từ khi Stefan bước vào cuộc đời cô – đang trào lên như đợt sóng thủy triều bên trong Elena mà cô không tài nào kiểm soát được.

Cô nhận ra mình đang run hết cả người. “Vậy thì thật đáng tiếc bởi dì sẽ phải chịu đựng thôi. Cháu sẽ không bao giờ bỏ Stefan, cho dù vì bất cứ ai. Nhất là vì các người!” Câu cuối ý muốn nói Damon, nhưng dì Judith lại hít vào một hơi vì quá sửng sốt.

“Đủ rồi đấy!” Chú Robert quát. Chú vừa xuất hiện cùng Margaret, mặt mày hầm hầm going bão. “Này cô nương, nếu đây là cách cái thằng đó xúi cô ăn nói với dì cô thì...”

“Anh ấy không phải là ‘cái thằng đó’!” Elena lùi thêm một bước để có thể đối mặt với tất cả bọn họ. Cô đang biến mình thành tâm điểm của sự chú ý, mọi người trong sân đều quay nhìn cô. Nhưng Elena có quan tâm. Cô đã dồn nén những cảm xúc của mình quá lâu, cố gắng giấu kín tất cả mọi nỗi lo sợ và giận dữ vào một nơi không ai có thể nhìn thấy. Tất cả những lo lắng dành cho Stefan, sợ hãi đối với Damon, tất cả nhục nhã và tủi hổ phải chịu đựng ở trường, Elena đã chôn sâu trong lòng. Nhưng giờ đây chúng đang trỗi dậy. Tất cả mọi thứ, cùng một lúc, như một cơn bão xoáy hung hãn cuồng nộ. Tim cô hồi hẫp đập như điên dại, tai ù đặc. Cô thấy hình như chẳng có gì quan trọng bằng việc đả kích tất cả những người đang đứng trước mặt mình, cho họ biết tay.

97. Chương 97

“Anh ấy không phải là ‘cái thằng đó’,” Elena lặp lại, giọng lạnh như nước đá. “Anh ấy tên là Stefan và là người cháu quan tâm nhất trên đời. Và cháu đã đính hôn với anh ấy.”

“Thôi đi, đừng vớ vẩn!” Chú Robert gầm lên. Giọt nước đã làm tràn ly.

“Đây mà là vớ vẩn à?” Elena giơ tay lên, chìa chiếc nhẫn về phía họ. “Chúng cháu sẽ cưới nhau.”

“Cháu sẽ không cưới xin gì hết,” chú Robert bắt đầu mở máy. Tất cả mọi người đều giận dữ. Damon chụp lấy tay Elena, chăm chăm nhìn chiếc nhẫn, rồi quay ngoắt người bỏ đi, mỗi bước chân chứa đầy sự cuồng bạo gần như không thể kiềm chế. Chú Robert tiếp tục lắp bắp trong cơn điên tiết. Dì Judith bốc cơn thịnh nộ ra đằng hai lỗ tai.

“Elena, dì cấm tiệt cháu...”

“Dì đâu phải mẹ cháu!” Elena hét lên, nước mắt chực trào. Cô cần phải ra khỏi đây, phải ở một mình, phải ở bên ai đó yêu thương mình. “Nếu Stefan có hỏi thì bảo anh ấy cháu đợi ở nhà trọ!” Elena nói thêm và chen qua đám đông bỏ ra ngoài.

Cô những mong Bonnie và Meredith sẽ đi theo mình, nhưng lại mừng vì họ không làm thế. Bãi đỗ xe toàn là xe nhưng lại vắng bóng người. Đa số các gia đình đều ở lại để tham gia các tiết mục buổi chiều. Nhưng có một chiếc Ford mui kín sứt sẹo đang đỗ gần đó và có một bóng người quen thuộc đang mở khóa cửa xe.

“Matt! Giờ anh về hả?” Elena quyết định chớp nhoáng. Trời lạnh quá nên không thể đi bộ từ đây đến nhà trọ được.

“Sao? Không, anh còn phải giúp Huấn luyện viên Lyman dỡ mấy cái bàn xuống. Anh chỉ cất đồ thôi.” Matt quẳng dải băng Vận Động Viên Xuất Sắc vào ghế trước xe. “Mà này, em có sao không thế?” Anh trợn mắt khi nhìn thấy nét mặt cô.

“Có... không. Nhưng sẽ ổn nếu em ra khỏi đây. Nghe này, cho em mượn xe anh được không? Chút xíu thôi?”

“Uhm... được thôi, nhưng mà... Anh biết rồi, sao em không để anh lái xe đưa em đi? Để anh vào nói với thầy Lyman.”

“Thôi! Em muốn ở một mình... Xin anh đừng hỏi gì hết.” Elena thiếu điều giật chìa khóa xe khỏi tay Matt. “Em sẽ mang trả xe cho anh sớm, em hứa đấy. Không thì Stefan sẽ trả. Nếu anh gặp Stefan thì bảo anh ấy là em đợi chỗ nhà trọ nhé. Cảm ơn anh.” Cô đóng sầm cửa lại để khỏi nghe Matt phản đối và rồ máy, bị số giật ột phát trong lúc lái x era khỏi bãi vì cô không quen dùng cần số, Elena để Matt đứng đó trân trân nhìn theo.

Cô phóng xe đi mà gần như chẳng nhìn thấy gì, cũng chẳng nghe thấy gì chung quanh, đắm chìm trong cơ lóc xoáy cảm xúc của chính mình. Cô sẽ bỏ đi với Stefan... Cả hai sẽ cùng nhau bỏ trốn... Sẽ cho thiên hạ biết mặt. Elena sẽ không bao giờ đặt chân đến Fell’s Church một lần nào nữa.

Rồi thì Judith sẽ hối hận. Chú Robert sẽ phải nhận ra mình đã sai lầm đến mức nào. Nhưng Elena sẽ không bao giờ tha thứ cho họ. Không bao giờ.

Bản thân cô chẳng cần ai hết. Dĩ nhiên cũng chẳng cần cái trường Robert E. Lee ngu ngốc, nơi người ta có thể đang từ chỗ siêu sao trở thành cặn bã dưới đáy xã hội chỉ trong vòn vẹn một ngày, chỉ vì yêu phải người không phù hợp. Cô cũng chẳng cần gia đình, chẳng cần bạn bè gì sất...

98. Chương 98

Từ từ giảm tốc để rẽ vào con dốc ngoằn ngoèo dẫn đến nhà trọ, Elena thấy hình như những suy nghĩ trong đầu cũng dần chậm lại.

Ừ thì... cô chẳng giận hờn gì đám bạn mình. Bonnie và Meredith đâu làm gì sai. Cả Matt nữa. Matt chơi cũng được. Thực ra, Elena có thể không cần đến anh, nhưng cái xe của anh tỏ ra khá hữu dụng.

Tuy đang bực bội nhưng cô cũng có cảm giác muốn phá lên cười. Tội nghiệp Matt. Thiên hạ ai cũng xúm vào mượn cái xe thổ tả tiền sử của anh. Thế nào anh cũng nghĩ cả Stefan lẫn Elena đều loạn thần kinh cả rồi.

Khúc khích cười một hồi làm nước mắt ứa ra, thế là Elena phải ngời dụi mắt, lắc lắc cái đầu. Chúa ơi, sao mọi sự lại ra nông nổi này cơ chứ? Đúng là một ngày đầy biến động. Lẽ ra lúc này cô phải đang ăn mừng chiến thắng vì đã đánh bại Caroline mới phải, thay vì vậy cô lại ngồi đây khóc một mình, trong xe của Matt.

Caroline quả thật trông hết sức ngớ ngẩn. Cơ thể Elena khẽ run lên vì thoáng cười kích động. Ôi Chúa, cái khuôn mặt của ả. Phải chi có ai lấy camera ghi hình lại nhỉ.

Cuối cùng, cả tiếng nấc lẫn tiếng cười đều dịu đi và Elena thấy mệt rũ người. Cô tựa mình vào vô lăng xe, ráng không nghĩ đến bất cứ điều gì trong một lúc, rồi mở cửa xe bước ra ngoài.

Cô sẽ đợi Stefan, sau đó cả hai sẽ quay lại giải quyết mớ bòng bong Elena đã gây ra. Phải mất nhiều công sức thu xếp lắm đây, cô mệt mỗi tợ nhủ. Tội nghiệp đi Judith, Elena đã hét vào mặt đi trước cả phân nửa thị trấn chứ ít đâu.

Sao cô lại để ỉnh kích động đến thế nhỉ? Thế nhưng Elena nhận ra tâm trạng của cô vẫn đang ở ngưỡng bùng nổ khi thấy nhà trọ khóa cửa và nhấn chuông mãi mà chẳng ai trả lời.

Tuyệt thật đấy, Elena nghĩ thầm, mắt lại cay cay. Bà Flowers cũng đi dự Lễ Những Người Sáng Lập rồi. Giờ cô chỉ còn hai lựa chọn: ngồi đợi trong xe hoặc đứng ngoài này khi bão đang kéo tới...

Tới lúc này Elena mới để ý đến thời tiết, để ý rồi thì cô lập tức hốt hoảng nhìn quanh. Mới hồi đầu ngày trời chỉ lạnh lẽo và âm u thôi, giờ lại có một màn sương mù bay là là mặt đất như thể mới trỗi lên từ những cánh đồng quanh đó. Những đụn mây không chỉ cuộn cuộn mà như đang sôi sục. Gió càng lúc càng mạnh, rền rĩ luồn qua những nhánh sồi, tuốt đi những chiếc lá còn sót trên cành và ném chúng rơi lả tả. Tiếng gió càng lúc càng lớn, không còn rền rĩ nữa mà đã thành gào rú.

Và có một thứ gì đó khác nữa. Thứ gì đó không chỉ bắt nguồn từ gió, mà từ trong chính bầu không khí, hay khoảng không bao quanh nó. Một cảm giác áp lực, đầy đe dọa từ một thế lực ngoài sức tưởng tượng. Thế lực đó đang tích tụ sức mạnh, đang tiến tới gần hơn và bao vây chúng quanh.

Elena quay ngoắt lại đối mặt với những cây sồi.

Có một hang sỏi phía sau căn nhà, và còn nhiều hơn thế ở đằng xa, chạy tít vào mãi tận trong rừng. Sau đó nữa là con sông và nghĩa địa.

99. Chương 99

Có thứ gì đó... ngoài kia. Thứ gì đó... rất xấu xa...

“Không,” Elena thì thào. Cô không thể nhìn thấy nó, nhưng cô có thể cảm thấy nó như một cái bóng lớn đang đùn lên phủ chụp lấy mình, che mờ cả bầu trời. Cô cảm thấy sự đen tối, thù ghét và cơn cuồng nộ của loài dã thú.

Khát máu. Stefan đã dùng từ đó, nhưng lúc ấy Elena chưa hiểu, giờ thì cô đã cảm nhận được cơn khát máu... đang chảy vào mình.

“Không!”

Nó sừng sững phía trên đầu Elena, cao hơn và cao hơn nữa. Cô vẫn không nhìn thấy gì hết, nhưng cảm giác như có một đôi cánh rộng vừa mở, duỗi ra chạm đến tận chân trời ở cả hai phía. Thứ gì đó với Quyền năng nằm ngoài tầm hiểu biết... và đang muốn giết chóc...

“Không!” Elena chạy về phía chiếc xe ngay khi nó chúi xuống lao về phía cô. Tay quơ quào tìm cái nắm cửa, cô hoảng loạn long ngóng với chùm chìa khóa. Gió đang gào thét, rú rít, giăng giạt tóc cô. Những hạt băng nham nhám chui vào mắt Elena làm cô chẳng thấy gì hết, nhưng rồi chìa khóa xoay trong ổ và cô giật tung cửa xe.

An toàn rồi! Elena đóng sầm cửa lại và dộng tay xuống cái chốt. Cô nhào người qua băng ghế kiểm tra các chốt cửa phía còn lại. Gió gầm lên như trộn lẫn cả ngàn giọng nói bên ngoài. Chiếc xe bắt đầu rung lắc dữ dội.

“Thôi đi! Damon, thôi đi!” Tiếng thét mỏng manh của Elena chìm ngấm giữa mớ tạp âm hỗn loạn. Cô chống tay lên băng điều khiển như muốn giữ thăng bằng cho chiếc xe nhưng nó càng lắc dữ hơn, bị băng đá quất tui bụi.

Rồi cô nhìn thấy thứ gì đó. Cửa sổ sau xe đang mờ đi, nhưng qua nó, Elena có thể nhận diện một hình dạng. Trông nó giống như một loài chim lớn được tạo bởi sương mù hay tuyết, nhưng viền ngoài lại rất mờ mịt. Cô chỉ dám chắc rằng nó đang vỗ đôi cánh to khủng khiếp... và đang đuổi theo mình...

Tra chìa vào ổ khởi động! Tra chìa vào! Giờ thì đi thôi! Tâm trí Elena đang tới tấp ra lệnh cho cô. Chiếc Ford cũ kĩ kêu vù vù, tiếng lốp xe rít lên lúc cô phóng đi còn lớn hơn cả tiếng gió. Hình dạng phía sau vẫn đuổi theo, càng lúc càng lớn hơn trong gương chiếu hậu.

Quay về thị trấn, đến chỗ Stefan! Đi! Đi mau! Nhưng khi Elena rẽ kin kít vào đường Nhánh Sông Cũ, quẹo trái, bánh xe kẹt cứng lại thì một tia sét lóe lên rạch đôi bầu trời.

Nếu không phải giờ này cô đang đạp thắng và chiếc xe đang trượt thì cái thân cây đã ngã đè lên cả xe lẫn người Elena rồi. Chấn động dữ dội như động đất cách miếng chắn bùn trước mũi xe bên phải chỉ vài phân khiến chiếc xe rung bần bật. Cái cây giờ chỉ là một đám cành lá xao xác, thân cây đã chặn mất đường quay về thị trấn.

Elena bị dồn vào ngõ cụt. Lối duy nhất về nhà cô đã bị cắt mất. Cô hoàn toàn đơn độc, không đường trốn thoát khỏi Quyền năng khủng khiếp...

Quyền năng. Đúng thế, đó chính là máu chốt. “Quyền năng của mình càng mạnh bao nhiêu, luật lệ của bóng tối càng có sức chi phối mình bấy nhiêu.”

Nước chảy xiết!

Lùi ngay xe lại, Elena bẻ ngoặt tay lái quay xe 180 độ rồi đạp ga phóng về phía trước. Chiếc bóng trắng nghiêng cánh sà xuống, suýt chút nữa đã vỗ trúng cô giống như thân cây khi nãy. Elena phóng xe dọc theo đường Nhánh Sông Cũ, lao thẳng vào tâm bão.

100. Chương 100

Thứ đó vẫn đuổi theo cô. Giờ chỉ còn một suy nghĩ duy nhất đang nện thành thịch trong óc Elena. Cô phải băng qua dòng nước chảy để cắt đuôi nó.

Thêm nhiều ánh chớp lóe lên. Elena thoáng trông thấy nhiều thân cây đổ xuống, nhưng cô đều lượn qua tránh được. Chắc chắn không còn xa nữa đâu. Cô có thể nhìn xuyên qua cơn bão bằng giá cuốn cuộn, thấy mặt sông lấp lóa bên tay trái mình. Rồi Elena nhìn thấy cây cầu.

Nó kia rồi. Cô đã làm được! Một đợt gió cuốn mưa đá rào rào tạt ngang mặt kính, nhưng Elena lại mở mắt nhìn thấy cây cầu sau khi cần gạt nước quét qua. Chính là chỗ này, khúc rẽ chỉ ở đâu đó quanh đây thôi.

Chiếc xe trông thành chao đảo, trượt trên cầu gỗ. Elena cảm nhận được bốn bánh xe bám lấy mặt vên trơn nhầy, rồi kẹt cứng. Cô tuyệt vọng tìm cách bẻ cua khi chiếc xe trượt đi, nhưng không thấy đường và không đủ không gian để xoay sở...

Thế là Elena đâm thẳng qua thành cầu. Mấy chiếc chân cây gỗ mục nát sụm xuống dưới sức nặng mà chúng không thể chống đỡ thêm nữa. Cảm giác xoay tròn tròn rơi xuống thật khủng khiếp, rồi chiếc xe rớt ầm xuống dòng nước.

Elena nghe thấy những tiếng kêu thét giống như chúng chẳng có liên hệ gì đến cô. Dòng sông dâng tràn lên chung quanh, khắp nơi toàn là tiếng động ồn ào, nổi đau đớn và sự quay cuồng. Một cánh cửa sổ xe vỡ tan nát vì va phải mảnh vụn, rồi đến một cánh cửa khác. Nước đen ngòm cuốn cuộn cuốn qua người Elena cùng với những mảnh kính như băng đá. Cô bị nhấn chìm vào nó, không thể nhìn thấy gì, cũng không thể thoát ra.

Và không thể thở nổi. Elena đã chìm vào địa ngục hỗn loạn, nơi không có một chút dưỡng khí. Cô phải hít thở. Cô phải thoát khỏi đây...

“Stefan, cứu em!” Cô hét lên.

Nhưng tiếng hét của cô chỉ vang lên trong câm lặng. Dòng nước lạnh băng ứa vào phổi Elena; cô quằn quại chống lại nó, nhưng không đủ sức. Cô vùng vẫy càng lúc càng điên cuồng, càng lúc càng rời rạc, và cuối cùng ngưng hẳn.

Rồi mọi thứ chìm vào thinh lặng.

Bonnie và Meredith sốt ruột lung sục khắp chung quanh trường. Hai cô nhìn thấy Stefan đi lối này, gần như là bị Tyler và mấy thằng bạn mới của hắn bắt đi. Họ đã định đi theo anh, nhưng rồi xảy ra chuyện của Elena. Sau đó Matt báo lại với cả hai rằng Elena đã lái xe đi. Thế nên hai cô lại lên đường đi tìm Stefan, nhưng chẳng có ai ngoài này hết. Đến nhà cửa còn không có, ngoại trừ một cái nhà lợp tôn dùng làm trại lính.

“Lại sắp bão nữa chứ!” Meredith nói. “nghe tiếng gió kìa. Minh nghĩ trời sắp mưa tới nơi.”

“Hoặc đổ tuyết!” Bonnie rùng mình. “Mấy người đó đi đâu thế hả trời?”

“Minh không quan tâm Minh chỉ muốn kiếm chỗ nào đó trú thôi. Mưa rồi này!” Meredith kêu lên khi bị mảnh mưa đá đầu tiên rơi trúng, thế là cô và Bonnie chạy đến nơi trú ẩn gần nhất – ngôi nhà tôn.

101. Chương 101

Và chính tại đó họ tìm thấy Stefan. Cửa chỉ khép hờ, và khi nhìn vào trong, Bonnie lập tức đội ngược lại.

“Bọn bảo kê của Tyler!” Cô rít lên. “Coi chừng!”

Stefan đang bị lũ kia bu vòng quanh chặn mất đường ra. Caroline đứng trong góc nhà.

“Chắc chắn là hắn đã lấy! Hắn đã lấy cuốn sổ bằng cách nào đó, em chắc chắn mà!” Ả nói.

“Lấy cái gì chứ?” Meredith hỏi lớn. Mọi khuôn mặt đều quay lại nhìn về phía cô.

Caroline nhăn nhúm hết cả mặt mũi khi nhìn thấy hai cô bạn đứng ở cửa. Tyler gầm gừ, “Biến đi,” Hân hăm he, “Mấy người khôn hồn thì đừng chõ mũi vào.”

Meredith lờ hăn đi. “Stefan, tôi nói chuyện với cậu được không?”

“Chờ tôi một lát. Các người có định trả lời câu hỏi của cô ấy không đây? Lấy cái gì mới được?” Stefan vẫn chăm chú nhìn Tyler, không hề xao nhãng.

“Tất nhiên rồi. Tao sẽ trả lời câu hỏi của nó sau khi trả lời câu hỏi của mày.” Bàn tay lực lưỡng của Tyler thu thành nắm đấm; hân bước tới trước. “Mày sắp thành cám rồi, Salvatore ạ.”

Một số tên vai u thịt bắp bật cười khẩy.

Bonnie mở miệng định nói, “Ra khỏi đây thôi” nhưng thay vì vậy, cô lại nói, “Cây cầu.”

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên quay lại.

“Cái gì kia?” Stefan hỏi.

“Cây cầu,” Bonnie lặp lại, không hề có chủ ý. Mắt Bonnie tròn tròn hoảng hốt. Cô có thể nghe thấy giọng nói thoát ra khỏi miệng mình nhưng hoàn toàn không thể kiểm soát được nó. Rồi Bonnie thấy mắt mình mở to hơn nữa, miệng há hốc và nghe giọng của chính cô quay lại. “Cây cầu, ôi Chúa ơi, cây cầu! Elena đang ở đó! Stefan, chúng ta phải cứu cô ấy... Ôi, nhanh lên!”

“Bonnie, cậu chắc không?”

“Chắc mà, ôi Chúa ơi... Cậu ấy đã tới đó. Cậu ấy sắp chết đuối! Nhanh lên!” Những đợt sóng đen kịt phủ lên người Bonnie. Nhưng cô không được ngắt đi lúc này, họ còn phải đến chỗ Elena nữa.

Stefan và Meredith do dự vài giây, rồi Stefan xông qua đám bảo kê, gạt chúng sang bên y như ở chỗ không người. Họ chạy băng ngang sân đi về phía bãi xe, kéo theo Bonnie đằng sau. Tyler chực đuổi theo, nhưng đành dừng bước khi bị gió thốc thẳng vào mặt.

“Sao cô ấy lại đi ra ngoài lúc bão đang kéo tới chứ?” Stefan la lên khi họ nhào vào xe của Meredith.

“Elena đang trong tâm trạng bất ổn. Matt nói Elena lấy xe cậu ta đi mất.” Meredith hốt hển đáp trong bầu không khí khá yên ắng bên trong xe. Cô vọt xe ra khỏi bãi, bẻ lái chạy ngược chiều gió, phóng bạt mangk.

“Elena bảo cậu ấy đến chỗ nhà trọ mà.”

“Không phải, cậu ấy đang ở chỗ cây cầu! Meredith, lái nhanh hơn đi! Ôi Chúa ơi, bọn mình đến trễ mất!” Nước mắt tuôn như mưa trên mặt Bonnie.

102. Chương 102

Meredith nhấn ga. Chiếc xe lão đảo, bị gió và mưa tạt tới bời. Bonnie nức nở suốt chuyến đi bão táp đó, tay bầu chặt thành ghế trước mặt.

Lời cảnh báo kịp thời của Stefan giúp Meredith tránh được cảnh đâm sầm vào thân cây. Họ nhào ra khỏi xe và lập tức bị cơn gió quất vào người.

“Cái cây lớn quá, không dời đi được! Phải đi bộ thôi!” Stefan thét lớn.

Tất nhiên là cái cây lớn quá không dời đi được rồi, Bonnie nghĩ thầm. Cô đã sớm xăm xăm luồn lách qua mớ cành cây. Đó là một cây sồi hoàn toàn trưởng thành. Nhưng khi qua tới phía bên kia, cơn cuồng phong băng giá lập tức thổi bay tất cả mọi suy nghĩ trong đầu cô.

Trong phút chốc, Bonnie tê cóng cả người, và con đường trước mắt dường như kéo dài hàng giờ. Họ cố gắng chạy nhưng bị gió thổi tạt về phía sau. Hầu như chẳng ai nhìn thấy đường, và nếu không nhờ Stefan thì cả bọn đã đi thẳng xuống sông rồi. Bonnie bắt đầu bước lão đảo như người say. Cô sắp ngã quỵ xuống đất thì nghe thấy tiếng Stefan la lớn phía trước.

Meredith siết chặt cánh tay quanh người Bonnie, và cả hai lại vùng chạy bước thấp bước cao. Nhưng khi đến gần chỗ cây cầu, họ đứng sững lại vì quang cảnh trước mắt.

“Ôi, Chúa ơi... Elena!” Bonnie thét lên. Cầu Wickery chỉ còn là một mớ hỗn độn. Một bên lan can cầu đã biến mất, mấy tấm ván đồ sộ sụp lên như thể bị một nắm đấm khổng lồ nện cho vỡ vụn. Phía bên dưới, dòng nước cuộn lên sủi bọt phía trên một đồng nátбет đáng sợ. Một phần trong đó là chiếc xe của Matt, giờ đã hoàn toàn chìm dưới làn nước trừ hai cái đèn pha trước mũi xe.

Meredith cũng thét lên, nhưng là thét với Stefan. “Không được! Cậu không được xuống đó!”

Stefan chẳng thèm ngoái lại. Anh từ trên bờ nhảy ùm xuống sông, và biến mất trong làn nước.

Cũng may trong ký ức của Bonnie về một giờ sau đó hết sức mờ nhạt. Cô nhớ được chuyện ngồi đợi Stefan trong khi cơn bão cứ hoành hành không dứt. Cô nhớ chuyện mình đã gần như chẳng còn chút sức lực để quan tâm bất cứ điều gì nữa khi một dáng người lom khom chồm khỏi mặt nước. Cô nhớ mình chẳng còn cảm nhận được sự thất vọng, chỉ một nỗi buồn mênh mông vô hạn khi nhìn thấy cái thân hình mềm nhũn mà Stefan vừa đặt xuống mặt đường.

Và cô nhớ được gương mặt của Stefan.

Cô nhớ về mặt anh khi họ tìm cách để cứu Elena. Có điều đó đâu phải là Elena, mà chỉ là một con búp bê bằng sáp mang hình hài Elena thôi. Một thứ chưa từng có sự sống và hiện tại chắc chắn cũng không có dù chỉ một chút sinh khí. Bonnie cảm thấy thật ngớ ngẩn khi cứ tiếp tục ần ần chọc chọc, cố gắng ép nước ra khỏi phổi nó như thế. Búp bê sáp làm sao thở được.

Cô nhớ gương mặt của Stefan khi cuối cùng anh cũng đành phải buông xuôi, khi Meredith cố gắng đánh vật với cậu và hét lên điều gì đó về chuyện một giờ đồng hồ thiếu dưỡng khí, chuyện não bị tổn thương, vân vân. Những lời đó lọt vào tai Bonnie, nhưng ý nghĩa của chúng thì không. Cô chỉ nghĩ, thật kì cục vì trong khi Stefan và Meredith quát thét vào mặt nhau, cả hai người đều khóc.

103. Chương 103

Rồi sau đó, Stefan ngừng khóc. Anh chỉ ngồi đó ôm con búp bê – Elena trong tay. Meredith la hét thêm vài câu, nhưng Stefan chẳng nghe thấy gì. Anh ta cứ ngồi trơ như thế. Và Bonnie sẽ chẳng bao giờ quên được nét mặt anh.

Chợt có thứ gì đó quét qua người Bonnie làm cô bừng tỉnh, đánh thức nỗi hãi hùng trong cô. Cô túm chặt lấy Meredith và ngoảnh quát tìm nguyên nhân. Thứ gì đó xấu xa... thứ gì đó khủng khiếp đang đến. Đã đến rất gần.

Stefan có vẻ như cũng cảm nhận được nó. Anh gồng cứng người cảnh giác, như một con sói vừa đánh hơi có mùi lạ.

“Cái gì vậy?” Meredith la lớn. “Hai người làm sao thế?”

“Các cậu phải đi ngay!” Stefan gượng đứng dậy, tay vẫn ôm cái thân hình mềm nhũn. “Rời khỏi đây ngay!”

“Ý cậu là sao? Bọn tôi không thể bỏ cậu...”

“Các cậu phải làm thế! Rời khỏi đây ngay! Bonnie, đưa cậu ấy đi đi!”

Trước đây, chưa từng có ai bảo Bonnie chăm lo cho người khác cả. Toàn là người khác lo cho cô thôi. Nhưng giờ đây cô lập tức túm lấy cánh tay Meredith và bắt đầu kéo. Stefan nói đúng. Hai đứa chẳng làm được gì cho Elena, và nếu còn tiếp tục ở đây thì cái thứ đã tấn công Elena sẽ tóm được họ.

“Stefan!” Meredith la lên khi bị lôi đi mà không được một lời giải thích.

“Tôi sẽ đặt cô ấy dưới tán cây liễu, chứ không phải sồi.” Stefan gọi với theo.

Tại sao Stefan lại nói với bọn mình chuyện đó vào lúc này? Phần tâm trí không bị tác động bởi nỗi sợ hãi và cơn bão trong đầu Bonnie tự hỏi.

Và óc cô tự động bật ra câu trả lời Thật đơn giản. Bởi vì lát nữa Stefan sẽ không có mặt ở đây để cho họ biết điều đó.

Chương 16

Cách đây rất lâu,lúc còn đang vất vưởng với cơn đói khát,sợ hãi và kiệt sức trong những con hẻm tối tăm ở Florence,Stefan đã tự thề với lòng một điều .Thực tra là nhiều điều,liên quan đến chuyện dùng quyền năng mà anh cảm thấy bên trong cơ thể mình,và về cách xử sự với những con người yếu ớt,vụng về chung quanh.

Giờ đây anh đang chuẩn bị phá bỏ tất cả những lời thề đó.

Stefan hôn vầng trán lạnh giá của Elena và đặt cô nằm xuống bên một gốc liễu.Anh sẽ quay lại nơi đó,nếu còn có thể,để đoàn tụ cùng cô,sau khi đã giải quyết xong mọi chuyện.

Đúng như Stefan nghĩ,đợt sóng Quyền năng nọ đã bỏ qua Bonnie và Meredith để đuổi theo anh,nhưng rồi lại rút đi,lùi lại và chờ đợi.

Anh sẽ không để nó phải đợi lâu.

Không còn bị sức nặng của thi thể Elena làm vướng chân vướng tay,Stefan chồm lên phóng tới như bay trên đường vắng như một con thú săn mồi.Gió bão và mưa đá lạnh cóng không làm anh chùn bước.Những giác quan của kẻ đi săn trong anh đủ sắc bén để vượt lên trên thời tiết khắc nghiệt.

Stefan tận dụng tất cả những giác quan đó vào việc định vị con mồi cần tìm.Không được phép nghĩ đến Elena lúc này.Để sau đi,sau khi tất cả mọi chuyện xong xuôi đã.

104. Chương 104

Tyler và bạn bà nó còn trong chái nhà tôn.Tốt lắm.Chúng chẳng bao giờ biết được chuyện gì xảy ra khi kính cửa sổ vỡ tung tóe thành nhiều mảnh và gió bão thốc vào trong.

Stefan đã định kết liễu Tyler khi nắm lấy cổ tên này và cắn ngập răng vào đó.Một trong những quy tắc của anh là không được giết người,và giờ đây anh đang muốn phá tan luật lệ đó của mình.

Nhưng một trong những tên bảo kê đã va phải Stefan trước khi anh kịp hút cạn máu Tyler.Tên này không hề có ý định xông vào cứu thủ lĩnh bại trận của mình mà chỉ muốn bỏ chạy.Vô phúc cho gã khi vô tình cản trở Stefan. Stefan vật gã ra đất,hăm hờ cắn vào động mạch mới tìm được.

Chất lỏng nóng ẩm có mùi đồng làm Stefan thấy mình như được hồi sinh,sưởi ấm và dâng tràn trong cơ thể anh như một ngọn lửa.Nó làm cho anh thèm khát được uống thêm nữa.

Sức lực.Sự sống.Chúng có nó;Stefan muốn nó.Với luồng sức mạnh sáng khoải từ thứ vừa uống mang lại,Stefan hạ gục bọn chúng dễ dàng.Stefan chuyển từ tên này sang tên khác,uống no nê rồi ném sang bên,y như khui nắp chai kia kết sấu lon vậy.

Đang uống máu tên cuối cùng thì Stefan nhìn thấy Caroline co rúm trong góc nhà.

Miệng nhỏ máu,Stefan ngược lên nhìn cô ả.Đôi mắt xanh của ả,mọi khi vẫn hay nheo lại,giờ đang trợn trừng trợn trắng như một con ngựa hoảng sợ.Đôi môi Caroline chỉ còn là hai vệt lơ mờ khi ả lắp bắp những lời van vỉ.

Stefan nắm dải khăn choàng quanh eo Caroline,kéo cô ả đứng dậy.Cô ả rên rỉ,mắt trợn ngược.Stefan luồn tay vào mái tóc nâu đỏ để giữ cho chiếc cổ họng lộ ra đúng vị trí mình muốn.Stefan ngửa đầu ra sau chuẩn bị cắn...thì Caroline thét lên và nhũn người ra.

Stefan buông cô ả ra.Dù gì hắn cũng đã uống đủ.Bụng hắn đang căng tràn những máu như một con rận no nê.Chưa bao giờ Stefan thấy mình khỏe khoắn,tràn đầy năng lượng như bây giờ.

Đã đến lúc xử Damon.

Stefan công ra khỏi chái nhà tôn y như lúc vào .Nhưng không phả dưới hình dạng con người.Một con chim ưng săn mồi tung cánh lượn khỏi cửa sổ và bay vút lên bầu trời.

Hình dạng mới thật tuyệt. Mạnh mẽ...và tàn bạo. Với đôi mắt thật tinh tường. Chúng giúp hắn tới được nơi mình muốn trong khi bay lướt qua bên trên những rặng sồi trong rừng. Stefan đang muốn tìm một khoảng rừng thưa.

Hắn đã tìm ra. Gió tấp vào người, nhưng hắn vẫn lơ lửng vòng sà xuống với một tiếng thét thách thức rền rĩ. Damon lúc này đang đứng bên dưới, trong hình dạng một con người, cung tay lên che mắt khi con chim ưng bổ nhào xuống. Stefan rút những thớ thịt nhỏ máu khỏi cánh tay hắn ta, nghe Damon gào lên vì đau đớn và tức giận.

Ta chẳng còn là đứa em trai nhỏ yếu ớt của người nữa. Stefan truyền suy nghĩ xuống cho Damon bằng một luồng quyền năng rền vang. Và lần này ta đến đây để lấy máu người.

Stefan cảm nhận được làn sóng căm thù từ phía Damon, nhưng giọng nói vang lên trong đầu Stefan lại đang giễu cợt. Thế ra đây là lời cảm ơn mà ta nhận được sau khi đã ra tay giải cứu mày và vị hôn thê của mày sao?

105. Chương 105

Stefan xếp cánh lại và lao xuống lần nữa, cả thế giới thu gọn trong một mục tiêu. Giết. Nhắm vào mắt Damon mà tấn công, và cây gậy hắn ta mới nhặt lên vụt hụt qua cơ thể mới của Stefan. Móng vuốt của Stefan cắm sâu vào má Damon làm hắn ta đổ máu. Tốt lắm.

Lẽ ra người đừng nên chữa cho ta sống, Stefan bảo Damon, Lẽ ra người nên giết cả hai chúng ta cùng một lúc mới phải.

Tao sẽ rất vui sướng được sửa chữa sai lầm đó! Trước đó Damon đã trở tay không kịp, nhưng giờ đây Stefan có thể cảm thấy hắn ta đang huy động Quyền năng để vũ trang mình, thủ thế sẵn sàng chờ đợi. Nhưng trước hết, mày làm ơn cho tao biết, lần này tao bị cho là đã giết ai đây?

Trí óc của loài chim ưng không đủ sức chịu đựng dòng thác lũ cảm xúc do câu hỏi khiêu khích kia gợi lên. Thét lên trong im lặng, con chim lại lao vào Damon, nhưng lần này cây gậy nặng nề đã đánh trúng mục tiêu. Bị thương, một bên cánh lìa lìa, con chim ưng rớt xuống sau lưng Damon.

Stefan biến trở lại hình dạng cũ ngay lập tức, gần như không cảm thấy cơn đau nơi cánh tay gãy của mình. Trước khi Damon kịp quay lại, Stefan tóm lấy hắn ta, những ngón tay bên phía tay lành lặn bấu vào cổ người anh trai và xoay đầu hắn ta lại.

Khi Stefan cất tiếng, những lời thốt ra gần như dịu dàng.

“Elena,” Stefan thì thầm, rồi cắn vào cổ Damon.

*

Chung quanh tối đen, lạnh lẽo và có ai đó đang bị thương. Ai đó cần được giúp đỡ.

Nhưng cô cảm thấy chẳng còn một chút sức lực.

Mí mắt Elena chớp chớp rồi mở ra, thế là bóng tối biến mất. Còn sự lạnh lẽo thì...cô đang lạnh thấu tận xương tủy, sắp đông cứng người. Cũng chẳng có gì phải ngạc nhiên, khắp người cô đang bị băng giá phủ kín.

Đầu đó sâu thẳm thẳm bên trong mình, Elena biết không phải chỉ có thế.

Chuyện gì đã xảy ra? Lúc đó cô đang ở nhà ngủ...không phải, hôm nay là Lễ Những Người sáng lập. Cô đã ở trong nhà ăn, trên sân khấu.

Có cái đó đã mang một vẻ mặt hết sức buồn cười.

Chuyện này thật không thể chịu đựng nổi, Elena không tài nào suy nghĩ mạch lạc được. Những khuôn mặt người cứ lơ lửng trước mắt, những mẫu đối thoại đứt đoạn cứ vang trong tai cô. Hết sức bối rối.

Và rất mệt.

Phải ngủ lại thôi.Lớp băng giá thực ra cũng không đến nỗi quá khó chịu.Elena đang chuẩn bị nằm xuống thì những tiếng kêu thét lại vang đến tai cô.

Cô nghe được không phải bằng thính giác mà bằng tâm trí mình.Những tiếng kêu thét giận dữ và đau đớn.Có ai đó đang cực kì bất mãn.

Elena ngồi yên,cố gắng sắp xếp lại mọi thứ.

Có một thoáng chuyển động sát mé ngoài nhãn quang của cô.Một con sóc.Cô có thể ngửi thấy mùi của nó,điều đó thật lạ vì từ trước đến nay Elena chưa từng đánh hơi được mùi của sóc bao giờ.Nó nhìn cô chăm chăm bằng một con mắt đen sáng,rồi cuống cuống leo lên cây liễu.Elena nhận ra mình vừa đưa tay chụp lấy nó khi thấy mấy móng tay bầu sâu vào vỏ cây.

106. Chương 106

Cái đó mới đúng là quái đản.Cô định bắt con sóc để làm gì cơ chứ ? Elena thắc mắc chuyện đó đến cả phút,rồi lại nằm bẹp xuống,kiệt sức.

Những tiếng la hét vẫn tiếp diễn.

Cô thử bịt tai ,nhưng cũng chẳng chặn chúng lại được.Có ai đó đang bị thương,đang khổ sở và đang chiến đấu.Phải rồi.Có một trận đánh nhau đang diễn ra.

Thế đó.Cô đã hiểu vấn đề.Giờ cô có thể ngủ rồi.

Thế nhưng Elena vẫn không ngủ được.Những tiếng kêu la như vẫy gọi cô,lôi kéo cô về phía đó.Cô cảm thấy có một nhu cầu không thể cưỡng lại là được lần theo chúng đến tận nơi phát ra tiếng động.

Và đến lúc đó thì Elena mới có thể ngủ.Sau khi cô đã nhìn thấy...

Có thể chứ,giờ thì kí ức đã quay trở lại.Cô đã nhớ được người ấy.Chàng là người hiểu cô,yêu thương cô.Chàng là người mà Elena muốn được ở bên cạnh mãi mãi.

Khuôn mặt của người ấy xuất hiện từ trong màn sương mù đang bao phủ óc cô.Elena âu yếm mừng rỡ ra nó.Thôi được.Vì chàng , cô sẽ đứng dậy và băng qua màn mưa đá kì cục này cho đến khi tìm thấy khoảng rừng thưa.Cho đến khi có thể đoàn tụ cùng người ấy.Sau đó họ có thể ở bên nhau.

Chỉ riêng ý nghĩ về chàng trai đó cũng đã sưởi ấm Elena.Bên trong chàng có một ngọn lửa mà không phải ai cũng có thể nhìn thấy.Tuy vậy cô lại có thể.Nó giống hệt ngọn lửa bên trong chính cô vậy.

Lúc này đây dường như người ấy đang gặp phải rắc rối gì đó.Ít ra cũng phải la hét khá nhiều.Bây giờ Elena đã đến đủ gần để có thể nghe thấy tiếng la bằng cả tai lẫn tâm trí.

Đó,bên dưới gốc cây sồi đại thụ đằng kia kìa.Đó chính là nơi phát ra tiếng động.Chàng đang ở đó,với đôi mắt đen sâu hun hút,với nụ cười bí hiểm.Và chàng cần đến sự giúp đỡ của cô.Cô sẽ giúp chàng.

Giữ cho những tinh thể nước đá vắng khỏi mái tóc,Elena đặt chân vào khoảng rừng thưa.

****HẾT TẬP 2****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-ma-ca-rong-tap-2-cuoc-chien>